

Allers Familie-Journal

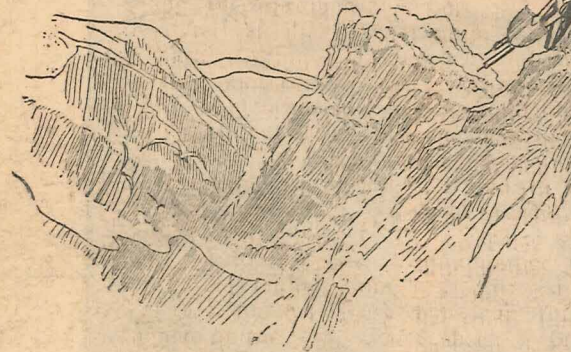

Den sammenfoldelige baat.

Inde i bladet vil man i denne uke finde en liten anvisning paa, hvorledes man selv kan lage og en sammenfoldelig baat. Dette praktiske befordringsmiddel spiller som bekjendt en stor rolle paa alle moderne opdagelsesreiser i de flodrike egne av jorden. Her i vore hjemlige farvande har de selvfølgelig mere kuriositetens interesse; men for rigtig kjække og fingernemme gutter kan det kanskje bli en liten adspredelse i sommerferien at forsøke at lage sin egen „sammenklappelige“ og gaa paa togt med den opover en av vore mange vakre elver.

Av radiums eventyrbok.

Radiumfamilien holder paa at bli stor. For hvert aar kommer der nye medlemmer til. I det korte spand av tid der er forløpet siden egteparret Curie foretok de første epokegjørende forsøk med de radioaktive stoffer, har vor viden om disse stoffer undergaat en rivende utvikling. Da den sidste stamtavle over de straallegivende stoffers familie eller rettere familier (der er i øeblikket 3 grupper av radioaktive stoffer: Radium-, thorium- og actiniumgruppen) blev utsendt i slutten av forrige aar talte disse familier 36 medlemmer, og der er ingen grund til at tro at man endnu skal ha funnet alle de radioaktive stoffer frem. Som bekjent utsendes der fra de radioaktive stoffer tre forskjellige slags straalener, — nogen utsendte dog ikke alle 3 slags —, hvorved der stadig avgis energi framdem. Man stod her straks overfor noget uforklarlig; hvorledes kunde et stof vedbli at gi energi fra sig uten at opta ny energi utefra? Et saadant stof var jo i virkeligheten det saa efterstræbte perpetuum mobile. Man studset over problemet, men man gav ikke op. Med dristig mod gav videnskapsmændene sig ilag med at søke gaadens opplaring. Og litt efter litt

I de steile klippevægge i Paradoxdalen i Colorado har man funnet betydelige lag av radioaktive stoffer. Under umaadelige vanskeligheter brytes disse og bringes ad ofte ufarbare veie frem til fabrikkene, hvor man utvinder det eventyrlige og ettertragede stof.

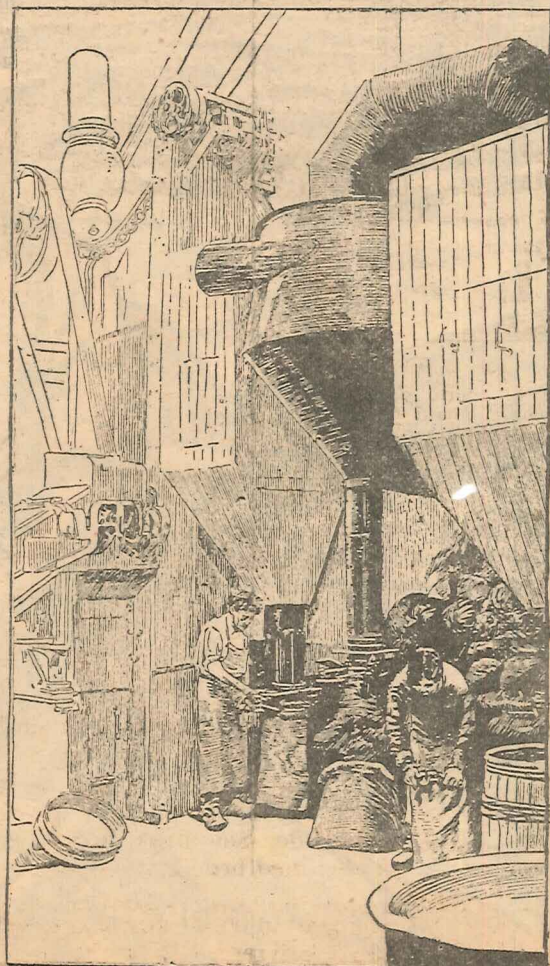
løftedes da ogsaa sløret for de store, vidunderlige hemmeligheter, saa man nu har faat en fornyet og rikt forøket viden om stoffets natur, der lærer os, at hvert stof bestaar av en utallig samling av umaadelige dele — atomer —, i hvilke der er koncentrert en sterk elektrisk energi. Under almindelige forhold, i alle de gjængse stoffer, er disse atomer sterke og ubrytelige, saa at energien maa bli indenfor atomets skranker i bunden form. Men i visse stoffer, de radioaktive, er atomerne i en slags oppløsning, under hvilken de avgir energi i form av straalener. Etterhaanden som atomet brytes, skifter det natur, og derved forandres etterhaanden det legeme der er sammensatt av saadanne radioaktive atomer, karakter, saa at det blir til et „nytt stof“. Men dette nye stof er selv et radioaktivt stof, i hvilket atomnedbrytningen fortsættes, saa at det atter efter en tid gaar over i et andet nytt stof osv. Paa den maate faar man derfor en række radioaktive stoffer, der avledes av hverandre eller saa at si danner en familie, hvor man kan tale om far, bestefar, oldefar osv. Man regner som nævnt i øeblikket med 3 familier av radioaktive stoffer; av disse vil vi her bare holde os til selve radiumfamilien — den først kjendte og den bedst kjendte.

Stamfaren i radiumfamilien er stoffet uranium, der bare i meget liten grad er radioaktivt, hvorfor det ogsaa varer meget længe før dets omdannelse til det næste stof er fuldbryddet — det er paa en maate at betrakte som familiens Methusalem. Naar man vil gi et maal for et stofs omdannelsesetid, uttrykker man det ved dets „halveringstid“, d. v. s. den tid det tar, før halvdel av et visst antal atomer er omdannet. For uranium er halveringstiden 5000 millioner aar — det sier sig selv at det er av leoretisk og ikke av praktisk vei man er kommet til dette tal. De to næste slektled i familien dør derimot meget unge, idet halveringstiden bare er 24½ dag og godt 1 minut. Der er dog et medlem av slekten som har en endnu kortere levetid. Det saakaldte radium C¹ naar knapt nok at bli til, før det igjen maa dø, idet

man anslaar dets halveringstid til 1 milliontedel sekund, og dog er dette endda ikke det kortest levende radioaktive stof, idet der i thoriumpulken, hvis stamfar har en halveringstid paa 15 milliarder aar, er et stof med halveringstid $\frac{1}{100,000,000,000}$ sekund. Man vil forstaa, at det, hvor talen er om saa ganske forsvindende størrelser, gjæder om at maale og iagttå med en nøiagtighet som bare kan naas av den moderne videnskapsmand i hans med de fineste apparater utstyrte laboratorier. — Vi skal ikke her i enkeltheter følge alle leddene

i radiumslegten, men bare endnu nævne, at selve radiums halveringstid sættes til 1730 aar, mens dets umiddelbare etterkommer, emanationen, bare naar 3,55 dage. Det sidste led i rækken synes at være bly. Saa holder da nu de gamle alkymisters fagre drømme paa at gaa i opfyldelse. Stoffet er ikke uforanderlig — thorium kan bli til bly; saa er der i og for sig intet iveri for at anta, at ogsaa guld kan fremkomme som forvandringsprodukt av et mindre ædelt stof. — Dog er der endnu et ikke uvæsentlig „aber“ ved hele saken som gjør at vi igrunden, hvad de praktiske resultater angaar, ikke er naadd saa forfærdelig meget lenger end alkymisterne naadde. Og dette „aber“ er, at vi ikke i mindste maate er istand til at gripe ind i omdannelsesernes tempo. Hvad man saa end gjør, forvandringsprosessen foregaar alltid med samme fart. Mennesket er ikke med nogen av de kraf-

Gjennem en række indviklede prosesser utvinder man i fabrikk og laboratorier, ledet av de fineste videnskapsmand, av hundreder av Tons av radioaktive raastoffer nogen faa gram radium, mens „slaggerne“ i store dynger hober sig op utenom fabrikkene. Intet under, at prisen paa radium konkurrerer med prisen paa de kostbareste diamanter.

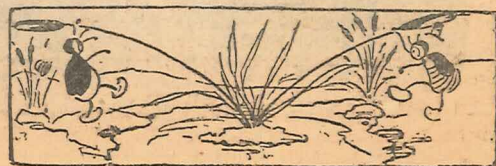
ter, det raader over, istand til at fremskynde en proces; hvad man saa end gjør ved radium, vil dets halveringstid alltid være den samme. Først i det øeblik, videnskapen har funnet midler til at fremskynde eller fremkalde atomets sonderdelingsproces, vil vor viden om de radioaktive stoffer bli av virkelig betydning for det praktiske liv, men saa vil denne betydning til gjengjæld ogsaa bli av den mest epokegjørende natur. Man vil ha funnet nøkkelen til et skatkammer, hvor der rummes kræfter av en hittil uanet rigdom.

Den berømte engelske forsker, Sir William Ramsay har engang opstillet et regnestykke over den energi, der vilde rummes i 1 ton radium, om man hadde et saadant til raadighet, med et rundt tal kommer han til, at det vilde utvikle 1 billion kalorier om aaret, d. v. s., at det i hele sin levetid utviklet 460,000 ganger saa megen varme som en tilsvarende vekt av kul. Og radiums indre energi er slet ikke noget enstaaende i stoffernes verden; ethvert stof maa antas at rumme lignende mægtige, indre, bundne energimængder. Hemmeligheten ved de radioaktive stoffer er bare, at disse er i en slags oppløsningstilstand, hvor man kan konstatere, at den indre energi utløses. — Det er derfor ikke underlig at det kan sies: Skaf midler — men overkommelige midler — til at slaa atomerne istykker, og det store, for verden saa avgjørende energiproblem vil være løst.

— Vi har talt om 1 ton radium. Men „ak! dette er bare en skjønn drøm. Verdens radiumutvinning maales ikke i tons, men i gram. Man begynner med at bearbeide tons av radioaktive stoffer, men man slutter prosessen med at ha nogen faa gram radium. Ingen anden fabrikkasjon fordrer saa mægtige raastoffer i forhold til enderesultatet som radiumutvinningen. Derfor ser man ogsaa, at der rundt om i verden søkes med den største iver etter radiumholdige raastoffer. De første fandtes som bekjent ved Joachimstal i Böhmen; senere har man funnet dem mange andre steder: i Sachsen, i Cornwall, i Sverige, i Colorado osv. Navnlign dette sidste sted synes det somom raastoffene er tilstede i ganske rikelig mængde. I de bratte klippevægge i Paradoxdalen ligger de i spredte, men rike lag. Under umaadelige vanskeligheter brytes disse og bringes frem ad ufarbare veie til fabrikkene, hvor man saa etter en række indviklede prosesser faar en ganske liten mængde av det eventyrlige og ettertragede stof, mens „slaggerne“ i store dynger hober sig op utenom fabrikkene.

En historie i tre bilder og uten ord om to biller, der hadde lidt skibbrud paa en liten ø, og om hvorledes det lyktes dem at undkomme ved hjelp av to paa øen voksende græsstraa.

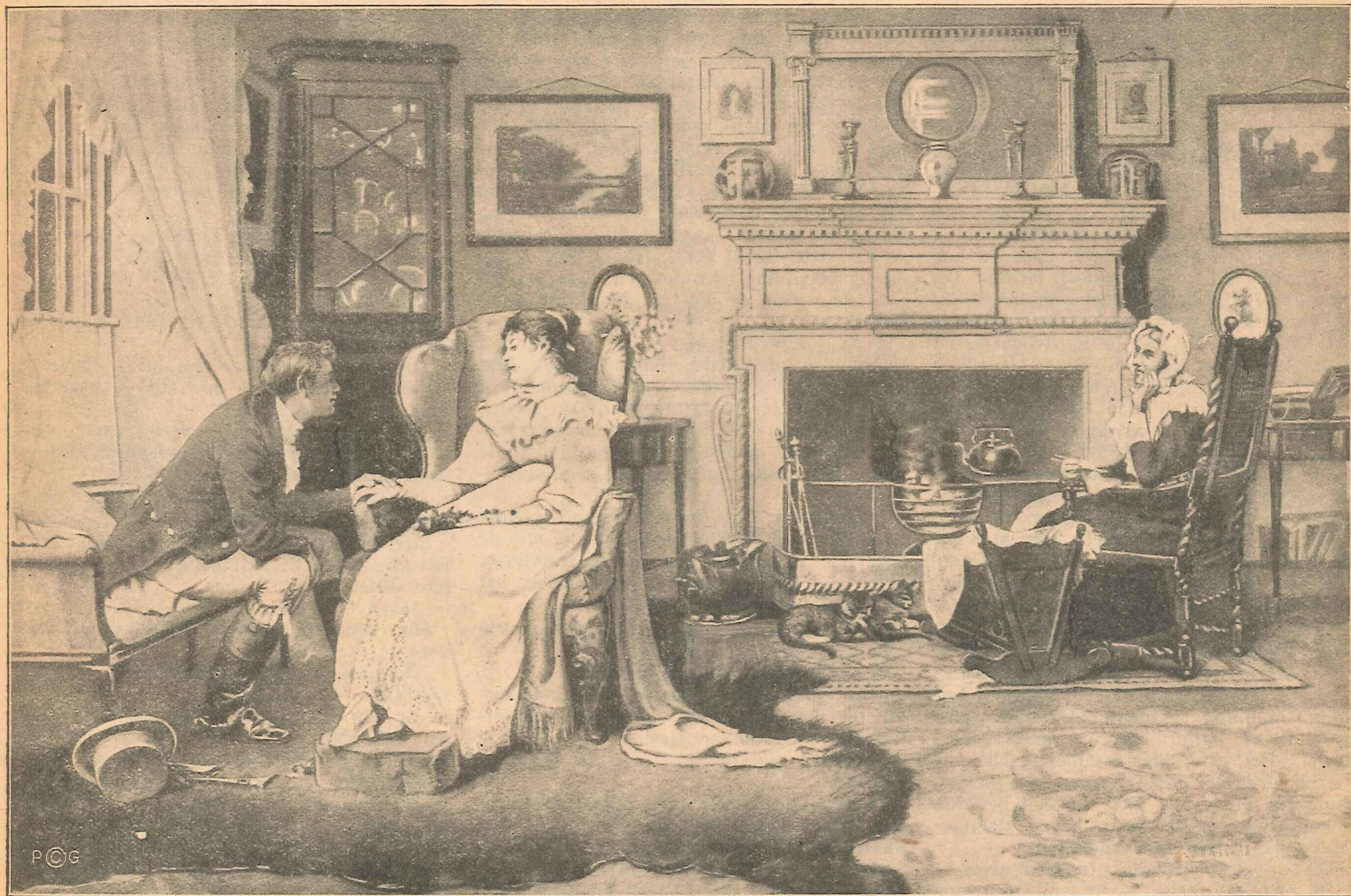

ALLERS
FAMILIE-JOURNAL.

Nr. 30

26. juli 1917.

41. Aarg.

Kindets roser. Efter John A. Lomax' maleri.

Photograph. Gesellsch., Berlin.

Kindets roser.

(Se ovenstaaende billede.)

Den unge godseier har været utenlands, en lang og besværlig reise, som paa grund av uforutsete vanskeligheter trak endnu længer ut end han oprindeligen hadde bestemt. Hjemme paa herresætet sitter hans unge hustru og venter og længes. Og den nyfødte arveprins borte i vuggen gir ogsaa lydelig tilkjende, at det nu kan være paalide at hans far kommer hjem og sier pent goddag til ham. Bare den gamle bedstemor ved kaminen er rolig og taalmodig: „Han kommer saamen nok,“ trøster hun de andre. Og det viser sig at hun faar ret. Pludselig lyder hestetrav over gaardens stembro, døren rives op, og ind kommer den unge herre. Han kaster hat og hansker, og idet han omfavner sin bleke hustru rækker han hende en buket duftende, røde roser, som hun kysser med et lykkelig smil. Men borte i bakgrunden sitter „bedste“ og vrikker med hodet: „Aa, for noget sludder med disse roser! Men gudskelov at han kom allikevel, for saa vender roserne snart tilbake paa hendes kinder, og det er dog det vigtigste!“

Loveday.

Av

L. T. Meady.

(Fortsat.)

„Du hadde ikke trodd, at jeg nogensinde vilde opdage, hvad der er hendt,“ sa han. „Du haabet at kunne bevare din usalige hemmelighet.“

„Hvilken usalig hemmelighet?“ spurte hun.

„Loveday, skal jeg absolut gjenta enkeltheter? Du vet jo meget godt hvad der hendte den frygtelige nat, da min mor døde.“

„Det vet jeg, Eian,“ svarte Loveday blidt. „Jeg tilbød at sitte hos din mor — og jeg sat ogsaa hos hende. Saa drak jeg av en feiltagelse vandet med bromkalium og sovnet —“

„Selv om jeg gaar ut fra at din historie er korrekt, hvilket jeg personlig tviler paa,“ sa Dursley, „saa foraarsaket din søvn hendes død.“

„Det tror jeg ikke,“ svarte Loveday. „Jeg er sikker paa, at hun allerede var døende i begynnelsen av natten, og at hverken sø-

ster Carrill eller jeg kunde ha gjort noget for at frelse hende.“

„Ikke desto mindre,“ sa Dursley, „peker omstændighetene i retning av et andet synspunkt. Heslop mente at hun var bedre, da han forlot huset. Han beordret en viss medicin, som absolut skulde gis hende hver time. Han ønsket at sykepleiersken skulde tilkalde ham, hvis der indtraadte visse symptomer. Det var hans mening at medicinen skulde hjelpe hende over krisen. Hvis hun stod over krisen, vilde hun efter al sandsynlighet være blit helbredet. Saa vilde jeg ikke ha mistet min mor — saa vilde jeg ikke ha været en arveløs og ubemidlet mand —“

„Du har en anden mistanke,“ avbrøt Loveday ham rolig og med samme værdighet som før. „Hvori bestaar den?“

„Jeg sier ikke at jeg nærer anden mistanke. I den henseende kan jeg bli tvunget til at la en jury fælde dom i saken; men jeg vet, at søster Carrill fortalte mig en usand opdigtet historie. Hvorfor gjorde hun det? Hvorfor sa hun at du og hun hadde sittet hos min mor til det sidste, at dere hadde git hende den forordnede medicin, hadde lagt sennepsplaster under hendes

tøtter og i det hele tal gjort alt for at holde livet i hende? Hvorfor fortalte hun mig denne historie?"

"Jeg visste ikke før igaar at hun hadde gjort det," sa Loveday, idet hun bøiet hodet og saa ned. "Hun var ule av sig selv av angst, hun frygtet for sit rygte, sin fremtid, stakkars pike. Men hun gjorde urigtig i at gjøre det. Dengang ante jeg ikke noget om den historie, hun hadde fortalt."

"Det sier hun, men hvorledes kan jeg tro hende. Det var jo en stor fordel for dig at min mor døde —"

"Eian." Den unge pike tok et skritt fremover som om hun vilde slaa den mand, der stod foran hende, men hun betvang sig.

"En saa stor fordel for dig," vedblev han uforskyrret. "Min mor elsket mig høiere end alle andre paa jorden. Hun var viere paa mig. Men hvis jeg bare hadde faat se hende et øieblik, og talt med hende en gang til, før hun døde, saa hadde hun kanskje forandret sit testamente. Hadde hun levet, vilde kanskje alt ha været godt for mig nu. Du visste at du var aldeles ubemidlet — du foregav at foragte penger, men du har dog gladelig tat imot den store formue. Du lever her i rigdom og luksus; du er en av nulidens rikeste arvinger — du som ikke eide noget før. Du var fattig, avhængig av andre og maatte tjene dit brød. Hvad er du nu? Alle mennesker feterer dig, og herrene kappes om at vise dig sin hyldning. Loveday, hvis jeg nu river dig ned av din piedestal og avslører dig for verden? Hvis jeg hendirar offentlighetens opmerksomhet paa dig og gjør dig — ikke kjendt og anset, men berygtet, hvorledes vil du saa ta det?"

"Det vet jeg ikke," svarte hun med en let gysen og sank ned i en stol. "Onde tanker kan jeg ikke kjæmpe imot," tilføiet hun langsomt litt efter, "men sandheten frygter jeg ikke. Jeg frygter intet, hvis bare den fulde, rene sandhet kommer for dagen."

"Ja, det er netop spørsmålet," sa Dursley ivrig. Han trodde at spore frygt i Lovedays holdning og mente at kunne gjøre hende til sit bytte. "Det er netop spørsmålet. Det, du kalder sandheten, vil kanskje bli draget i tvil — enten av juryen, dommeren eller mig. Det, du skal bestride og bekjæmpe, er det, som juryen, dommeren og jeg anser for sandheten."

"Og du — tror virkelig — for fuldt alvor — at jeg — med overlæg — forsømte din mor for at hiltføre hendes død?" sa Loveday langsomt. "Tror du virkelig, at jeg hindret dig i at komme ind til hende bare for at sikre mig hendes penger? — Jeg hader hendes penger — jeg bryr mig ikke om dem — det er en lidelse for mig at besidde dem!"

"Ja, det er meget godt," sa Eian haanlig, "men de er nu engang dine, og jeg kan — hverken her i huset eller i nogen av dine handlinger — se noget bevis paa at du ikke agter at benytte din eiendom."

Hun taug; hendes hænder var knuget fast sammen og hendes ansigt hadde endnu det alvorlige motløse uttryk. Hun saa ned.

"Si mig," sa Dursley efter en liten pause, "var min mors testamente en absolut overraskelse for dig? Hadde du ikke den ringeste anelse om at du skulde arve hendes penger — eller ialfald nogen av dem?"

"Jeg hadde ikke tænkt over det — ikke for alvor. Min tante var jo endnu forholdsvis ung — hun var jo bare i femtiaarene. Hvis hun ikke var blitt angrepet av denne sygdom, hadde hun sandsynligvis levet tyve aar endnu og kanskje længer."

"Desto mer grund var der for dig til at fremskynde hendes død, naar du hadde en saa gylden fremtid for øie."

"Eian!" Lovedays øine lynte. "Tror du virkelig — du som har bodd under samme

tak som mig, som har git mig haanden — som har været venlig mot mig — at jeg er en morderske — og den værste av alle mordersker — en der har dræpt den kvindé, hun skylder mest i verden."

"Kvinder, likesaa gode som du, Loveday, har gjort saadanne ting før! Jeg dømmer bare efter resultatene. Men la mig tale ut. Du kan ikke med sandhet forsikre mig, at du ikke hadde nogen anelse om min mors hensigt at efterlate dig pengene. Har hun aldrig overfor dig hentydet til, at hun vilde gjøre dig til sin arving?"

"Naar du har saadanne tanker om mig, er det jo en naturlig fremgangsmaate av dig at gjøre mig det spørmaal nu," sa Loveday, "for hvad jeg sier, vil jo bare bli benyttet som vidnesbyrd mot mig. Men jeg er ikke ræd for dig — jeg frygter dig ikke, og jeg vil nu som jeg hele tiden har gjort si dig den rene sandhet. Din mor har nogen ganger overfor mig latt falde nogen ord om, at hun stolte paa mig i et og alt, og at jeg vilde være en værdig arving til onkels penger — og at du — desværre — var uværdig til dem. Jeg la ikke nogen særlig betydning i hendes ord, men jeg husker dem godt, og jeg vil ikke skjule sandheten."

"Tak!" Eian taug et minut. Loveday saa meget pen ut i dette øieblik. Skjønt hun ikke var festlig klædt og ikke hadde gjort det mindste for at ta sig ut til sin fordel, præget hendes ædle, rene karakter sin skjønhel i hendes ansigt og hendes glansfulde øine. Eian følte sig et øieblik slaat av beundring.

"Ingen jury vilde dømme hende," tænkte han. Men saa tænkte han igjen paa alle de fældende momenter der kunde fremføres. Han taug i nogen øieblik, og Loveday sat tilsynelatende fordypet i tanker.

"Hvad har du isinde at gjøre?" spurte han saa.

Hun saa rolig op paa ham.

"Har du glemt det, Eian? Jeg har jo fortalt dig det. Om mulig vil jeg allerede iaf ten tale med doktor Heslop."

"Hvis du gjør det, saa maa du være av-sindig."

"Enten vil jeg tale med ham," sa Loveday, "eller ogsaa maa du gjøre det. Jeg foretrekker det første — det er det hele."

"Men," sa Dursley og flyttet sig hen til hende, for nu trodde han, at øieblikket var kommet til at trænge ind paa hende — "men, Loveday, hvis jeg nu aldrig talte til Heslop om det — og du heller ikke talte med ham — saa vilde der ikke komme nogen retssak ut av det — da vilde der ikke bli skandale og ubehageligheter — ingen frygtelig tid, fuld av farer og angst — verden vilde aldrig bli bekjendt med en historie, som den vilde finde meget interessant, men som du og jeg kan skjule for den. Søster Carrill vilde igjen trække pusten frit — alt vilde gaa i sin gamle gjænge og —"

"Ja," sa Loveday rolig.

"Hvis du og jeg, Loveday, blev enige om at bevare hemmeligheten — at fortie alt — saa vilde alt bli godt."

"Jeg forstaar dig ikke," sa Loveday. "Du taler som om du trodde, at jeg er skyld i din mors død — og dog vil du ikke gjøre noget for at hevne hende."

"Nei — ikke paa en betingelse," sa han.

"Og det er?"

"Du vet, hvad jeg mener — testamentets tilføielse."

Hun blev likblek og reiste sig med en pludselig heftig bevægelse.

"Jeg hadde slet ikke husket testamentets tilføielse," sa hun, "men da søster Carrill var hos mig, talte hun om den. Nu har jeg læst den. Mr. Buller gav mig imorges testamentet for at jeg kunde læse det igjen-

nem — og da læste jeg ogsaa tilføielsen. Deri heter det, at hvis jeg beæret dig ved at tilby dig min haand og du tok imot den, vilde du arve halvparten av din mors formue. Kort sagt, du vilde faa fuld raadighet over omkring ti tusen pund om aaret."

"Det er et meget godt arrangement, Loveday," sa Eian.

"Finder du det ønskværdig?" spurte hun meget rolig.

"Ja, meget ønskværdig — det eneste der er at gjøre."

"Du vilde altsaa gifte dig med mig," sa Loveday, idet hun gik helt bort til ham og saa ham fast ind i øinene, "skjønt du tror at jeg har berøvet din mor — din mor — livet?"

"Jeg — spør mig ikke om hvad jeg tror," sa han. "Jeg kan ikke tale om det — jeg kan ikke leve sammen med dig uten at elske dig — jeg kan ikke være i nærheten av dig og tvile paa dig og —"

"Men du sa jo før, at du trodde mig skyldig."

"Skinnet er imot dig, Loveday — men hvis saken aldrig kommer for retten —"

"Men dit hjerte, Eian? Hvad vil dit hjerte si?"

"Mit hjerte," sa han, "vil slaa for dig, vil leve for dig —"

"Du vil virkelig altsaa opgi alt — din hevne — din mors hevne — opgi alt — bare for min — for min skyld?"

"For din skyld," sa han og skalv næsten av bevægelse, for han trodde at han hadde naadd det store maal nu.

"Og for mine pengers skyld," vedblev den unge pike, "glem ikke det."

"Det vil bli mine penger," sa han, "etterlatt mig under de betingelser, min mor selv har stillet."

"Javist," sa hun.

Hun satte sig igjen og stirret ut av vinduet.

"Det glæder mig at du later til at ville samtykke —" sa han.

"Er der egentlig tale om at samtykke fra min side?" sa hun. "For efterat jeg meget omhyggelig har læst igjennem testamentet, har jeg forstaat at jeg — hvilket jo er min natur meget imot — skal sætte min oprindelige blyghet tilside og be dig om at bli min mand. Jeg skal saa at si paa mine knæ be dig om at gifte dig med mig. Du maa indrømme at det er en meget ubehagelig situation for mig?"

"Men bedre end den anden," svarte han.

"Det avhænger jo av ens synspunkt," sa hun.

"Det kan du da ikke et øieblik være i tvil om, Loveday. Jeg vil bli snild mot dig, og du vil bli rik — vi vil begge bli rike. Jeg skal love dig aldrig at hentyde til det, vi har talt om — det skal være som dødt og begravet. Jo mer jeg lærer dig at kjende, desto fastere vil min overbevisning bli om, at en saa ædel natur som din aldrig vilde kunne begaa en saa foragtelig forbrydelse."

"Men la os nu klart forstaa hverandre," sa hun. "Jeg har endnu ikke anholdt om din haand."

"Nei — men du vil gjøre det, kjære Loveday."

"Det er en vanskelig ting for en ung pike," sa hun. "Det pleier alltid at være herrerne, der frir, og ikke damerne."

"Din stilling er ikke saa vanskelig nu, som den vil bli, hvis du som fange blir stillet for en domstol," var Dursleys svar.

"Du gjør vel i at minde mig om det igjen, men jeg maa saa igjen minde dig om at det avhænger av ens synspunkt."

"Du sætter min taalmodighet paa en haard prøve, kjære Loveday."

"Jasaa?" svarte hun. "Men hvad mener du saa om min taalmodighet? Det er en sak

Den som bare en gang — i Afrikas eller Indiens jungle-egne — har hørt et løvebrøl runge gjennom natten, kan aldrig siden faa den lyd ut av sine ører. Det er som et uveir, en torden der ryster luften og faar alt andet til at tie. Elefanternes trompetstøt, flodhestens hæse brummen og rovfuglenes griske skrik kan være føle nok at høre paa for den enomme reisende, der ligger i sit telt og lytter til naturen, men alle disse toner er dog bare liflig

musik i sammenligning med løvernes uhyggelige tuten. En egen høitidelig eller snarere uhyggelig stemning griper alle, og man ser fortrøstningsfuld henimot baalet, som flammer høit utenfor teltaapningen. For ild er det eneste som „dyrenes konge“ har respekt for og ikke tør gi sig ikast med. Maleren Wilh. Kuhnert har i det her gjengitte kunstverk forstaat at vise os et løvepar saa livagtig og frygtindgydende, som var det taf like ut av et egte

tropisk junglekrat. Natten er løvens jagetid. Om dagen holder den sig skjult i græsset. Men blir det uveir, eller dyret er særlig sultent, kan det godt finde paa at komme frem i lyset. Saa stiller det sig — netop som her paa billedet — høit op paa en fjeldkam eller bakketop, kaster et majestætisk blik ut over landet og istemmer sammen med sin make et av disse frygtelige brøl, som kan faa en hel bys befolkning til at skjælve. =

der kræver moden overveielse. Du sier, at jeg ifølge testamenttilføielsens bestemmelser ikke alene skal fri til dig, næsten avtvinge dig dit samtykke, men ogsaa la Mr. Butler og hans kompagnon forstaa at jeg har gjort det. Det forekommer mig at være det eneste rigtige — hvis testamentets bestemmelser helt skal oppfyldes — at jeg frir til dig i deres nærvær. Hvad mener du om det?”

Han saa paa hende som om han ikke riktig forstod hende.

„Gjør du nar av mig?” spurte han og blodet for op i hans kinder.

„Er det sandsynlig at jeg vilde gjøre det, naar det gjælder en saa alvorlig sak som at jeg kunde bli henrettet?”

„Ak, Loveday,” sa han. „Nu ser du saken i dens rette lys. Tænk paa hvad det vil si. Gi dig selv en liten frist til at overveie alt. Du kan umulig være i tvil. Paa den ene side solskin, lykke, en anset, lykkelig hustru, et liv i velstand — paa den anden side vanære, skam, fængsel, kanskje døden for bødlens haand —“

„Du gir en meget fyldig beskrivelse,” sa hun. Og nu reiste hun sig. „La os anta at jeg frivillig tar dig for at redde mig.” Hun gik litt nærmere bort til ham. „Men før jeg sier noget mer i denne sak, har jeg et spørsmaal at gjøre dig, Eian. Efterat jeg nu fuldt og klart forstaaer min egen stilling i dens mindste og mest ubehagelige detaljer, har jeg noget at si dig med hensyn til mit fremtidige liv sammen med dig.”

„Aa — du vælger altsaa det eneste for-

nuftige!” sa han med et uttryk av glæde og lettelse i sit ansigt.

„Det har jeg endnu ikke sagt. Men nu er det paatide for mig at gjøre dig et par spørsmaal. Har det ikke faldt dig ind, at din mor var en energisk, viljesterk kvinde?”

„Jo, allfor viljesterk og energisk.”

„Ja, det punkt skal vi ikke diskutere nærmere. Naar der til et viljesterkt sind føies et kjærleg hjerte, saa blir det hele fuldkomment. — Som barn kjendte jeg meget godt min onkel John. Siden han blev gift med din mor, har jeg bare set ham en eneste gang. Hun var ham værdig — og han var hende værdig. Som du vet, kom jeg efter hans død til at bo hos hende.”

„Det er jo en gammel historie, — Loveday —“ Dursley bevæget sig utaalmodig paa sin stol.

„Ja,” svarte hun, „det horer forliden til; men før at forstaa det nuværende, maa vi gaa tilbake til det forbigangne.”

„Som du vil,” sa han.

Han var sikker paa hende, men hun begyndte allerede at trætte ham. Han kunde ikke andet end tænke paa hvorledes han skulde holde ut i den lange fremtid der laa foran dem.

„Er det sandsynlig,” vedblev Loveday, „at din mor vilde ha gjort dig arveløs, hvis der ikke hadde været en særlig grund til det —“

„Du vet jo meget godt, hvad grunden var,” avbrøt han hende.

„Jeg vet, hvad det er for en grund, du mener. Men den hindring, du hentyder til,

vilde aldrig ha eksistert, den vilde hurtig være bliit overvundet, hvis min tante hadde set den søte, unge pike, du foregav at elske, Eian.”

„Foregav?” sa han og rødmet. „Du gaar for vidt.”

„Undskyld mig, men jeg tror at ha ret til at uttrykke mig saaledes. Nu vil jeg si dig, at din mor ofte talte til mig om dig, om din gjæld og dit liv, om din ustadighet og uværdighet. Hun ansaa de penger, min onkel John East hadde efterlatt hende som en hellig, betrodd ting, der ikke maatte behandles med tankeløshet. De penger maatte ikke ødsles bort. Hun efterlot dem til mig, fordi hun trodde at jeg ikke vilde ødsle dem bort. Hun visste, at du ønsket at gifte dig, men hun saa aldrig den unge pike. Hun forstod bare av dine uttalelser at den unge pike, du ønsket at gjøre til din hustru, tilhørte en lavere stand end du. Men nu vender jeg tilbake til hende. Din mor vilde ikke begaa uret — det laa langt fra hende. Hun hadde tilegnet sig sin ædle egtefælles ædle aand. Slegten East var nobel og ædel til det yderste. Hun tilhørte denne slegt ved egteskap. Du, Eian Dursley, tilhører den ved fødsel. Hun hadde imidlertid et haab om, at hendes penger kunde bli til nytte for dig og at jeg kunde hjelpe dig, hvis jeg vilde gifte mig med dig. Jeg tror, at hun meget gjerne ønsket, at dette skulde ske. Det var grunden til at hun lot denne besynderlige tilføielse føie til testamentet.

Jeg forstod hende godt — jeg tror, jeg for-

saa ikke mer — det kan du jo ikke gjøre, siden du har tilbudt mig din kjærlighet. Sæt nu at jeg bad dig om at bli min mand — hvor længe kunde jeg saa vente at du vilde elske mig, da du allerede har holdt op at elske en anden dame?”

Dursleys ansigt blev mørkerødt. Loveday saa paa ham.

„Du elsker hende altsaa slet ikke mer?” sa han.

„Pin mig ikke,” sa han i en smertelig tone.

For første gang følte hun medlidenhet med ham, ved at se den virkelige sindsbevægelse han var et bytte for.

„Jeg vilde gjerne tale med dig om Ellen O'Conner,” sa hun. „Jeg har noget at si dig, som vil forbause dig.”

„Jasaa! Hvad vet du om hende, Loveday? Tal ikke om hende — hun er gaat ut av mit liv — la hende hvile i fred! Hun finder nok lykken et andet sted — jeg er hende uværdig.”

„Ak ja, Eian,” sa Loveday. „Der sa du endelig noget som var absolut sandt. Du er aldeles uværdig til lille Ellen O'Conner. Hadde du handlet aapent og ærlig, hadde du bragt den søte pike til din mor, saa vilde nu alt ha været anderledes for dig. Men du har aldrig været aapen og ærlig, Eian — det ligger ikke for dig at gaa ærlig og likefrem tilverks. Du er ikke værdig til Ellen.”

„Du taler jo som om du kjender hende.”

„Kjender hende?” sa Loveday. „Ja, jeg kjender hende godt; hun er hos mig som min selskapsdame.”

„Store Gud! Er hun her i huset?”

„Ikke for øieblikket; hun kunde ikke være i samme hus som du. Hun elsker dig endnu, for hun har et trofast hjerte. Jeg sendte hende bort imorges, før jeg tillot dig at komme hit. Den grusomste handling i dit liv har du begaat mot hende, for du

mindelig kvinde, at hun hadde mer energi og viljestyrke end de fleste. Hun lignet sin onkel. Han hadde altid fundet at hun hadde sin onkel Easts karakter. Der var en rolig og værdig stolthet over hende. Hun var full av dype følelser, men hun var sterk. Han trodde ikke at hendes følelser vilde løpe av med hende ved nogensomhelst leilighet. Men Loveday befandt sig for tiden i en meget ualmindelig situation, og hendes karakter maatte boie sig for de særlige og pinlige omstændigheter. Han var glad over at han hadde samlet alle de fældende beviser mot hende. Han prøvde paa at tvinge sig til at tro at det var sandt, skjønt han meget godt visste at saavidt det angik Loveday, var det usandt, usandt helt igjennem. Naar han var blit gift med hende, vilde han la sit hjerte tale. Han vilde kaste disse ideer overbord og tro paa hendes renhet og uskyldighet.

Og saa var det jo lille Ellen. Ellen O'Conner eksisterte endnu paa Guds grønne jord. Hendes øie, hendes søte ansigt, hendes blide ord, hendes kjærlige væsen — alt dukket op i hans erindring. Han hadde svigtet hende, men han hadde ikke glemt hende — nei, paa sin vis elsket han hende fremdeles — forsaavidt som en mand med hans natur var istand til at føle kjærlighet, tilhørte hans hjerte Ellen. Han elsket hende. Han følte en bitter smerte ved tanken paa hende. Han længtet efter at trykke hende til sit hjerte. Han higet efter hende — ak, meget mer end efter Lovedays penger. Men mest av alt higet han efter magt og anseelse. Han kunde ikke bære skjendsel og fattigdom. Og hvis han ikke blev gift med Loveday nu, vilde han gaa fallit. Det kunde han ikke bære. Ellen maatte glemmes; han hadde jo brutt med hende, det kunde ikke forandres. Hvor kjedelig at Loveday hadde tat hende til sig. Det lignet hende ganske. Men det venskap

sigt at være grusom mot ham! Ak, hvor grusom kunde hun ikke være baade mot ham og sig selv! Men det vilde hun ikke være — naturligvis ikke. Hun var i besiddelse av sund fornuft. Hvilken kvinde vilde avslaa en mand som han? Han visste at han kunde være inntagende og fængslende, naar han vilde. Hadde ikke lille Ellen — Gud velsigne hende — fortalt ham det tyve ganger? Hvilken kvinde vilde betænke sig paa at ta ham, naar hun var i en situation som Loveday? Det var ganske taapelig bare at tænke en saadan tanke.

Han hadde forlatt sin kusines hus omtrent klokken halv syv, og da uret i hans dagligstue i Albany slog seks den følgende aften, var han meget utaalmodig. Han besluttet at vente til halv syv. Saa vilde han gaa til Loveday. Hun hadde ikke bedt ham om at gjøre det, men han besluttet at være meget venlig og elskværdig og komme hende imøte, saa vidt testamentets bestemmelser tillot det. Det var virkelig en vanskelig situation for en ung pike. Hvad hadde dog bevæget hans mor til at komme med en saa grusom plan for at beskytte sine penger? Det var naturligvis meget vanskelig for Loveday at gjøre det skritt, der var nødvendig for at redde hende selv og for at gi ham halvparten av hans mors penger. Hun vilde naturligvis vente saa længe som mulig med at ydmyge sig for ham.

Men hvis han ikke hadde hørt fra hende, naar klokken slog halv syv, vilde han gaa til Loveday straks. Hvor lettet vilde hun ikke føle sig! Et ord, et blik vilde være tilstrækkelig. Han vilde ikke trænge for meget ind paa hende. De maatte jo ha en ubehagelig sammenkomst med sakførerene — og saa vilde alt gaa let og glat.

Det lille ur slog halv syv med sine fine klingende slag, men der var ikke kommet noget bud fra Loveday. Eian reiste sig, tok sin hat og ytterfrak og sin stok og be-

Fot. Underwood, New York.

lavel sig paa at gaa ut. Men mens han var beskjaeffliget med dette, haendte der noget andet.

I Miss Guintons kvistvaerelse bodde der en ung, ensom pike med et stakkars, forpint litet hjerte. Denne unge pike hadde tilbragt en sorgelig aften trods den kjendsgjerning, at der var mange gode og underholdende boeker i vaeraset, og at Hanna Maria med mellemrum kom ind til hende for at sporre, om det ikke var noget, prinsessen onsket.

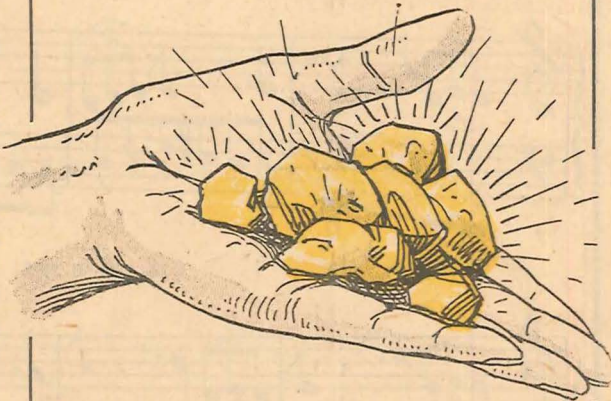
Den stakkars, forlatte prinsesse foelte i saadanne oieblik, at hun onsket hele den vide verden, at hun onsket kjaerlighed og haab. Hun kunde dog ikke betro sig til Hanna Maria og var bare glad over en undskyldning til at faa den godmodige og skikkelige pike ut av vaeraset igjen.

Da prinsessen la sig i den lille seng, i hvilken Miss Guinton sov, naar hun var hjemme, vaetet hun hodeputen med sine taarer. Da hun endelig sovnet, var det for at dromme om sin far, Nora og Loveday — og Eian. Og da hendes vandrende tanker hadde faestet sig ved den mand, hun elsket endnu, saa blev de hos ham. De dvaelte uavbrutt ved den, der fyldte hendes hjerte mer end nogen anden her i denne sorgelige verden.

Da hun vaaknet om morgenen, var hendes oine matte av graat, og hele hendes kjaerlige, lille hjerte higet efter bare et glimt av Eian. Ak, hvorfor elsket hun ham dog saa hoit? Hvorfor var livet saa graenselost trist og bedrovelig? Og hvorfor begyndte hun pludselig at foele uro med hensyn til Loveday? Hvorfor vilde Loveday tale med Eian — og hvorfor var det noevendig at sende hende — Ellen — bort? Det var umulig at Loveday var glad i Eian. Denne skinsyke tanke dukket ikke et oieblik op i den unge pike. Men hun folte sig saa ulykkelig — saa forlatt, saa ensom — hun laenglet saa graenselost efter at faa vite litt om ham, at hun naesten ikke kunde holde det ut.

Guldvaskning i Marunaffloden i Peru.

Det er bare i eventyrene og anekdoterne, at guldgraverne gaar omkring og finder store guldklumper, som de kan leve hoit paa resten av sine dage. Av og til har det vel haendt, at en og anden „lykkens pamfilius“ har stott paa en anselig klump av det aedle metal — saaledes var der i Kalifornien en mand som fandt en klump paa 70 kilogram, og i Australien blev der engang fundet en klump paa 124 kilogram, — men som regel er indvinding av guld et moissommelig stykke arbejde, der kraever stor taalmodighet, og som langt fra altid gir et utbytte der staar i forhold til besvaeret. I Peru i Sydamerika, et av jordens mest mineralrike land, foregaar indsamlingen, likesom forovrig i de fleste andre guldegne, ved guldvaskning. Fjeldene, som indeholder det saa eftertraagtede roede

metal, forvitres og oploses i tidernes lop av vandet, den guldholdige klippe smuldrer hen i grus og sand og skylles med elvevandet ned i dalen, hvor det tunge guld i form av korn blir liggende i sanden. Og av dette dynd og slam maa nu „guldgraverne“ fiske det vaerdifulde metalstov. Det er denne besvaerlige proces der heter guldvaskning. Den foregaar i vore dage mang esteder ved hjelp av sindrige maskiner, som daglig kan behandle store maengder. Men i Peru noier man sig som regel med et graeskar eller en blikkskaal, den saakaldte batea, ved hjelp av hvilken guldvaskerne skuffer dyndet op av elven, derpaa svinger de skaalen i det rindende vand, saa at sandkornene flyter bort over kanten, og guldkornene blir liggende tilbake paa bunden. For dette arbejde kan en mand tjene en daglon av 4—5 kroner, saa man ser, at det nu for tiden ikke er nogen saerlig indbringende beskaefftigelse at vaere guldgraver. =

Miss Guintons vaerelse var ikke pent — det var egentlig baade trist og uhyggelig. Hvor lavt det var til taket — og hvor tapetet paa vaeggen dog var falmet og tarvelig! Og de billeder som prydet vaeggene og som hun — Ellen hadde fundet saa pene — var det i virkeligheten ikke. Siden hun var kommet til at bo hos Loveday, hadde hun set meget penere og mer kostbare billeder, og hendes oprindelig gode smak var blitt utviklet, saa hun nu var istand til at skjelne det gode fra det daarlige. Og hvad boekerne angik — Ellen brydde sig ikke om at laese — boekerne kunde ikke adsprede hende. Hun gik bort og stillet sig ved kvistvinduet; hun foelte sig tilmode som en stakkars, liten fange. Hun var blitt vist bort fra Lovedays hus — og hun var vist bort fra sit hjem. Veiret var trist og moerkt, det var en av disse ubehagelige dage der indtraeffter midt i mars, naar vinden er bitende kold, naar støvet hvirvler omkring i luften og himlen er overtrukket med tunge skyer.

Ellen skalv som hun stod der ved vinduet. Hvor hun savnet sit pene vaerelse i Warwick Square og den lystig braendende ild i kaminen, de deilige, makelige stoler, Lovedays selskap og de hyggelige, udmerkede maaltider, kjoreturene og visitterne. Ja, hun savnet frygtelig luksus og rigdom. Hun hadde slet ikke kjendt disse ting indtil for litt over en maaned siden, men nu var de som en del av hendes eksistens. Lille Ellen var slet ikke viljesterk eller sjalesterk — hun var slet ingen heltinde. Hun var en aerlig, sot, trofast og elskelig pike. Hun kunde elske av hele sit hjerte. Hun kunde vaere aedelmodig overfor en feil, men hun kunde ogsaa vaere skinsyk. Der er en endnu større kjaerlighed, der er haevet over skinsyke. Men den var for ophoiet for lille Ellen O'Conner.

Om morgenen gik hun ut for at spasere og kom tilbake til lunch, men den var saa litet velsmakende at hun ikke kunde spise noget av den. Saa spekulerte hun paa

hvorledes hun skulde tilbringe eftermiddagen. Hun kunde ikke bli hjemme. Saa tok hun sin hat og sin jakke paa sig og sprang nedover trappen. I denne lille, uhyggelige forstue møtte hun Mrs. Burton.

„Naa, Miss,“ sa den gode dame som var meget venlig og imøtekommende overfor Ellen, fordi hun trodde at det var fordelagtigst for hende at staa sig godt med den unge pike, „fortæl mig, hvorledes De tilbringer Deres tid. Jeg er sikker paa at hvis min Joe hadde været hjemme, saa vilde det ha været ham en stor fornøielse at gaa med Dem i teatret iaften — De maatte naturligvis betale billetterne. Men han kommer ikke hjem de første dage, saa det er ikke noget at gjøre ved. Jeg vilde saamen gjerne gaa med Dem selv. Men jeg har saa meget at gjøre. Alle pensionærene skal jo passes — der er saa meget vrøvl med dem — og det er flere damer som skal ha te om aftenen. Damerne gjør altid mest vrøvl — jeg vil heller ha ti herrer end en dame. Jeg har aldrig likt kvindekjønnen, skjønt jeg selv hører til det. De kritiserer og holder et farlig braak og sier op for ingenting. Hvis ikke kakerne er fine nok, og hvis brødet er en smule tørt, saa roper og skriker de i kor, at det er rædsomt at være her, at de vil flytte straks — o. s. v. Nei, jeg har ingen taalmodighet med kvinderne, det er den rene sandhet.“

„Det er jo meget kjedelig,“ sa Ellen og nærmet sig døren.

„Ja, De er en undtagelse, Miss, for jeg er sikker paa, at De er snild og hensynsfuld. Men jeg har ikke fortalt Dem den virkelige grund til mine bekymringer. Jeg er sikker paa, at De ikke kan gjette det. Det er intet mindre end Hanna Maria.“

(Fortsattes.)

Et stjernes kud.

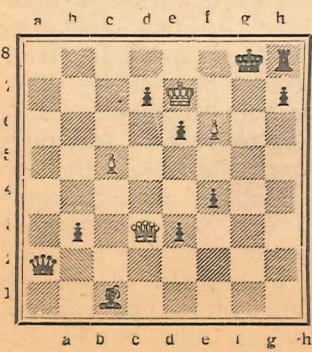
Der faldt et stjernes kud en nat, og paa min vei jeg stanset brat og bad for dig, min lille: At stjernen i den lyse nat den vilde gi dig lykke, skat og kaar saa blide, milde!

Men da jeg saa kom hjem til mor, saa hvisket hun, at lille bror befandt sig rigtig ilde, — og hadde feber — rigtig slem, ja, feber, skjønt jeg ei fik glemt at ønske for min lille! —

Nu ligger der du kold og hvid, mit stjernes kud i trølsom tid, min glædes klare kilde; men stjernen fra den lyse nat den bragte dog dig lykke, skat, det var jo det jeg vilde.

Inge Sidenius Nielsen.

Litt hodebrud.

Schakoppgave nr. 1569. Av V. Holst, Kjøbenhavn. (Original. Avlægger av Schakbladets nr. 1430 av samme forfatter. Sort: K, D, T, L, 6 B = 10 br. Hvit: K, D, 2 B = 4 br. Hvit begynner og gjør mat i 2 træk.

Løsning av schakoppgave nr. 1567. NB. 1. D g 5 — g 1 og mat i neste træk. 2. f 2 x e 1 (S).

Løsning av bokstavgaaderne i forr. nr.: 1. Primus — Priamus. 2. Hammer — Hummer.

Løsning av korsgaarden i forr. nr.:

Folkegaader.

- Hvilken lysk elv har flere mil enn bred? Løsning: Rhinne, hvor den flyter gjennom Bodensjø.
- Hvorfor var Eva den bedste sangerinde? Løsning: Fordi hun var jordens Prima Donna.
- Hvilken gang fører til fordærvelse? Løsning: Lediggang.
- Hvilken likhet er der mellom et troskapslofte og et laksegl? Løsning: Varmt stultet — kaldt brutt.
- „Naar kom De til verden?“ spurte man en person i forforrige aarhundre. „Jeg blev født,“ svarte han, „da aarstallet var likt for og bak og nedentil som oventil.“ Løsning: I aaret 1691.
- Hvilke skodder falder i av seg selv uten alarm? Løsning: Øyelokkene.
- (Russisk folkegaade.) Er en kone god, saa behøver hun det ikke; er hun ond, saa hjælper det ikke. Løsning: Pryl.
- En gut sat og spiste, og jo mer han spiste, desto mer blev der; gutten blev mæt, og saa kastet han hele resten ut av vinduet. Hvad var det han spiste? Løsning: Nøtter.
- Hvilken likhet er der mellom kokkepiker og skuespillereinder? Løsning: De maa begge forstaa at røre.
- Hvem endnu ikke har betalt sin hat? Løsning: Den som endnu ikke har betalt sin hat.

Schuberts serenade.

Der er visse melodier, man kan kalde evige, og til disse hører Schuberts bedaarende serenade. En antologi av verdens hundre skjønneste sange maatte nødvendigvis indeholde denne lille perle, ja selv om denne utvalgte samling indskrænkedes til 10 sange, maatte Schuberts melodi ha en plass deri. De som har læst Du Mauriers roman „Peter Ibbetson“ (forf. til „Trilby“), vil mindes den stemningsrike skildring „jeg“-fortælleren gir av sit første møte med Schuberts serenade. Det var en nat paa Londons gater. Foran Peter Ibbetson gik en fremmed mand. Der var ikke flere mennesker i den øde gate, og manden som gik foran Ibbetson plystret. Han plystret en vndig, smegtende melodi, der trængte ind i Ibbetsons sjæl og fæstet varig bo der. Ibbetson lyttet som fortryllet og fulgte den fremmede som barna i Hameln for-dum fulgte den fløiteblaesende rottefanger. Aldrig kunde Ibbetson glemme den melodi; men der gik mange aar for han lærte at det var Schuberts serenade.

Mange beretninger om Schuberts fattigdom er gaaet verden over og har vundet tiltro. Fattig var han bare forsaavidt som han ikke fik sit arbeide tilstrækkelig betalt, men likefrem nød led han aldrig, og han blev ikke begravet i fattigjord som Mozart. Schuberts engelske biografer har ofte klaget over at deres helt var en saa elendig forretningsmand, og særlig støttet deres paastand derpaa, at han solgte eneretten til flere av sine mest yndede sange og pianostykker for en latterlig liten sum. Saaledes skal alene en av hans sange, nemlig „Der Wanderer“, som han solgte for nogen faa gylden, ha indbragt forlæggeren 27,000 gylden i løpet av ca. 35 aar. Den store trio i es-dur fik Schubert betalt med 20 gylden, neppe mer end kopisthonorar for velskrevne noter. Den bedste forretning, komponisten gjorde i hele sin korte levetid (han døde 1828, ikke 32 aar gl.), var solgt av 7 sange til tekster av Walter Scott

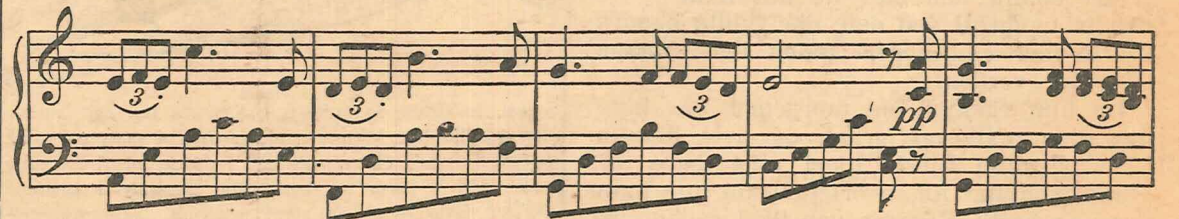
Serenade av Franz Schubert.

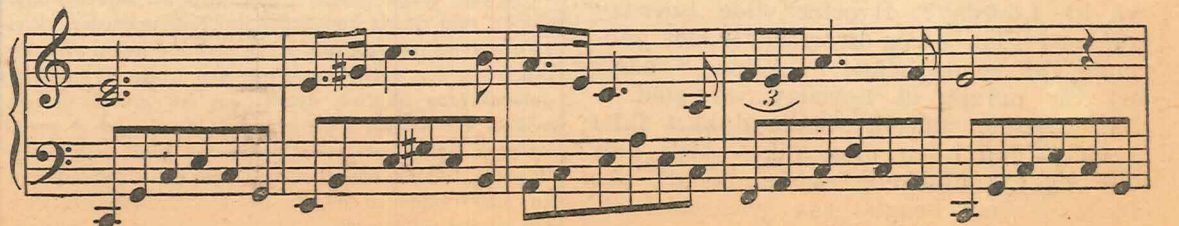
1. Ømt min stemme

til dig to - ner i den stil-le nat!

Under lun - dens grønne kro -- ner kom til mig, min skat!

Klart bak løv - bedækte gre - ne straal'er maanens skjær

for ca. 350 kr. Den daarligste var den, der blev Skulde man derimot sluttet, da venen Lachner avsatte 6 sange avanlægge værdien av Schuberts „Vinterreisen“ til millionforlæggeren Hadingenmusik og mængden av hans verker som maalestok for hans fortjeneste, burde han ha været

straaler maanens skjær. Frygt ei hul - de, vi er e - - ne med vor elskov

her, med vor elskov her. La da og dit bryst den rø - re,

Elsk - te kom til mig! La den i min favn dig fø - re

gjør mig lyk - - ke - lig, gjør mig lyk - - ke - lig,

gjør mig lyk - - - - ke - - - - - lig!

mangemillionær. Mest forunderlig var den umaadelige lethed hvormed han producerte. Flere av hans samtidige fandt bare en forklaring her, nemlig clairvoyance. „Han saa noterne for sig som i et syn og syntes bare at kopiere noget som var usynlig for andre,“ sier Hüttebrenner. Forunderlig er det ogsaa at tænke sig, hvorledes Schubert i et saa kort liv fik skrevet over 600 sange, 9 symfonier, 6 operaer, en mængde lodig kammermusik og klaverstykker. En almindelig dødelig vilde neppe kunne avskrive denne masse i samme tid som Schubert brukte til at komponere og renskrive det.

Intet verk av Schubert, end ikke den ufuldendte symfoni i H-moll, Erlekönig, impromptuerne eller militærmarsjen undtat, har naadd en saa almen og universel yndest som „Serenaden“ som han skrev til Rellstabs tekst i august 1828 ganske kort før sin død. Der findes en anden velkjendt „Ständchen“ av Schubert: „Horch, horch, die Lerch“ (etter Shakespeares: „Hark, hark, the lark“), med hvilken den første ofte forveksles. Det er til „Shakespeareserenaden“, som den ogsaa kaldes, at der knyttes følgende historie, som komponisten Franz Doppler staar inde for: En søndag i juli 1826 befandt Schubert sig i selskap med flere venner paa vei fra Pötzleinsdorf til Wien. Komende forbi landsbyen Währing fik komponisten oie paa sin ven Tieze, som sat ved et bord i gjestgivergaarden „Zum Biersach“s have. Selskapet besluttet da at „bede“ i krohaven. Tieze hadde en opslaat bok foran sig, og Schubert gav sig til at blade i denne. Pludselig stanset han, pekte paa et digt i boken og sa: „En herlig melodi til denne sang summer i mit hode. Om jeg bare hadde et ark notepapir!“ Doppler streket da endel notelinjer op paa baksiden av en priskurant, og der skrev saa Schubert, under spektakel fra keglespillere, danseorkestre og ordrer til opvartere, hin forunderlig skjønn melodi.

Helten fra Eddystone-klippen.

Tyve kilometer sydvest for Plymouth ligger en klippe, der har faat en usedvanlig berømmelse, idet den er blit fundament for et av verdens berømteste fyrtaarne — Eddystone-fyrtaarnet. Dets berømmelse skyldes først og fremst de ganske overordentlig store vanskeligheter der har maattet overvindes før fyrtaarnet var reist midt i det aapne hav. Skjønt det ikke er mer end vel 200 aar siden det første gang blev prøvet at tænde fyrets varselslys ute paa den øde klippe, er det nu det 4de fyrtaarn den bærer paa; storm og lyn og tidens tand har gjort det av med de 3 forgjængere. — Naar vi her vil fremdrage nogen blade av Eddystone-fyrtaarnets historie, vil vi gaa helt tilbake og fortælle litt om det første fyr og om dets bygmester, Henry Winstanley, „Helten fra Eddystone-klippen“ — som Englænderne med en viss stolthet kalder denne mand, hvis gjerning blev av saa indgri-

pende betydning for den engelske sjømands farefulde liv.

Winstanley, der fødtes i 1614, fik i en ung alder en betroet og indbringende stilling som slotsforvalter under Karl II, av England. Dette embede satte ham istand til at føre et ganske sorgløst liv og gav ham tid og penger nok til at kunne dyrke sine særlige interesser. Winstanley synes at ha været noget av en tusenkunstner, i besiddelse baade av den praktiske færdighet og av den friske fantasi som gir en energisk mand mulighetene for at kunne yde en stor indsats i sin samtid. Og alle den unge opfinders drømme og planer fik rik næring av den tid han levde i. Krigen var over, der var grøde i luften, nu skulde der nyskapes. Vi finder fra denne tid mange av de opfindelser, vort aarhundre har set bli til virkelighet, ligge som spirende kim i luften. Man drømte om at bygge skibe, der ikke kunde synke, og maskiner, der kunde bære menneskene paa dristig fugleflugt gjennom luften, man gjorde dristige, lægevidenskabelige forsøk og eksperimenterte i det

hele paa en række forskjellige omraader. Underlig nok finder paa den samme tid en grusom hekseforfølgelse sted. Det er en tid med brytninger mellem gammelt og nyt, mellem slaver av grov overtro og mennesker, der sokende, men ihærdig prøver at arbeide noget nyt og stort frem. Som vi skal se, er det ogsaa under dette bryningstidens tegn, Winstanley begynder paa sin manddomsgjerning — fyrtaarnet paa Eddystone-klippen.

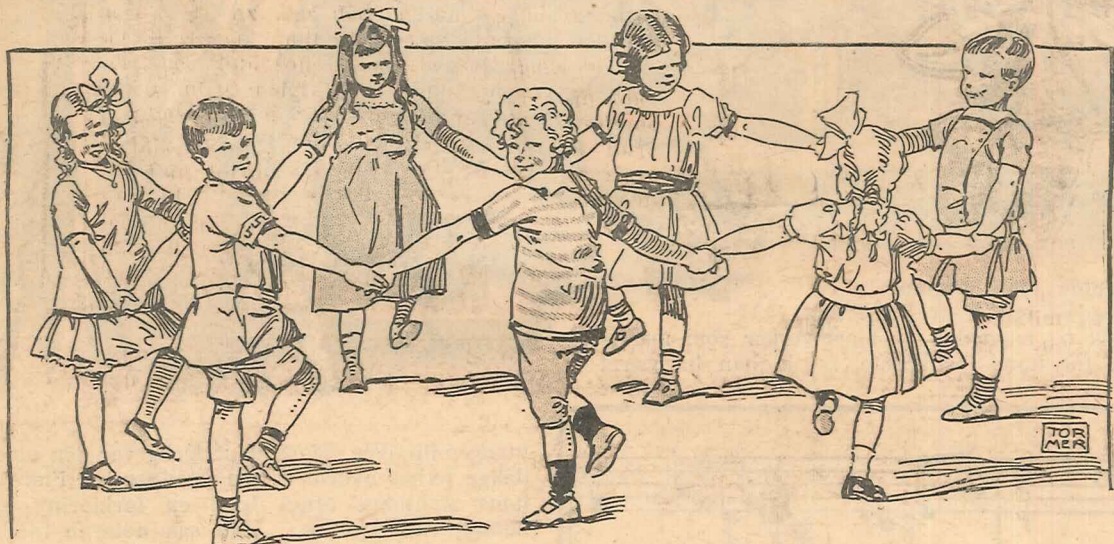
Det synes som om Winstanley væsentlig har brukt sine evner til at lage forskjellige snurrepiperier, som han anbragte rundt om i sit hjem, hvor han ofte ved deres hjælp spilte sine gjester et muntert puds. Saaledes fortælles der f. eks. om, hvorledes det gik en av landets høieste dommere under hans besøk hos Winstanley paa dennes landsted. Dommeren kom under en tur i parken til et lysthus, der laa ved bredden av en kanal og saa usedvanlig tillokkende ut. Han gik derfor indenfor og satte sig paa en stol derinde, men i samme øieblik begyndte stolen at synke for derpaa at glide bortover vandet, ut i kanalen til en liten ø derute. Dommeren, der ængstelig hadde klanret sig til stolen, fandt sig derfor pludselig som en veritabel Robinson Crusoe hensat alene paa en øde ø uten utsigt til at slippe ut av sin ubehagelig situation. Da kom Winstanley i samme øieblik til, og ved at trykke paa en knapp førte han sin fortlumede gjest tilbake til mer sikre forhold. Da dommeren kom ind i huset, ventet der ham flere lignende overraskelser, og det har sikkert været med en følelse av befrielse han forlot den originale opfinders hjem.

Et av de snurrepiperier, Winstanley satte flest kræfter ind paa, var det saakaldte „vand-teater“, hvor han væsentlig benyttet sig av det hydrauliske tryk til paa en for tilskuerne uforstaaelig maate at opnaa de mest forbausende resultater. Senere — efter hans ulykkelige død — reiste hans enke rundt med dette og erhvervet sig til livets underhold ved at vise det frem.

Winstanleys manddomsgjerning blev som nævnt Eddystone fyrtaarn. Underlig nok blev det tillike hans skjæbne. Mesterverket krævet sit offer, og offeret blev bygmesteren selv. Paa Winstanleys tid var der mer end fattig paa fyrtaarner ved Englands kyster, og storm og sjø krævet da ogsaa stadig sine store ofre. Man skulde tro, at der under saadanne forhold vilde ha været den største interesse for ethvert forslag som gik ut paa at avbøte disse mangler, og at Winstanleys planer hadde fundet den frodigste jordbund. Men dette var saa langt fra tilfældet, at man har mange eksempler paa at de offentlige myndigheter la sig paatvers av planer, der gik ut paa at sikre seilassen langs Englands kyster. Da der saaledes kom forslag om at bygge det første fyrtaarn paa det kjendte Lizard Point, møtte dette sterk motstand hos „Trinity House“ — en institution, der var indstiftet av Henrik VIII, bl. a. med det formaal at bede for sjømand som var i fare, og i det hele vareta disses interesser. „Fyrtaarnet var hverken nødvendig eller i det hele paa sin plads.“ uttaltes der, „men det vilde simpelthen tjene som en veileder for sjørøvere og andre fiender.“

Da det første fyrtaarn var reist paa Scilly-øerne, satte man som fyrvogter en morderisk utseende skurk, der foraarsaget mer end et ikke fiendtlig skibs undergang ved at slukke lampen i fyret naar han saa skibet nærme sig. — Ogsaa Winstanley fik føle hvor sterke kræfter der stod mot hans fyrtaarnsplaner; i første række var det alle dem som levde av at være strandrøvere, som av alle kræfter motsatte sig hans verk. Strandrøveren betragtet all vrakgods som sin lovlige eiendom, og at han til en viss grad kunde betrakte sig som værende i sin gode ret, forstaa man, naar man hører at en lov, der gik ut paa at tilegnelse av vrakgods skulde straffes som andet tyveri, blev forkastet av parlamentet. — Efter mange kampe seiret den dristige fyrbygger, og i en alder av 50 aar kunde Winstanley ta fat paa sit store verk. Fra første færd fik han føle hvor store hindringer der var at overvinde. Baade sjø og veir og mennesker stod ham imot.

Klipperne, der var utset til fundament, er megal lave, og ofte kunde det hælde at de uker igjennem var overskyttet av havet. Under saadanne forhold skulde der med den tids primi-

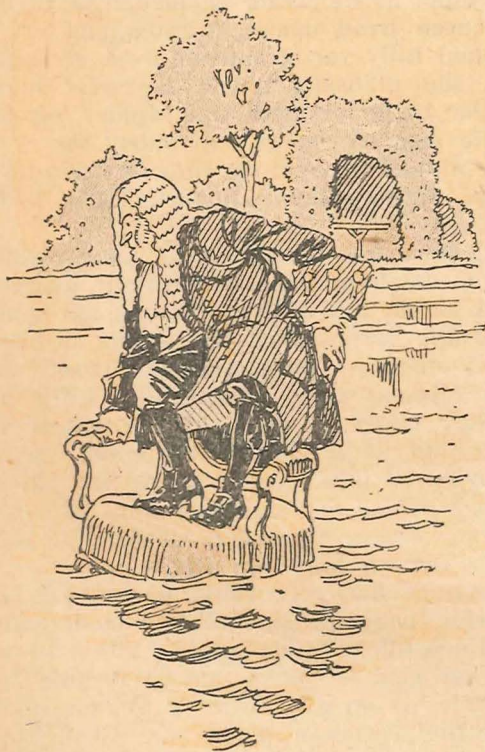

Noter for dem som ellers ikke kan spille:

„Jeg gik mig over sjø og land.“

Notebladet stikkes ned bak de sorte tangenter, saaledes at de hvite og sorte striper paa blaadet kommer til at staa like over de hvite og sorte tangenter, mens den øverste del av blaadet brettes ned bak loket. Følg zikkzakstreken med øinen, anstaa tangenterne i den rækkefølge streken angir, hold tangenterne nede længere eller kortere tid efter som merkerne er bredere eller smalere, og følg sagte med i teksten stavelse for stavelse.

tive verktoij bygges et taarn som var istand til at motstaa et rasende havs vilde braatsjoeer; i sandhet — opgaven fordret en mand som hadde energi og vovemod for ti. Hans plan gik ut paa at bore huller i klippen og ved hjelp av

Henry Winstanley udmerket sig ved et usedvanlig snille, som han ofte anvendte til at konstruere snurrepiperier. Saaledes fortalles det, at da en av landets hoieste dommere engang besøkte ham, fik han ham til at sætte sig i en stol, der stod ved bredden av en sjo. Ikke før hadde den fine gjest sat sig, før stolen begyndte at bevæge sig ut i vandet og at synke ned i dette. Da situationen holdt paa at bli kritisk, kom Winstanley til, og ved et tryk paa en knapp bragte han igjen den underlige stol og dommeren iland.

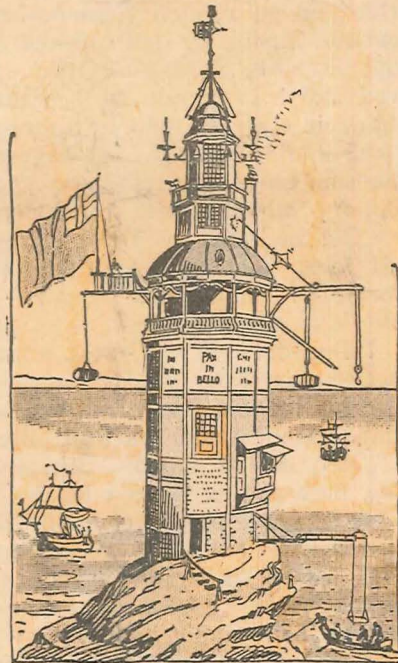
store jernankre gjennom disse huller at bygge taarnets fundament op. Da den første sommer var gaat, var alt hvad der var at se paa Eddystone-klippen et dusin smaa huller — der horte taalmod til at være ingeniør i de tider. Om vinteren maatte arbeidet helt indstilles, og da Winstanley tok fat den følgende sommer, stod der en vakker dag et fransk sjørovereskib ind mot klippen, og efter kort motstand maatte Winstanley og alle hans arbeidere overgi sig og drage som fanger til Frankrike. Dette fangenskap blev dog av kort varighet, da Ludvig XIV. grep ind og sørget for at fangerne igjen fik sin frihet. Det vilde fore for vidt at berette om alle de farer og vanskeligheter, der yderligere taarnet sig op under arbeidet. Trods alt skred del dog stadig fremad, og sten efter sten blev forankret til klippen, indtil den over den naturlige klippe reiste sig en kunstig klippe op gjennom braatsjøernes sterke strømme. Da dette var naadd, begyndte Winstanley paa at bygge det egentlige taarn, og her begaar han sin store feil, der senere skulde bli saa skjæbnesvanger for ham — han bygger nemlig sit taarn av træ. For vor tid er det let at gjøre sig til dommer herover og at undres over en saadan ukyndighet, men naar man fælder dommen, maa man ikke glemme at verket var et første-verk i sin art, og glemmes maa det heller ikke, hvilke arbeidskræfter og metoder bygmesteren raadet over.

Efter fire aars forløp stod verket færdig. Et fyrtaarn var det unegtelig, men i sandhet et underligt fyrtaarn. Mest av alt lignet det en kinesisk pagode med sine fantastiske gallerier og balkoner, med et pragtfuldt utstyrt opholdsrum og et soveværelse saa luksuøst som var det beregnet til en fyrste. Winstanley har selv laget en tegning av sit verk, hvor man ser ham selv sitte paa en balkon, mens talrike skibe krydser om taarnets fot; i store kraner henger tunglastede kasser og tønder, og rundt om er taarnet smykket med store lalinske indskrifter som: „Fred i krig“, „Til alles sikkerhet“, „Gud alene æren“ osv. — Naar man ser paa dette billede, der, selv om det ogsaa har tildigtede prydelser, vel nok i det store og hele gir et sandt billede av Winstanleys mesterverk, maa man i virkeligheten forbauses over, at dette kunstfærdig ut-

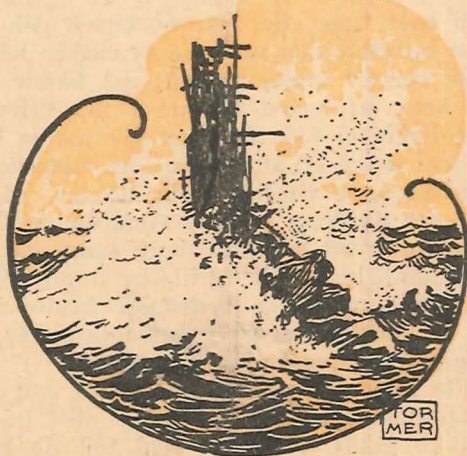
styrte trætaarn, der mer synes at høre hjemme i en parks rolige omgivelser end i et oprørt hav, i fire aar motstad havets vælde; men saa blev til gjengjæld ogsaa dets undergang saa meget frygteligere.

Winstanley hadde flere ganger uttalt ønsket om at oppleve en orkan derute i sit fyrtaarn paa Eddystone-klippen. Saa sterkt og fuldt trodde han paa sin verk, at han ikke regnet med det der var nogen virkelig fare forbundet dermed. Da det derfor i slutningen av november 1703 begyndte at blaase op til storm, lot han sig seile ut til klippen og kom ogsaa iland og ind i sit kjæbne beseglet. Med større og større vildskap raset stormen; i utæmmelig voldsomhet brøtes bølgerne mot fundamentet og sendte sit skumsprøit høit op langs taarnets sider. I over en uke steg og steg den i voldsomhet, indtil den tilslutt naadde en kraft, som det sjelden før eller siden er set i England. Alene i Kent ødelagdes 1100 bygninger, og London lignet en by som hadde utstaaet et voldsomt bombardement; syv av de største engelske krigsskibe med en besætning av 1500 mand gik tilbunds, og alene i London anslog man skaden til over en million pund sterling. Winstanley fik i sandhet sit ønske opfyldt: at oppleve en stormnat paa sit fyrtaarn.

Frygtelig maa denne nat ha været ute paa den øde klippe. Hvad hjelp det at man spæidet efter hjelp; her var ingen menneskelig hjelp mulig. I utæmmet voldsomhet brøt stormen alle skranker. Intet av hvad menneskehaand hadde bygget av staa imot. Da folk efter den sidste forfærdelige stormnat stirret ut mot Eddystone-fyrtaarnet, var der tomt og øde derute, intet var at se av den tidligere herlighet, bare det oprørte hav skyllet over den uforgjængelige klippe.

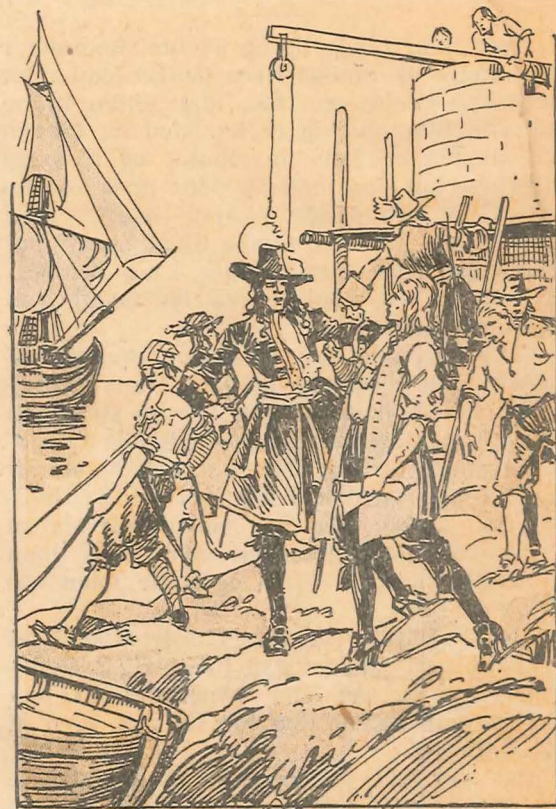

Efter 4 aars forløp stod verket færdig. Et fyrtaarn var det, men efter moderne begreper unegtelig et underligt fyrtaarn. Mest av alt lignet det en kinesisk pagode med sine fantastiske balkoner og gallerier, med et pragtfuldt utstyrt opholdsrum og et soveværelse saa overdaadig utstyrt, som var det beregnet for en fyrste.

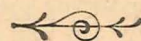
Eddystone-fyrtaarnets bygmester hadde flere ganger uttalt ønsket om at oppleve en orkan ute i sit taarn. I slutningen av november 1703 fik han sit ønske opfyldt. Gjennom en uke steg og steg stormen til et ukjent raseri. Da den endelig la sig, var der intet tilbake av det stolte verk paa den øde klippe. Alt, mennesker og taarn, var blit orkanens bytte. Helten fra Eddystoneklippen hadde betalt sin urokkelige tro paa sit mesterverk med sit liv.

Som en gripende tragedie slutter da beretningen om helten fra Eddystone-klippen og den lille skare som fulgte ham. Men blev end baade

Winstanley møtte under arbeidet paa fyrtaarnet mangende hindringer. Saaledes hendte det engang, at franske sjørovere gik iland paa den øde klippe og bortførte Winstanley og alle hans folk. Ved Ludvig XIV.s mellemkomst blev de dog snart igjen sat paa fri fot.

han selv og hans verk stormens bytte, hadde han dog ikke arbeidet forgjæves. Der var lagt et frø som maatte faa vekst, og fostret en tanke som ikke kunde dø. Allerede det følgende aar tok man fat paa at bygge et nyt fyrtaarn; ogsaa dette blev delvis bygget av træ, og i 1755 blev det antændt av lynet. Saa endelig var man blit saa klok, at man forstod at træ og fyrtaarn ikke kunde forlikes. Det tredje taarn, der stod i over 100 aar, var bygget av granit og jern. Ogsaa det har nu faat sin avløser. Men aldrig vil engelske sjømand, saa længe de i stormfulde nætter kan se Eddystone-fyrtaarnets lys i det fjerne, glemme Winstanleys navn. +

En ubehagelig opdagelse eller

Da barna var blit smittet av tidsaanden og lekte skyttergravskrig i pianoet.

Lille Sørensens protégé.

Novelle av
R. Jørgen Nielsen.

Naar man pludselig og uventet kommer i besiddelse av mange flere penger end man selv kan bruke, saa kan man enten kjøpe sig en automobil og et landsted og forære sin hustru en halv juvelbutik og forøvrig tilbringe sin dag med at slaas med alle de rærgrelser som penger skaper — eller man kan se sig om efter utveie til at bringe andre velsignelse, som penger kan bringe.

Dette er en historie om en mand som gjorde det sidste.

Lille Sørensen var, da krigen brøt ut, assistent paa et større kontor. Hans principaler sa om ham, at han var en strævsom og noisom ung mand, og han hadde en sikker fremtid for sig, det vil si, han hadde utsigt til, naar ældste bokholder gik av, hvilket ikke kunde vare mer end ti—tolv aar, at opnaa en gageforhøielse, der satte ham istand til at stifte hjem og sætte foten under eget bord.

Lille Sørensen var absolut selv uten skyld i, at han en vakker dag fandt sig i besiddelse av en saa stor pengesum, at han ikke kunde nævne den for sig selv uten at bli svimmel.

Det var ikke for vindings skyld, at han en dag overtok aktier for femten hundre kroner efter en yngre bror, der hadde spekulert galt med sin forlovedes penger; de femten hundre kroner hadde Sørensen lagt op krone for krone fra han var fjorten aar; de gjorde nu sin nytte og avverget en pinlig begivenhet i Sørensens familie.

Saa stod lille Sørensen der med aktier for femten hundre kroner; det var netop ved begynnelsen av den periode, da børsen stod paa ende; Sørensen visste ikke hvad han skulde gjøre med sine aktier, og før han fik betænkt sig var de steget med to hundre procent. Sørensen solgte saa aktierne og kjøpte andre papirer for halvparten av gevinsten, og da hans mægler tilfældigvis var en hæderlig mand, hadde han i løpet av et halvt aar tjent saa meget som en dyglig mand i almindelighet pleier at tjene i hele sit liv; saa satte han en kvart million kroner i banken, kjøpte sig en ny hat og et par støvler og gjemte sin hemmelighet hos sig selv. Og han gjemte den godt; han fortalte den ikke engang til frøken Lilly, da hun ved tantens pensionatsbord bebreidet ham hans letsindige omgang med hans knappe gage. Det var ellers ikke meget han holdt hemmelig for frøken Lilly.

De to hadde været gode venner i al den tid hun hadde bodd hos hans tante, hvor Sørensen indtok sine maaltider — ikke saaledes at han elsket frøken Lilly; der var overhodet ikke kjærlighet mellem dem — dertil var de altfor forskjellige; hun var kunstnerinde, og gik med hele sin lille sjæl op i sit kald, og skjont Sørensen kjendte noiaaglig likesaa litet til malerkunsten som kontorfolk pleier, saa dannet han sig dog det bestemte indtryk av frøken Lillys kamp for at naa frem, at kunsten maatte være et meget vanskelig kald; for hun talte aldrig om andet, end hvor litet hun kunde og hvor langt hun hadde igjen, før hun kunde kalde sig kunstnerinde. —

En dag — det var like efterat Sørensen hadde kjøpt sig ny hat og nye støvler, at han traf frøken Lilly meget nedstemt ved middagsbordet, og der var noget som sa Sørensen, at dette her var noget mer end den ikke usedvanlige fortvilelse over svigtende evner.

Sørensen spurte ikke og frøken Lilly talte ikke, og det var først baktefter, ute i kjøkkenet han fik vite, at frøken Lilly hadde

sagt op sit værelse til den første — for hun hadde ikke faat det legat hun bestemt hadde regnet med, og hendes far hadde ikke raad til længer at bekoste hendes utdannelse — nu skulde hun reise hjem og hjelpe til i huset, og — hvad der gjorde hende aller mest ulykkelig — hun maatte si kunsten farvel.

Lille Sørensen sendte eftertænsksom røken fra sin middagscigar op mot kjøkkentaket, saa mumlet han: „Seksti kroner maaned for kost og logi — og for saa ynkelig faa ører skal frøken Lilly opgi sit kunstnerkald!“ Dermed skridtet han langsomt ut av kjøkkenet. Naar man husker paa at lille Sørensen var et noisomt og strævsomt menneske, der hadde otti kroner i maanedlig gage, saa var tantens forfærdelse over denne bemerkning ikke uforklarlig.

Imidlertid banket Sørensen paa frøken Lillys dør. Først tredie gang lød der et svakt: „Kom ind!“, og han fandt den unge pike hensunken foran en halvfærdig skisse. Der var en næsten forstenet ro i det forgraatte ansigt, og dette uttryk tok rent motet fra lille Sørensen. Han satte sig ned ved siden av hende og begyndte at vende og dreie cigaren mellem fingrene; men hver gang han skulde til at begynde, fik han likesom en klump i halsen, og det var hende der omsider brøt tausheten:

„Det er pent av Dem, Sørensen, at De vil trøste mig, men der findes bare en trøst for mig — den heter penger — og det har De ikke, Sørensen.“

Lille Sørensen rettet sig, men sa ikke noget; frøken Lilly vred et taarevætet lommetørklæ mellem sine hænder, saa fortsatte hun, nærmest som om hun talte til sig selv:

„Men det er kanskje skjæbnens vilje, at jeg ikke skulde faa det legat — kanskje det bare er godt at jeg er nødt til at avbryte — hvem vet om jeg overhodet duer til noget? Nei, jeg vil sikkert bli spart for mange tunge skuffelser! — Aa, men kjære Sørensen, det er forfærdelig haardt!“

Med dette utbrud skjulte hun hulkende ansigtet i hænderne.

Lille Sørensen, der hadde reist sig, trippet frem og tilbake bak hendes stol. Da hun var blit rolig igjen sa han:

„Ja, men frøken Lilly, hvis De nu kunde faa solgt nogen av Deres skisser?“

„Aa, hvem tror De vil kjøpe dem? De vet jo godt, at i vinter gik jeg fra den ene kunsthandler til den anden; men de trak allesammen paa skuldrene — jeg hadde jo ikke noget navn.“

„Nei — det er selvfølgelig det med navnet — men hør — kan ikke jeg faa lov til at prøve? De er sikkert gaat frem siden den tid — jeg tror jeg vil ha held med mig.“ —

En halv time efter var Sørensen paa vei til en kunsthandler med tre av frøken Lillys sidste skisser under armen; det hadde kostet ham en haard kamp at faa utlevert disse lærerter; men før han gik hadde han dog faat hende til at love, at hun vilde holde humøret oppe til han kom tilbake. Hans plan var likefrem — han vilde sælge skisserne for hvad der blev budt ham, og saa vilde han bringe frøken Lilly tre hundre kroner; dette uskyldige bedrageri mente han nok at kunne forsvare i betragtning av, at det gjaldt en ung dames fremtid.

Lille Sørensen gik forgjæves fra den ene kunsthandler til den anden; et sted hadde de ikke plads, et andet sted tok de bare malerier av kjendte navne, og et tredie sa like ut til ham, at skisserne var aldeles blottet for kunstnerverdi; saa tok han lærerterne med sig hjem paa sit værelse, og næste dag overrakte han frøken Lilly tre hundre kroner. I betragtning av, at lille Sørensen ikke var vant til at lyve, klarte han

sig fint; han hadde slet ikke forsøkt kunsthandlerne, men var gaat like op til en bekjendt av sig, en velstaaende grosserer, som han visste interesserte sig for ung kunst, og saa hadde han straks solgt billederne. —

I løpet av de næste maaneder lærte lille Sørensen hvad daarlig samvittighet er. — Frøken Lilly var straalende over, at skjæbnen saa pludselig hadde skjænket hende midler til at fortsætte sine studier, og hun malte med en energi som aldrig før — og ikke mindre henrykt var hun over den pludselige anerkjendelse hendes kunst hadde faat.

Og naar hun fortalte ham om sin glæde og om det fremtidshaab som dette uventede held hadde vakt tillive i hende, saa syntes ikke lille Sørensen, at han kunde se hende like i øinene — for ganske vist trodde han selv likesaa sterkt som frøken Lilly paa hendes evner — men lille Sørensen var ikke vant til at spille dobbelt spil, og det kunde jo ikke negtes, at de tre skisser hang hjemme paa væggen i hans lille pensionatsværelse, og at den velstaaende grosserer, det var Sørensen selv.

Uten at han selv rigtig gjorde sig klar hvorfor, begyndte han at føle medlidenhet med den lille pike, der uten at vite det levde paa en løgn — lusen ganger fortalte han sig selv, at om galt skulde være, saa hadde han, lille Sørensen, penger nok til at kjøpe alle de skisser frøken Lilly kunde finde paa at lage, og likesaa ofte fortalte hendes straalende øine, naar hun viste ham sit arbejde, at det det kom an paa for hende ikke var pengene, men dette at faa sin kunst anerkjendt.

Veien fra medlidenhet til kjærlighet kan undertiden være kortere end man tror — en vakker dag opdaget lille Sørensen, at han hadde et hjerte et sted indenfor vesten og at dette hjerte underliden kunde være en besværlig gjenstand — det var især naar han var sammen med frøken Lilly at det meldte sig, og allermest naar han var alene med hende — da kunde dette hjerte krype helt op i halsen paa ham og senere hans tale i den grad, at frøken Lilly ofte saa forundret op paa ham — naar hun ikke blev klar over hvorledes det var med ham, var det bare fordi hun var saa optat av sin kunst, at hun overhodet ikke hadde øie for andet. —

En sommeraften drog Sørensen og frøken Lilly ut til stranden. Først spiste de aften paa hotellet, og senere, da den lyse sommer nat la sig over landet, satte de sig ned ved vandet.

Længe stirret de begge tause utover det sølvgraa vand — det var likesom om der var kommet noget mellem dem, noget som aldrig hadde været der før — lille Sørensen visste godt hvad det var — det var hjertet — men det forstod ikke frøken Lilly. Omsider vendte hun sig mot ham; hun vilde jage tausheten paa flugt, og sa spøkende:

„De er saa alvorlig, Sørensen — De er vel ikke forelsket.“

„Jo —“ svarte Sørensen, og fik i det samme hjertet op i halsen.

„Men Sørensen da —“ hun bøide sig helt ned over ham og la sin lille, bløte haand ovenpaa hans — „og det har De slet ikke fortalt mig noget om — er det derfor De har været saa underlig i den sidste tid?“

Han nikket.

„Og hvem er hun saa — for jeg faar vite det?“

Han nikket igjen — saa vendte han sig pludselig om mot hende, og saa hende like i øinene:

„Det er Dem.“

Hun vendte sig langsomt fra ham, og længe sat hun stille med haanden under

kindet; der var taarer i hendes øine, da hun igjen tok hans haand.

„Kjære Sørensen, jeg kan ikke gjøre for det, men — jeg kan ikke si ja. Jeg elsker Dem ikke, jeg elsker bare min kunst; ja, hvis jeg en vakker dag saa at jeg ikke var kunstnerinde, saa kunde — men det vil jeg ikke tænke paa; men gid vi allikevel kan vedbli at være venner!“ — —

Tilsynelatende gik dette frøken Lillys ønske i oppfylldelse — forholdet blev som i gamle dage, og da frøken Lilly hadde brukt op de tre hundre kroner, tilbød lille Sørensen paany at henvende sig til den velstaaende grosserer — og med samme resultat.

Lille Sørensens vertinde, gamle jomfru Svendsen, rystet paa hodet, da hendes logerende hængte op de tre nye skisser, og da han i et anfald av galskap erklærte, at han saamen hadde raad til at slænge dem alle seks ned i hodet paa hende og kjøpe seks andre, saa var hun ganske sikker paa, at der maatte være noget galt enten ved hans ærlighet eller hans forstand. —

Lille Sørensen tænkte ofte over hvad frøken Lilly hadde sagt ute ved stranden, da han kom til at fri til hende: „Hvis jeg en vakker dag ser, at jeg ikke er kunstnerinde —“ Etterhaanden blev det en nødvendighet for ham at faa konstateret, om hun var kunstnerinde.

Saa tok han en dag hendes skisser og gik op til en av akademiets professorer, hvis navn frøken Lilly ofte hadde nævnt for ham. Den store mand saa længe paa skisserne, saa trak han paa skuldrene:

„Tja, jeg kjender nok den unge dame der har malt disse ting, og jeg har set dem før — hvis det ikke var fordi hun har raad til det, saa vilde jeg si, at hun kaster bort sin tid med at male, for hendes talent er ganske ubetydelig.“

Da Sørensen hadde faat den besked, hængte han frøken Lillys bilder tilbake paa væggen igjen, og overveiet, hvorvidt han skulde tale like ut til hende; det var jo en feiltagelse, naar professoren trodde at hun hadde „raad til det“.

Det var hans pligt at si hende sandheten, for hun kastet jo bare bort sin tid ved at haabe — og mer end det, hun stod sin egen lykke — og hans med — iveien; men da det kom til stykket, saa var dette her med at tale ut noget mer end lille Sørensen kunde overkomme; for det vilde jo si det samme som at ødelægge det haab, han selv hadde vakt tillive i hende — og han vilde saa nødig engang til se taarer i frøken Lillys øine.

Saa kom da den dag, da lille Sørensen opdaget at ærlighet varer længst.

Han hadde aldrig nogensinde ventet at frøken Lilly skulde opsøke ham paa hans værelse — ellers hadde han ikke hængt hen-

des skisser op paa veggene; en vakker dag, da han kom hjem til frokost, sat hun der imidlertid, borte ved det lille bord, hvor hendes fotografi stod indrammet, og paa bordet laa en indpakket skisse.

De to saa længe alvorlig paa hverandre, og lille Sørensen følte at nu var det paatide at tale sandhet.

Han gik bort til hende og la haanden paa hendes stolryg.

„Ja, frøken Lilly, hvis De nogensinde har trodd at De kunde stole paa mig, saa har De allsaa nu set at De har tat feil — jeg har narret Dem — jeg har selv kjøpt Deres

fet du mig penger til at vedbli at male! Min kjære, lille Benjamin, du vilde allsaa ofre dig selv for at gjøre mig glad — inderst inde har jeg længe følt at jeg ikke var kunstnerinde, men jeg turde ikke tilstaa det for mig selv — men hvor vanskelig det maa ha været for dig, min ven, i al den tid — og saa de seks hundre kroner, hvor har du laant dem?“

„Hm — hos denne velstaaende grosserer.“

„Det skulde du ikke ha gjort — det vil svi længe for dig.“

„Ja, det vil det —“ lille Sørensen nikket bekymret frem for sig — „men naar jeg bare har dig, og vet at du vil vente paa mig, saa skal jeg nok holde ut.“

„Om jeg vil! — Nu reiser jeg hjem til mine forældre og lærer hvorledes et hus skal styres — en god husmor er dog bedre end en daarlig kunstnerinde — og jeg skal være saa taalmodig, om der skal gaa fem aar før vi kan flytte sammen.“

Pludselig reiste Sørensen sig fra sin knælende stilling:

„Saa, nu har jeg narret dig igjen! — Aa, Lilly, jeg tror der vil gaa lang tid, før jeg igjen værner mig til at være et ærlig menneske. Se paa mig! Som jeg staar her, eier jeg en kvart million kroner, de staar i Kreditbanken til fire og en halv procent — og saa taler jeg om at holde ut, Lilly. Vi kan gifte os idag, hvis du har lyst til det!“

I et sprang var lille Sørensen borte ved den gamle, slitte hestehaarssofa, og frem av dens betræk halle han en bankbok, som han uten ord la i frøken Lillys fang.

Hun bladete litt i boken, saa rystet hun paa hodet og sa:

„Dette her forstaar jeg slet ikke, Benjamin, er det nu igjen noget med denne velstaaende grosserer?“

„Ja, min ven, for den velstaaende grosserer, det er mig — jeg Benjamin Sørensen, tjente ifjor ved spekulation paa børsen kr. 257,000, og det er dem du sitter med i haanden! — Forstaar du ikke, min ven, nu kan du ha raad til at male hele livet, hvis du har lyst til det!“

Længe sat frøken Lilly og stirret taus frem for sig; saa svarte hun:

„Nei, Benjamin, jeg rører aldrig en pensel mer — har jeg ikke lært andet, saa har jeg ialfald lært respekt for kunsten, og jeg har lært at elske kunsten; aldrig vil jeg kunne glemme den tid, da jeg trodde om mig selv, at jeg var en av de utvalgte!“

Studiehode.

skisser! Der var ingen som vilde ha dem. — Og jeg har talt med Deres professor, men jeg har ikke — — jeg har saamen ikke nænnet at fortælle Dem hvad han sa.“

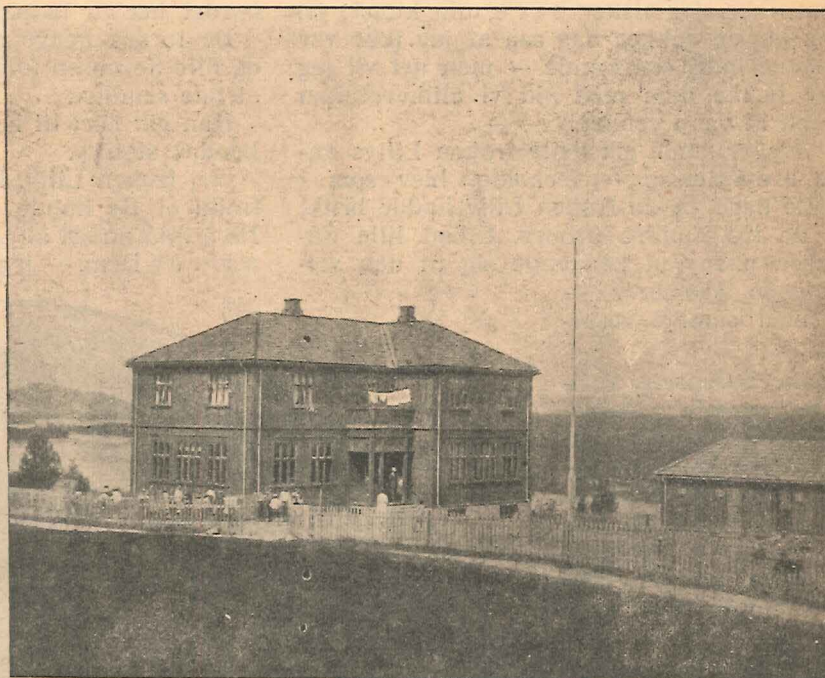
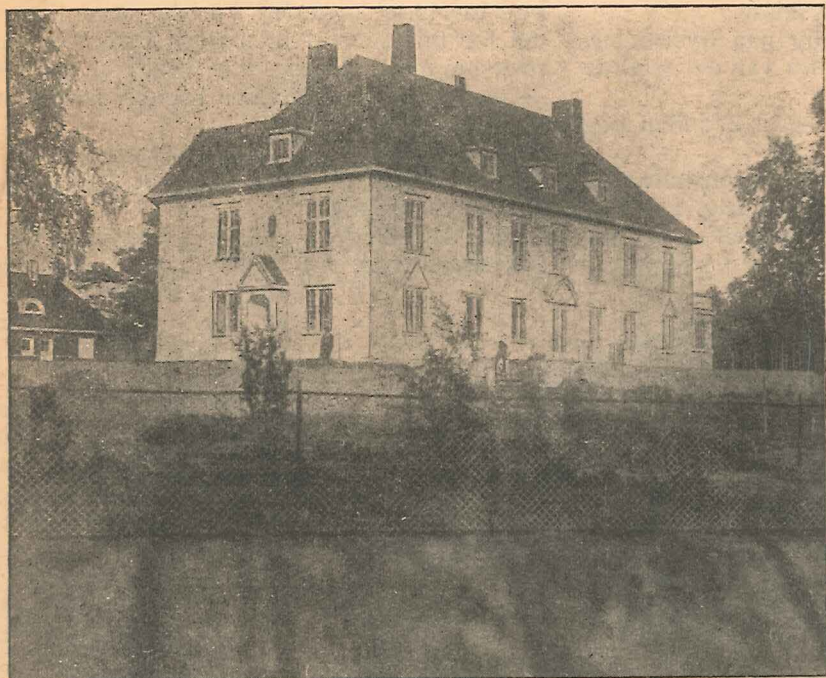
Mens Sørensen talte, stirret frøken Lilly frem for sig, som om hun ikke var istand til at fatte hvad han sa; saa med et kastet hun sig ned over bordet, og hele hendes lille legeme gjennemrystedes av en voldsom hulken; længe, længe sat hun saaledes, men etterhaanden blev graaten svakere og tilsidst stilnet den helt; lille Sørensen vilde saa gjerne trøste hende, men han stod og trippet bak hendes stol, uten at vite hvorledes han skulde gripe saken an; saa gjorde han det fornuftigste han kunde gjøre, han la sig paa knæ foran hende og trykket sine læber mot hendes haand, der laa slapt i fanget.

Hun boide sig ned mot ham, og før han lurde trø paa sin lykke, hadde hun lagt armen om hans hals og trykket sit kind mot hans.

„De visste allsaa — nei, du — du visste at jeg ikke dudde til noget, og allikevel skaf-

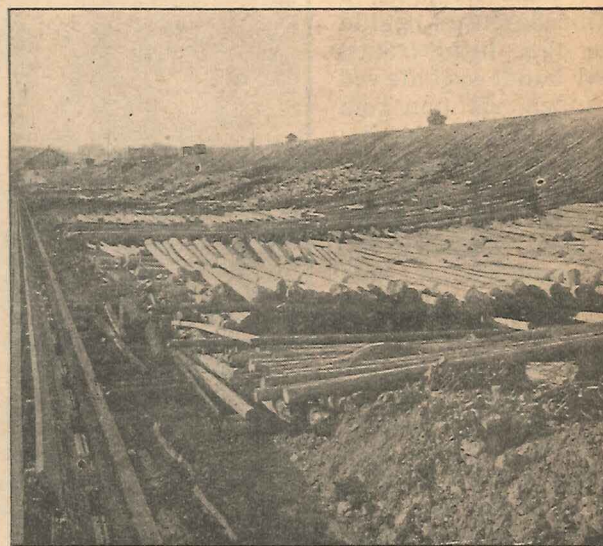
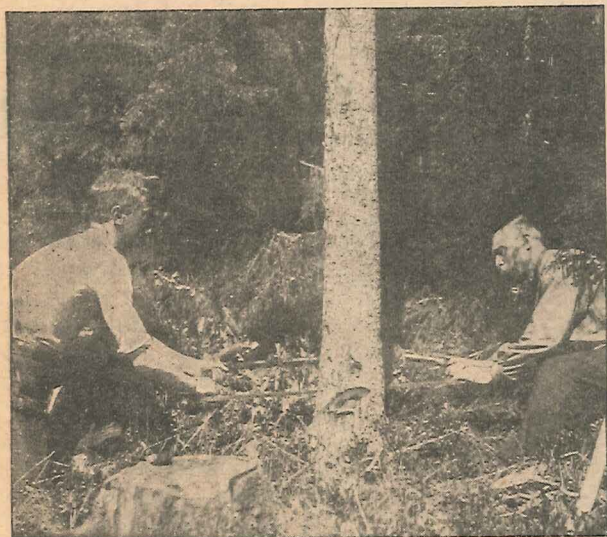
NYT FRA ALLE LAND.

Redigert av Kristjan H. Holtvedt.

Generalboligen i Elverum. Saa kaldes ovenstaaende bygning, som av kommunen nu er opført i Elverums leir og som skal avgi rum til kontorer for 2den division foruten til privatbolig for divisionschefen, f. t. general Bull. Anden divisions standkvarter skal jo nemlig nu flyttes dit.

Bergesidehs skole i Vaaler i Solør er en av de mange nye og prægtige skolebygninger som i vore dage opføres utover vore landsbygder. Skolen ligger vakkert og dominerende med vid utsigt over den brede Glømsdalen, hvor skogen fortoner sig saalangt én kan se. — H. R. Johansen.

Kampen for brændselsforsyningen. Fra statens, kommunernes og privatfolks side er som man vet mange kræfter mobilisert for at skaffe tilveie det nødvendige kvantum brændsel for den kommende vinter. I skogene fældes træ for træ i slike mængder, at én mangesteds næsten maa spørre om der blir nok igjen til senere. Paa to av ovenstaaende billeder ser man militære vedhuggere i aktion og under hvil og tilhøre ses et parti fra Kristiania brændselcentrals nye kjæmpeanlæg ved Grefsen, hvor jernbanevogn efter jernbanevogn tømmes.

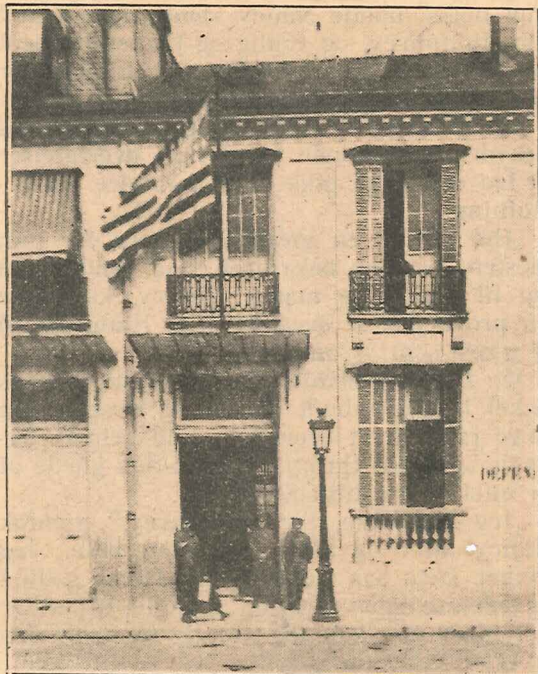
Etpar nye træk av Kristianias fysiognomi i sommerheten. Tilvenstre ser man kommunens nye prægtige motorvandvogn, vor første i sit slags. I fuld aktion paa den folketomme „Karljohan“ og tilhøre ses folk i kø foran den nye „Ekebergtrik“ paa flugt fra de sommerhete gater.

Fra verdenskrigens arenaer.

General I. I. Pershing som med den første amerikanske troppekontingent er ankommet til Frankrike, hvor han har faaet en begejstret mottagelse.

Da Rusland ved juli maanedes begyndelse, efter landets omformning til republik, altertraadte ind i de kjæmpende landes rækker, og da det lyktes general Brussilow ved et raskt indledningskup at bringe en smuk seier hjem, var man inden alle interesserte kredse ganske naturlig meget spændt paa at faa se, om det vilde lykkes krigsminister Kerenski og overgeneral Brussilow at føre den unge republikke militære kræfter frem til en virkelig effektiv indsats av vedvarende betydning. Nogen tvil herom vakte da den russiske offensiv efter det første overraskende fremstot i Østgalizien slap-pedes av. Det varte dog ikke længe, forinden russerne samlet sig til nye stot paa forskjellige dele av fronten. Hovedangrepet førtes nu som tidligere under krigen frem paa østfrontens sydligste avsnit — først og fremst med Lemberg som maal, og i anden uke av juli lyktes det Brussilow at gjøre betydelige fremskridt ved overskridelsen av Dnjestr og Lomnica, indtagelsen av den vigtige by Halicy og flere andre betydningsfulde punkter hvoriblandt centralmagtens hovedkvarter i dette frontavsnit Kalucz. Ved disse seire hadde russerne bragt det tagne fangeantal op til 30,000 mand foruten en god del krigsmateriel. Da denne artikel blev skrevet, var de russiske operationer fremdeles under fortsat utvikling, og det syntes somom offensivbevægelsen vilde forplante sig til alle dele av russernes angrepsfront fra iljor: fra Pripet til Donau. I denne forbindelse er det ikke uten interesse at erfare, at den rumænske hær efterhaanden er bliit helt reorganisert under fransk ledelse og at den angivelig nu staar fuldt parat til at gripe ind. Efter disse og andre tegn at domme synes det saaledes at være utsigt til at

Det amerikanske foreløbige hovedkvarter i Paris. En direkte telegrafledning forbinder det med Washington.

Oberst Charles Mac Kingström, der kommanderer de amerikanske ingeniørtropper. Disse har straks tatt fat paa arbeidet med at bygge veie og jernbaner.

den republikanske russiske hær sammen med sine nærmeste forbundsfæller i øst vil komme til at bety en kampindsats av betydelig rekkevidde under det av de allierte og Amerika reiste stridsrop: kamp for demokrati mot autokrati! Dette stridsrop lyder nu langt mer egte end før og maa i særlig grad virke begeistrende paa russerne, som jo netop har veltet autokratiet og reaktionen indenfor sit eget lands grænser.

Ved siden av den kraftige opvaagenen av den russiske kampkraft bidrar ogsaa amerikanernes voksende indsats i krigen saa at si fra dag til dag til at øke de alliertes kræfter. Man antar at den til Frankrike paa trods av de tyske ubaatangrep vel ankomne første amerikanske troppekontingent andrar til over 30,000 mand infanteri og ingeniørtropper. General Pershing som kommanderer de amerikanske soldater har faaet en begejstret mottagelse i Paris, likesom amerikanernes ankomst og den vellykkede russiske offensiv naturligvis har fremkaldt begeistring i alle ententelandene i det hele. Nogen større offensiv hadde de allierte paa vestfronten dog ikke iverksatt i første halvdel av juli. Det var snarere tvertom tyskerne som da gjorde store anstrengelser for at tilrive sig initiativet. Saavel ved Chemin de Dames som i Flandern iverksatte de voldsomme angrep, som ogsaa for det sidstnevnte frontavsnits vedkommende bragte dem væsentlige fordele. Denne tyskernes aktivitet tydet paa at det mindre var deres hensigt at prøve en omfattende offensiv end at forpurre motstandernes utvilsomme planer i saa henseende. Man antok ogsaa, at den stod i noie forbindelse med den tilspidsede indrepolitiske situation i Tyskland.

Indiens vicekonge Lord Hardinge, der er gjenstand for voldsomme angrep i England paa grund av den maate, hvorpaa det første mesopotamiske felttog var organisert.

Naar flyverne har været over London. Smaa saarede barn paa et londonsk hospital.

Nogen av de hundre dræpte barns lik føres til kirkegaarden i en av av Londons forstæder.

I LEDIGE TIMER.

EN UTVALGT
ROMAN- OG NOVELLESAMLING

„For evig tro.“

Av

E. A. Rowlands.

(Autorisert oversættelse.)

(Fortsat.)

Efterat ha banket paa døren, gik hun sagte ind, men værelsets venlige eier var der ikke. Hun besluttet dog at vente paa ham før at kunne tale med ham uten opsettelse.

Hun purret op i ilden og knælte ned og klappet hundene, som allesammen kjendte hende godt. Der kom taarer op i hendes øine ved tanken paa, hvor stor den gave var, der var blitt tilbudt hende, og hvor forskjellig den tilværelse, hun her vilde komme til at føre, var fra den som vilde bli hendes lod. Men da hun pludselig horte føltrin utenfor, reiste hun sig op og vendte sig mot døren, som blev aapnet.

Men den som kom ind var ikke Sir Humphrey Leicester med sit kvikke, livlige, litt støiende væsen, sin manke av hvitt haar og det store, hvite skjeg og sit vakre, venlige ansigt, men en ung mand, høi og mørk, med et par dype, graa øine, der uvilkaarlig tiltrak sig alles oppmerksomhet.

„Aa — jeg ber undskylde,“ sa han og trak sig tilbake.

Nancy rødmet dypt, bøide hodet og vilde gaa.

„La mig endelig ikke forstyrre,“ skyndte Derrick Darnley sig at sie. „Jeg gik herind av ren og skjær dovenskap, mens De uten tvil har en anden og bedre grund for Deres nærvær her.“

„Gud vet hvem hun er,“ tænkte han. „Leicester har ikke fortalt mig at han har gje-ster her.“

„Jeg skulde tale med Sir Humphrey om forretningssaker,“ svarte Nancy koldt efter en liten pause, „og derfor vil jeg med Deres tilladelse bli her.“

Idet hun sa dette, vendte hun sig igjen om mot ilden og overlot til Darnley at betrakte hendes vakre ryg og den løst slyngede knute av gyldenbrunt haar. Hun hadde ikke hat tid til at ta paa sig sin sykepleierske- dragt, saa det var intet i det ydre, der viste hvad hun var.

„Hm!“ tænkte den unge mand. „Det er merkelig, men jeg tør næsten paastaa, at jeg har set hende et eller andet sted før. Men det later ikke til at hun kjender mig.“

I dette øieblik kom Sir Humphrey ind. „Hallo, Derry — er du der, min gut! — Aa, Nancy, kjære barn — naa, er dere to allerede blitt venner — det er godt, meget godt!“

Darnley fór sammen, som om han hadde faat et slag. Denne unge pike var altsaa sykepleiersken, søster Hamilton — eventyrersken! Det var umulig. Hun saa jo ut som det rene barn.

„Jeg har ikke hat den ære at bli forestillet for Miss Hamilton, Leicester,“ sa han, „og derfor vil du kanskje —“

„Det behøves vist ikke,“ avbrøt Nancy ham klart og fast, idet hun fæstet sine vidunderlige øine paa ham med et stolt blik, „for det er neppe sandsynlig, at Mr. Darnley og jeg nogensinde vil fornye vort bekjendtskap; vi har intetsomhelst fælles — for jeg

kan muligens høre til en bande indbrudsl-lyve — eller noget endnu værre.“

Darnley stirret bestyrtet paa hende. Han gjenkjendte sine egne ord, og hans øienbryn trak sig sammen; men før han kunde faa sagt noget, hadde Nancy vendt sig om mot Sir Humphrey, og venlig og taknemlig bedt om tilladelse til at avslaa det tilbud, der var blitt gjort hende av ham og hans datter.

Sir Humphrey blev meget skuffet, og prøvde ved bønner og ivrige overtalelser at faa den unge pike til at forandre sin beslutning.

„Det vil bli en meget stor sorg for min øiesten,“ sa han bekymret. Saa vendte han sig til den unge mand: „Derry, kan ikke du prøve paa at overtale Miss Hamilton til at gjøre som vi ønsker?“

Mr. Darnley hadde været taus, mens hans onkel hadde opbudt alt for at bevæge den unge pike til at overvinde sine betænkeligheter og gjøre Doroty og ham den glæde at ta imot deres tilbud.

„Jeg kan ikke, Sir Humphrey,“ gjentok Nancy atter og atter. „Jeg kan ikke. Jeg takker Dem saa hjertelig for Deres godhet og ædelmodighet mot mig; men det tilbud De har gjort mig kan jeg umulig ta imot. Jeg er ikke Deres datters like; jeg er en kvinde som maa arbeide for mit brød, og jeg er ikke ræd for at arbeide; jeg vil i sandhet heller arbeide strengt end føre et liv i luksuøs uavhengighet.“

„Nuvel, mit kjære barn, De maa jo selv vite det bedst; men vi vil ikke træffe en avgjørelse allerede iaften; sov nu paa det; tingene ser alltid anderledes ut efter en god nattesøvn. — Hvad er det, Chadband?“

Sir Humphrey gik ut av værelset for at tale med kjeldermesteren.

Da Mr. Darnley var blitt alene med denne fremmede, unge pike, stod han og stirret paa hende, til hun følte sig rent ubehagelig til- mode; men da hun gjorde mine til at ville forlate værelset, stanset han hende.

„Vil De si mig,“ sa han rolig og alvorlig, „om De, hvis De ikke hadde hørt min sam- tale med Merefield, vilde ha været tilbøielig til at ta imot min onkels tilbud?“

„Jeg indser ikke, at De har nogen ret til at utspørre mig,“ svarte den unge pike stolt.

„Jo, fordi jeg føler, at jeg var baade uret- færdig, og bar mig uklokt ad,“ vedblev den unge mand. „Der er et gammelt ord som sier: 'Døm aldrig efter utseende alene!' og det ord har jeg alltid trodd urokkelig paa; men siden jeg har hat den fornøielse at se Dem, saa —“

Nancy Hamilton løftet haanden.

„Vær saa snild at skaane mig for fornær- melser ved smiger —“ sa hun kort.

„Paa min ære, det var ikke min mening at smigre Dem,“ sa han heftig, „og som et be- vis paa det ber jeg om tilladelse til at forene mine bønner med min onkels og min kusines. Jeg ber Dem indstændig om at forandre Deres beslutning og bli her —“

„Tak, De er meget venlig.“

Han trak øienbrynene sammen ved at høre hendes spottende tone.

„Vil De ikke tro mig?“ spurte han lang- somt.

„Jeg kan ikke indse hvad det har at bety, enten jeg tror Dem eller ikke.“

Mens hun talte, løftet hun sine øine op til hans ansigt, og skjæret fra ilden faldt helt paa det.

I samme øieblik hadde han kjendt hende igjen.

„Vent et øieblik,“ sa han hurtig — „jeg indrommer at det er meget indbildsk av mig at tro, at De overhodet skulde bry Dem om mig og mine meninger; men vil De besvare et eneste spørsmaal, Miss Hamilton?“

„Hvis jeg kan,“ svarte Nancy, som mot sin vilje følte sig interessert.

„Jeg tror jeg tør bræske mig av mit kjendskap til den menneskelige karakter, og jeg vover derfor at si, at en natur som Deres aldrig glemmer en tjeneste der er blitt vist Dem — den være stor eller liten. Har jeg ret?“

Nancy nikket.

„Ja, med alle mine feil, tror jeg ikke jeg kan tælle utaknemlighet blandt dem,“ svarte hun og smilte svakt.

„Og hvis det stod i Deres magt at gjen- gjælde denne tjeneste — vilde De saa gjøre det, selv om det faldt Dem vanskelig? Har jeg ret igjen?“

„Ja,“ lød svaret.

„Isaafald,“ sa Darnley hurtig, „ber jeg Dem vise mig en liten venlighet til gjengjæld for en liten tjeneste, jeg har været saa heldig at kunne vise Dem en aften for en tid siden, da en feig slyngel forsøkte at —“

Nancy satte i et litet skrik.

„Var det Dem som hjalp mig den aften? Aa — hvorledes skal jeg nogensinde takke Dem?“

Hendes stemme, der var saa fuld av tak- nemlighet, lød som himmelsk musik i hans ører.

„De kan allerbedst takke mig ved at vise, at De tilgir mig den uretfærdige mistro jeg næret til Miss Hamilton, og samtykke i at bli Sir Humphreys datter, og derved op- fylde min vakre, lille kusine Dorotys kjæ- reste ønske.“

Mens han talte, strakte han ut sin haand, og Nancy la undselig sin i den.

„Hvorledes kan De vite, at De ikke, før der er gaat en uke, vil bli kjed av Deres nye bekjendtskap?“ spurte hun med svakt skjæl- vende stemme.

Til svar lukket hans fingre sig fast om hendes, og i dette fælles haandtryk blev overenskomsten sluttet.

IV.

Lykken følger den tapre.

„Nancy — kom herut straks!“ det lød by- dende.

„Jeg kan ikke!“

„Du skal!“

Nancy gik bort til vinduet, og saa ned paa sin adoptivsøster med en verden av øm- het og kjærlighet lysende i sine deilige øine.

„Hvem vover at si 'skal' til mig?“ spurte hun smilende.

„Det gjør jeg,“ svarte Doroty dovent. —

„Nu har du sittet længe nok over det ita- lienske sludder; du faar ikke lov til at sitte inde længer i dette deilige veir.“

„Ja, det er yndig,“ indrommet Nancy.

De to unge piker stod ved gavlen av The Hall. Doroty stod utenfor paa græsplænen og Nancy indenfor i sit værelse — et vak- kert, malerisk værelse som hun elsket. Det var midtsommer; de store, statelige trær bevæget sig let i den svake vind; duften av liljer blandet sig med rosernes, og de gam- meldagse fjærelliker og andre brogede nel- liker pranget rundt om i de store bed. Nan- cys hjerte fylldes med en vidunderlig fø- lelse av fred og lykke — en følelse som nu var hendes daglige lod.

„Jeg kan ikke begripe hvorfor du arbeider saa hardt nu. Jeg vilde ikke plage mig med saadant.“

„Du er ikke mig, Dolly,“ svarte Nancy smilende.

„Det er altfor varmt til at drøfte det!“ lo Doroty og kastet en duftende rose op til den unge pike i vinduet. „Kom nu bare, kjæreste — jeg er saa ensom,“ tilføiet hun med en litt klynkende stemme.

Det var nok for Nancy. I neste minut var

hun nede ved græsplænen og havde lagt sin arm i Dorotys.

„Naa, min lille fe med de gyldne krøl-ler!“ sa hun muntert. „Hvad skal vi saa foreta os?“

„Gaa op i vore hængekøier og sove!“

Doroty lot handling følge paa ordene, og svang sig op i et av de gyngende net. Nancy tok en lav stol og satte sig ved siden av hende; hun stirret tankefuld paa det nydelige, lille ansigt med de gyldne krøller og de søle oine.

„Hvad ser du paa?“ sa Miss Leicester do-vent. „Hvor drømmende dine øine er, Nancy.“

„Det er to store glugger!“ sa Nancy og la sin ene haand over øinene.

„Hvad er det for store glugger?“ spurte en stemme bak dem.

„Merefield! Er du der igjen?“ utbrøt Do-rototy.

„Jeg var her bare igaar,“ svarte Mere-field undskyldende og saa litt krænket ut.

„Det ender med at du tar fast ophold her!“

„Men Dolly da!“

„Aa, det gjør ikke noget, Miss Hamilton; jeg bryr mig ikke om hvad hun sier; jeg liker det endog ganske godt.“

Lord Merefield tok en anden stol og satte sig ved siden av hængekøien, og prøvde paa at late som om han slet ikke brydde sig om sin kusines uhøflighet, hvilket dog ikke lyk-tes ham.

Nancy Hamilton lænet sig tilbake og smilte; dette var en ganske dagligdags be-givenhet, og hun kunde den utenad.

„Hvorledes har tante Priscilla det?“ spurte Dolly kort efter en pause. Hun kaldte alltid hans mor for tante, skjønt Lady Mere-field bare var hendes fars kusine.

„Tak godt.“

Der indtraadte igjen en pause.

„Naa, har du ingen nyheter at fortælle, Merefield? Du er da det kjedeligste men-neske jeg kjender!“

Det var Dorotys næste bemerkning.

„Aa jo — jovist. Jeg glemte rent — du spurte mig igaar, Dolly, om der bør nogen paa The Manor — den vidunderlige, gamle eiendom i nærheten av os. Den har staat tom i lang tid, men til næste vinter er den leiet ut til en meget rik mand — jeg tror det er en Mr. Crawshaw.“

„Hvor morsomt! Saa faar vi da noget at tale om!“

Nancy reiste sig.

„Dere er to taapelige barn,“ sa hun leende, „og jeg vil ikke sitte her og høre paa eders trætte! Den første av vore gjester er kom-met idag, og jeg har lovet Sir Humphrey at hjælpe ham. Altsaa — au revoir — find nu bare ikke paa at slaas!“

„Merefield er istand til hvad det skal være,“ svarte Doroty. „Jeg venter at være baade gul og grøn, naar du ser mig igjen, Nancy.“

Med stakkars Lord Merefields ivrige pro-tester lydende i sine ører gik Nancy sin vei.

Nu var hun næsten helt vant til sit nye, luksuøse liv, og hadde næsten begyndt at glemme sin tidligere sorgelige tilværelse. Mot alle forventninger var ikke Doroty blit kjed av sin nye søster, men syntes at bli mer og mer glad i hende for hver dag som gik. Og Sir Humphrey erklærte rent ut, at han slet ikke kunde undvære sin Nancy.

Hun hadde saa let og naturlig glidd ind i sin nye stilling og sine helt forandrede for-hold, og ingen glædet sig mer over hendes lykke end hendes gamle ven doktor Grant-ley og søster Worthley. Baade Sir Hum-phrey og Doroty hadde faat vite hele hendes historie, og de var ikke mindre glade i hende paa grund av hendes tidligere tjenende stilling og tarvelige omgivelser, og den

kjendsgjærning, at hendes fars slegtninger hadde forstøtt hende saa grusomt, knyttet hende endnu fastere til dem.

Naturligvis hadde hendes nærvær paa Ripsstone Hall git anledning til megen dis-kussion frem og tilbake, og heri hadde sær-lig Lady Merefield, den unge lørds mor, tat ivrig del, men hverken forestillinger eller overtalelser kunde bevæge Sir Humphrey eller Dorothy til at opgi sit forsæt om at beholde Nancy Hamilton hos sig.

„Hun har reddet min øienstens liv og hun gjør hende lykkelig — det er nok for mig!“ Saaledes svarte Sir Humphrey, altid sin kusine. „Selv om hun er alt det du prø-ver paa at faa mig til at tro, Priscilla, vil jeg allikevel holde av hende; men Nancy er nu den søteste og bedste pike i hele lan-det.“

„Hun hører nu til os og skal aldrig for-late os!“ sa Doroty kamplysten. „Og hvis ikke tante Priscilla kan komme hit uten at være uehagelig, saa kan hun bli hvor hun er — og dermed basta. Nancy er min egen, kjære veninde og søster, og jeg vil ikke til-late at man fornærmer hende.“

Allt dette blev atter og atter forklart Lord Merefield, som forsikret, at Doroty hadde ganske ret og hans mor absolut uret, og at han var meget glad i Nancy. Han vilde ha svoret paa at han elsket en skorpion, hvis hans kusine Doroty ønsket det, men han holdt virkelig meget av Nancy og han var ikke saa enfoldig, at han ikke kunde se hvor udmerket hendes selskap var for den vakre, forkjælede, unge arving.

Nancy stod ikke i direkte forbindelse med sin onkel Henry, men gjennom doktor Grantley fik hun leilighetsvis etterretning fra ham. Og litt efter litt bleknet fortiden med dens bitre, sorgelige minder av hendes er-indring.

Nu, da hun gik op mot huset, tænkte hun paa de gjester som skulde komme den dag. Doroty vilde ha et tennisparti, og selvføl-gelig var det straks blit bestemt at et saa-dant skulde finde sted.

„Det vil være en god leilighet til at fore-stille Nancy for omegnens beboere, far,“ hadde Doroty sagt, og Sir Humphrey var ganske enig med sin yndling.

„La mig se — en — to —“ talte Nancy ved sig selv — „kaptein og Mrs. Fairfax, fire og — og mon han kommer?“

„Han“ var Derrick Darnley, som hun ikke hadde set siden den mindeværdige aften i Sir Humphreys værelse; kanskje Nancy hu-sket ham, fordi hans navn var saa ofte paa Dorotys læber; men vist var det, at han meldte sig i hendes tanker med forunderlig haardnakkelhet.

Husholdersken ventet for at faa sine or-dre, og i den næste halve time var Miss Ham-ilton meget beskjeftiget; alle tjenestefol-kene behandlet hende med stor ærbødighet og respekt paa en undtagelse nær, og denne undtagelse var en tjener ved navn William, hvis væsen og optræden ofte berørte den unge pike uehagelig, uten at hun kunde si hvorfor. Hun snakket dog aldrig om det, før hun visste, at hvis hun klaget, saa vilde manden bli avskediget straks, og hun hadde et allfor godt hjerte til at ville det; desuten vovet han aldrig at vise hende mangel paa ærbødighet i nærvær av Sir Humphrey el-ler hans unge frøken; det var bare naar de var alene at hun hadde en følelse av ube-hag i hans nærhet, og endog da følte hun sig fristet til at le av denne følelse som gan-ske latterlig og uværdig, til nærmere efter-tanke. Men det er merkelig hvor smaating kan være pinlige for os; da Nancy for eks-empel denne morgen, da hun forlot hushol-derskens værelse og gik gjennom den store hal, møtte tjeneren William, følte hun sig yderst uehagelig berørt av hans uforskam-

mede stirren, og hun besluttet at gi ham en lektion for hans uærbødige væsen.

„William,“ sa hun skarpt, „bær disse sto-ler ut paa græsplænen.“

Tjeneren lot som ingenting, men smilte bare; han følte sig ganske sikker — der var ingen i nærheten.

Nancy gjentok befalingen, mens blodet strømmet op i hendes kinder.

„Jeg mottar ikke befalinger av andre end husets herskap,“ sa han i en uforskammet tone.

Nancy stanset og saa paa ham et øieblik; saa sa hun langsomt:

„Jeg er ganske rigtig ikke husets hersker-inde; men huset har en herre, og han vil gi Dem besked.“

„Ta Dem iagt for at faa jaget mig bort,“ mumlet William og stilte sig foran den unge pike — „ta Dem iagt, sier jeg, ellers vil det bli værst for Dem, Miss Nancy Hamilton. Forstaar De?“

Med disse ord la manden sin haand paa Nancys arm.

Før hun hadde faat tid til at si et ord, had-de han tat haanden hurtig til sig og vilde fjerne sig hurtig, da Sir Humphreys stemme sa fast og bestemt:

„Stans!“ Han saa strengt paa tjeneren og tilføiet: „Hvad er det, Nancy — hørte jeg ikke rigtig? Truet ikke den mand Dem?“

Nancy belænkte sig et øieblik; hun hadde straks været meget vred, men der fandtes ikke ondskap i hendes natur.

„Det har ikke noget at si, han mente ikke noget ondt,“ svarte hun.

Sir Humphrey kysset hende blidt.

„Gaa bare, min kjære pike, la mig være alene med denne mand.“

Nancy blev staaende et øieblik, men da hun indsaa, at hun ikke kunde utvirke no-get, vendte hun sig om og gik.

Hun fik aldrig vite hvad der var foregaat mellem Sir Humphrey og tjeneren; men av husholdersken fik hun høre nogen timer senere, at William var blit sagt op og hadde allerede forlatt Ripsstone for alltid.

Efter et øiebliks sorg over, at hun hadde været den ufrivillige aarsak til at berøve manden hans levebrød, kunde hun ikke andet end føle stor lettelse over at han var borte. Det hadde naturligvis været meget dumt av hende, men Williams stadige uær-bødighet og mangel paa respekt hadde væ-ret den eneste mørke sky, der hadde for-mørket hendes nuværende lykkes horisont.

Da hun hadde besørget sine huslige plig-ter, som hun efter Dorotys bestemte ønske hadde overtat, vendte hun tilbake til sit kjæ-reste arbeide — sine studier. I de sidste maaneder hadde hun sammen med Miss Lei-cester nydt undervisning hos de bedste læ-rere, og med sin naturlige dygtighet og lære-nemhet hadde hun gjort kjæmpemæssige fremskridt. Men Doroty derimot var hver-ken særlig begavet eller brydde sig om at være det.

„Derry kalder mig altid en dumrian,“ sa hun engang til Nancy, „sin søte, lille dum-rian, og jeg bryr mig ikke om at være an-derledes.“

Det var en utvilsom kjendsgjærning, at Doroty absolut ikke brydde sig om at være anderledes end hun var, og ikke gjorde sig umake for at tilegne sig mer lærdom.

„Men hvad behøver hun mer — saa ung og rik!“ tænkte Nancy. „Hendes natur er god og elskværdig, trods hendes manglende kundskaper.“

Det eneste der foraarsaket Nancy endel bekymringer, var den maate hvorpaa den unge arving behandlet sin slegtning, Lord Merefield, for hun visste godt at det var Sir Humphreys kjæreste ønske, at hans datter og denne unge mand skulde indgaa egteskap sammen. Og Nancy var ivrig efter alt hvad

der kunde glæde den gode, varmhjertede fars hjerte.

„De er to store barn,“ tænkte hun, da hun hørte deres stemmer uted fra — Dorotys høi og heftig og Merefields bedende — de vil snart bli klokere. Gid — ja, gid Mr. Darnley vilde komme hjem; jeg tror han har mer indflydelse over hende end nogen anden.“

Derrick Darnley hadde været i utlandet siden mars maaned. Hverken Doroty, Lord Merefield eller Sir Humphrey hadde den fjerneste anelse om hvor han hadde været; men de var blit vant til ikke at være forbauset over noget av det han foretok sig. Og da de nu ulpaa eftermiddagen var samlet allesammen ute paa græsplænen til te, og omnibussen fra Ripsstone netop kom og satte av sine passagerer, blev ingen av dem — med undtagelse av Nancy — forbauset over at se Mr. Darnleys høie, velskapt skikkelse komme slentrende tversover græsplænen, konverserende Mrs. Fairfax, som ogsaa var kommet med omnibussen.

Doroty blev umaadelig glad over hans ankomst, og la ikke skjul paa sin glæde. Nancy blev ogsaa glad, skjont hun ikke visste hvorfor, men hendes ansigt bar bare et almindelig velkomstmil tilskue.

Lord Merefield saa nærmest ærgerlig ut; forelskede mennesker ser skarpt, og han visste at Doroty Leicester tænkte meget mer paa Darnley end paa ham.

Sir Humphrey tok med stor hjertelighet mot sin søsteren.

„Her er en du kjender, Derry,“ sa han og vendte sig mot Nancy.

Mr. Darnley bukket og rakte Miss Hamilton haanden.

Saa sank han ned paa en stol og begyndte at tale med Doroty.

„Aa, en kop te til Derry, kjæreste Nancy,“ sa Dolly.

Nancy boide sig over teservicet.

Hun var baade skuffet og vred.

Skuffet over Mr. Darnleys kolde væsen og ærgerlig paa sig selv, fordi hun var skuffet.

Hvad vedkom det hende, enten han var slik eller slik — hvad han sa, eller hvorledes han saa ut!

Dorotys øine var straalende, hendes kinder blussede av glæde og hendes øine hang ved fættens læber, mens han til gjengjæld lot sine øine hvile paa den slanke, ungpikagtige skikkelse ved tebordet.

„Hun er yndig,“ tænkte han, „hun overgaar langt Doroty med al hendes barnslige skjønhed. Jeg vil meget heller se paa det uregelmæssige ansigt med de vidunderlige øine og det gyldent lysende haar end paa de mest fuldendte vakre ansigter. Hvor disse faa maaneder har forandret hende!“

Hans beundring blev almindelig delt av gjesterne — naturligvis især de mandlige.

Det vakre kjøn opdaget snart, at Sir Humphreys unge protegé var i besiddelse av en færlig tiltrækningssevne.

I samtalen løp blev den nye beboer paa The Manor, Mr. Crawshaw, omtalt.

„Kan De fortælle os noget om ham, Mrs. Fairfax?“ spurte Doroty, som stadig sat ved siden av Darnley.

„Jeg møtte ham forleden dag. Han er en rigtig bonde.“

„Vi maa være overbærende med ham,“ sa Lady Burton. Hun hadde to ugifte døtre, som skulde komme dit næste dag, saa det gjaldt om at være diplomatisk. „Lady Lorrimer har været sammen med ham, og hun fandt ham meget original.“

Darnleys læber kruset sig haanlig, og Doroty la straks merke til det.

„Kjender du ham, Derry?“ spurte hun.

„Ja,“ svarte han i en let tone, „jeg kjender ham. Jeg hadde det uheld at træffe ham i Paris. Det er en tarvelig, lavttænkende

mand. Han kommer fra samfundets bæreme. Endog hans tusener — og han eier mange tusen, min vakre kusine — vil aldrig kunne forgyldte ham eller gjøre hans selskap behagelig bare for en time.“

„Har han ikke faat sine penger ved patent paa piller?“

Det var Lord Merefield der ytret disse ord i en mørk tone.

„Nei — det var fernis,“ sa kaptein Fairfax.

„Jeg har hørt av Lady Lorrimer, at det slet ikke var ved handel.“

„Ganske rigtig, Lady Burton; han har slet ikke hat med nogensomhelst handel at gjøre. Crawshaw har faat sine penger ved et rent lykketræf; han har bokstavelig talt fundet sine penger paa gaten.“

„Aa, fortæl os om det, Derry!“

Mr. Darnley smilte til Doroty, men hans øine søkte stadig Nancy, som stod ved tebordet.

„For en tid siden,“ begyndte han, „bødde der en vertshusholder i det østlige kvarter av London, og denne vertshusholder tok sig en kone; i tidens løp vokste der op forskjellige andre vertshuser rundt om ham, bygget av ham — han blev en hel leverandør av vertshuser, hvis man kan bruke det uttryk! Saa døde han og efterlot sin kone barnløs med fem og tyve a tredive tusen pund om aaret. Denne enke hadde tilfældigvis en søster som var død for længe siden, og det var til en søn av denne søster, at Mrs. Crawshaw besluttet at overlate sin formue. — Hun la saken i hænderne paa et bekjendt sakførerfirma; hendes nevø blev eftersøkt og fundet — og nu er han eier av The Manor og en god ven av den deiligste av alle kvinder, Lady Lorrimer.“

Der var en meget sarkastisk klang i Mr. Darnleys stemme, men Lady Burton la oien-synlig ikke merke til det.

„Aa!“ sa hun naadig smilende. „Bryggere og saadanne folk er netop paa mode nu! Se bare paa Sir Mulberry Hopkins! Uten tvil blir Mr. Crawshaw adlet for aaret er omme.“

Darnleys øine møtte Nancys, og de smilte begge; av en eller anden uforklarlig grund folde de sig begge gladere i dette øieblik; men de fik ikke leilighet til at stifte nærmere bekjendtskap nu, for gongongen, der manet til omklædning til middagen, lot sig høre, og der blev almindelig oppbrud til huset.

V.

Spiltdt kjærlighet.

Den følgende dag ankom de naadige frøkener, Ella og Maud Chester, døtre av Lady Burton, til The Hall.

Det var to godmodige, men ikke pene piker, med mange fregner og i besiddelse av kraftige lunger og en blomstrende helbred. De hadde en voldsom og ubehersket maate at overfalde sine intetanende venner paa, og slutte dem i sine arme i en overmaade kraftig og varm omfavelse.

Nancy var ute i haven for at plukke blomster, saa hun gik glip av det syn, at se Doroty bli helt gjemt i deres kraftige arme.

Hun nynet ved sig selv en fransk sang, som hun netop hadde lært, og gik langsomt nedover havegangen, da hun pludselig saa Derrick Darnley ligge saa lang han var paa en græsplæn, iført en let og kjølig dragt og røkende som en dampmaskine.

Nancy rødmet og sfanset; man da hun saa at hans øine var lukket, besluttet hun sig til at liste sig forbi og la ham være uforstyrret.

Men netop da hun vilde utføre denne beslutning, aapnet de vakre, graa øine sig og fæstet sig paa hende.

„Kan jeg faa en rose, Miss Nancy?“

Hun vendte sig om.

„Tyve om De vil.“

Hun kastet en hel klynge bort til ham.

„Aa —“ sukket Mr. Darnley og indaandet den liflige duft. „Hvor deilig! — Au —“

„Hvad er det?“ spurte Nancy.

„Bare en torn — en rigtig ondskapsfuld torn.“

„La mig se,“ sa hun, idet hun satte fra sig kurven og knælte ved siden av ham. „Husk paa at jeg er sykepleierske og vet besked om denslags ting.“

Den unge herre overlot sin velformede haand til hendes blote fingre, og Nancy undersøkte den omhyggelig.

„Hvor stak tornen Dem?“ sa hun. „Hvor gjør det ondt?“

„For øieblikket ingen steder,“ var hans rolige svar.

Nancy rødmet, men boide sit hode dypere ned over hans haand.

„Jeg kan ikke se nogen rift.“

„Og jeg kan ikke føle noget,“ tilstod Mr. Darnley rolig. „Det var en list for at faa Dem til at sætte Dem ned her. Jeg visste, at jeg bare behøvde at vække Deres kvindelige medfølelse for at faa min vilje.“

Nancy slap hans haand og vilde reise sig; men hans fingre sluttet sig fastere om hendes haand, og han trak hende forsigtig ned i græsset.

„Gaa ikke!“ sa han bedende. „Jeg vil gjerne tale med Dem. Jeg vil gjerne vite alt hvad der angaar Dem. Om De angir Deres løfte til mig? Om De er lykkelig?“

„Lykkelig? Jeg har aldrig kjendt betydningen av dette ord for nu! Mit liv nu er saa skjont og deilig!“

„Det glæder mig,“ sa han venlig. „Det glæder mig meget.“

Der indtraadte en kort pause.

„Og De har tilgit mig de stygge ord, jeg sa til Merefield, for jeg —“

„Jeg har helt glemt det,“ svarte hun ganske ærlig.

Der indtraadte igjen en pause og en længere end sidste gang. Mr. Darnley hadde kastet sin cigar bort og hadde reist sig halvt op, han støttet sig til sin albue, saaledes at han kunde se ind i den unge pikes ansigt.

„Jeg har tænkt paa Dem saa ofte,“ sa han litt efter.

„Paa mig?“ utbrot Nancy, idet hun et sekund løftet sine blaa øine og derpaa sænket dem igjen. „Hvor — hvor besynderlig.“

„Synes De?“ Det lod meget tørt. — „De har kanskje ikke skjænket mig en eneste tanke?“

„Doroty taler altid om Dem,“ svarte Nancy undvikende, „saa jeg har naturligvis —“

Den avbrutte sætning var meget veltalende for den unge mand. Han saa ut som om han vilde si mer, men han betvang sig.

„Forleden dag traf jeg nogen av Deres slegtninger i Paris,“ sa han litt efter.

Nancy saa forvirret og spørrende op paa ham.

„Sir John Hamilton og hans familie.“

Hun blev litt blekere.

„De tar feil! Det er ikke mine slegtninger, Mr. Darnley, jeg ønsker heller ikke at vedkjende mig dem som saadanne.“

„Er De saa stolt og uforsonlig, Nancy?“ „Det vet jeg ikke. Men jeg kan ikke glemme, at de har forstøtt baade mor og mig. De fortalte dem vel ikke at —“

„Tror De da at jeg — jeg mener vi — saa gjerne vil miste Dem?“

Hun saa spørrende paa ham.

„De vilde naturligvis fordre, at De skulde forlate os.“

„Tror De da virkelig, at jeg vilde reise herfra?“ spurte hun stille bebreidende.

Darnley trak sig litt nærmere bort til hende.

„Jeg vet ikke hvad jeg tror. Jeg vet bare hvad jeg ønsker, Nancy.“

„Der kommer Dolly!“ utbrøt Nancy hurtig.

Med blussende kinder reiste hun sig op, og kom derved til at velte kurven.

„Med de to bjørneunger —“ bemerket Darnley skjodesløst, idet han satte sig i en halvt siltende stilling for at samle de spredte roser, og i dette øieblik ønsket han halvt ubevisst, at han kunde la alt og alle forsvinde fra verden, undtagen denne unge pike her med de vidunderlige øine og det prægtige ansigt. Det var et ansigt man kunde dø for, tænkte han i det øieblik; han hadde aldrig før set dets like.

„Gjør Dem ingen uleilighet, Mr. Darnley,“ sa Nancy hurtig, mens hendes kinder blusset ømkap med de purpurrøde roser hun la ned i sin kurv. „Jeg kan saa godt alene, og De ligger saa behagelig der!“ Saa tilføiet hun med en liten, nervøs latter, som om hun ønsket at lede samtalen bort paa noget andet: „Hvorfor kalder De Dem vel for bjørneungerne? Det er virkelig ikke pent av Dem; de ser jo meget godt ut herfra.“

„Ja, herfra,“ indrømmet Mr. Darnley rolig, men saa gav det pludselig et sæt i ham og han gjorde en spottende grimace. „Aa fy — hør dog deres stemmer! For nogen lunger de har! Hvilke brysttoner! — Nancy — De gaar vel ikke?“

„Jeg skal ordne blomsterne og —“

Men før hun kom videre, dreiet Doroty om hjørnet med en Miss Chester hængende kjærlig ved hver arm.

Miss Leicesters yndige ansigt blusset, da hun fik se sin fætter, og saa smilte hun som svar paa hans komisk forfærdede mine.

„Du maa ikke gaa, Nancy,“ sa hun kjærlig, og da Darnley hadde hilst paa Lady Burntons to døtre, forestillet Miss Leicester sin nye veninde og husfælle for dem med en baade stolt og kjærlig mine.

Ella og Maud var slet ingen skinsyke piker, men de kunde ikke undertrykke en følelse av skuffelse og ubehag ved at se Miss Hamiltons skjønhet og indtagende ynde.

Det var vanskelig nok at rivalisere med Doroty Leicester, men med disse to ansigter sammen vilde det være tusen ganger vanskeligere.

Men de rystet dog Nancys lille haand paa sin kraftige maate, og da Lord Merefield, iført tennisdragt, sluttet sig til dem, glemte de sin øieblikkelige skuffelse og misstemning ved utsigten til et spændende spil.

Nancy kunde ikke tilbakeholde en hjertelig latter ved at se stakkars Merefields ulykkelige ansigt, da han saa sin vakre elskede behagelig anbragt i græsset ved siden av Darnley, mens han selv blev bortført til tennispladsen av Miss Ella og Miss Maud.

„Vil du ikke være med, Darnley?“ spurte han, idet han gik; men hans indbydelse druknet i et kor av:

„Aa, kaptein Fairfax spiller med — kom nu bare.“

Saa lot han sig føre bort som et ulykkelig offer.

Derrick Darnley kastet sig tilbake med et utmattet suk.

„Du kan gjerne faa lov til at vifte mig, skjønne kusine,“ sa han dovent, og ivrig efter at adlyde hans mindste vink tok Doroty sin bredbremmede hat og viftet ham med den. Hun blev ikke lei over at se Nancy vende sig om for at gaa; men Darnley, som hadde opfanget et glimt av de vidunderlige blaa øine med et uttryk som meget lignet foragt for hans dovenskap, tok sig pludselig sammen.

„Aa, vær nu litt mer selskabelig, Miss Hamilton,“ bad han. „Det er altfor varmt til at bestille noget — og det er saa deilig her i skyggen.“

„Mange tak, men jeg maa gaa. Doroty, jeg tror jeg gaar ned til landsbyen, hvis du ikke har noget imot det; jeg længter efter at se søster Worthley.“

„I denne frygtelige varme,“ begyndte Darnley, men Nancy var allerede forsvundet, og med en let panderynken fandt den unge mand sig i det undgaaelige.

Smilet og rødmen var forsvundet fra Nancys ansigt, da hun gik langsomt op mot huset. Det gjorde hende ondt at se den verden av kjærlighet og omhet, som den vakre, forkjælede Doroty ødslet paa Derrick Darnley — før hun var overbevist om, at den var ganske spildt. Hendes skarpe, kvindelige instinkt sa hende, at han bare holdt av Doroty som et barn og som en bror holder av en søster, mens Doroty, der regjerte som en dronning over alle sine omgivelser, gjerne vilde ha sat sig ydmyg ved sin fætters føtter, hvis hun derved kunde faa et blik eller et ord der vidnet om en varmere, dypere følelse. Den stolthet, der var et av hovedtrekkene i Doroty Leicesters karakter, syntes helt forsvundet naar hun var i Darnleys nærhet — smeltet bort som sneen smelter for solens straal.

I de sidste maaneder hadde Nancy ofte ønsket, at Doroty vilde passe mer paa sig selv og ikke lægge sin beundring for sin fætter saa tydelig for dagen; men aldrig før hadde hun følt en saa avgjørende følelse av smerte og ængstelse, som da hun forlot dem alene sammen.

„Det vil bare bli til bitter sorg for hende,“ tænkte hun kjærlig og bedrøvet, „og jeg kan ikke holde ut at tænke paa, at hun gaar sin ulykke blindt imote. Men hvad kan jeg gjøre? Hun er et barn — hun kjender neppe endnu sit hjerte; det vilde være grusomt og bare gjøre ondt værre, at tale rent ut til hende! Og hun er heller ikke saa meget at dadle; han har ingen ret til at ta imot hendes tilbedelse paa denne skjodesløse, igoistiske, indbildske maate — jeg — jeg trodde ikke han vilde bære sig saaledes ad.“

Hun stanset, idet hun gik over tennispladsen, og smilte svakt ved at se Lord Merefields græne ansigt.

„Hvorfor kan ikke det bli til noget?“ tænkte hun bedrøvet. „Det vilde gjøre Sir Humphrey straalende glad, og Lady Merefield vilde ogsaa bli lykkelig over det. Han er jo en pen og snild mand, men —“

Og nu rødmet Nancy dypt ved at opdage, at hun i sit stille sind hadde sammenlignet Lord Merefield med Derrick Darnley, og at sammenligningen i høi grad var faldt ut til den sidste fordel. Og naar hun selv fandt denne advokat saa vakker og mandig, saa var det jo intet under at ogsaa Doroty gjorde det.

„Jeg vil ikke bry mit hode med det,“ sa hun beslutsom. „Jeg kan jo ikke hindre at livet gaar sin gang.“

Og med dette filosofiske resonnement gik hun ind i huset, tok paa sig sin hat og sine hansker og begyndte paa den lange spasertur til landsbyen.

Mens hun gik langsomt bortover veien, gik hendes tanker tilbake til onkelen og til det skumle, smudsige hus som hadde været hendes hjem i saa mange sorgelige aar. — Undertiden kunde mindet om fortiden bli saa levende i hende, at hun kunde fare sammen og se sig om av frygt for, at hendes lykke bare var en drom og pludselig vilde forsvinde igjen; men nu var disse øieblikke meget sjeldnere end før; nu følte hun meget mer en inderlig taknemlighet mot sin himmelske far, fordi han hadde ført hende ind i en saadan havn og git hende saa uvurderlige skatte som kjærlighet, tillid og hengivenhet.

Hun tænkte sjelden paa Henry Chaplin uten sorg. Hun kunde ikke glemme, at han

var hendes avdøde mors kjæreste bror, og at han hadde gjort det saa godt for hende som han i sin svakhet var istand til det. Det var alltid en bitter ydmygelse for Nancy, at tænke paa, at hendes fars familie hadde forstøtt hende. Mindet om, at Sir John Hamilton kort og koldt hadde meddelt Henry Chaplin, at familien ikke agtet at erkjende Bernard Hamiltons ulykkelige, sønderknupte enke, da hun vendte tilbake fra graven derover i Indien, fik alltid hendes blod til at koke.

„Hvis hun endda hadde begaaet en forbrydelse — men de maatte da kunne tilgi hende, at hun var av en tarveligere familie,“ tænkte den unge pike ofte med grænseløs bitterhet. „Hendes eneste feil var hendes fattigdom, og fordi min far giftet sig hemmelig og mot deres ønsker, lot de sin vrede og mishag gaa utover hende og mig. Men jeg bryr mig heller ikke om dem — nu er det mig som ikke vil vedkjende mig dem! Jeg vil aldrig nogensinde kjendes ved dem av min egen fri vilje — dertil er jeg for stolt.“

Naturligvis var ikke Nancy blind for, at hendes onkels stilling hadde øket de vanskeligheter hendes mor hadde at kjæmpe mot, da hun skrev til sin mands familie og fortalte dem sin historie. Skjønt Henry Chaplin hadde gaat paa en høiere skole, var blit student og var en virkelig gentleman, var han jo nu bare en almindelig grønthandler; han var litt efter litt sunket ned fra den plads han hadde indtat i samfundet, drat ned i en tarvelig, ynkelig tilværelse ved et forhastet og ulykkelig giftermaal. Det var ikke sandsynlig at den stolte, hovmodige, aristokratiske Sir John Hamilton skulde la sig røre lettere, naar hans svigerdatter skrev til ham fra et saadant sted; det rørte ham ikke, at Henry Chaplin var sunket saa dypt paa grund av en ulykkelig skjæbne; det rørte ham ikke, at stakkars Nancy Hamilton ikke hadde noget andet sted, hvortil hun kunde hvile sit hode; før ham var det mer end nok, at hun bodde i en liten, simpel grønthandlerbod i et tarvelig kvarter i omegnen av London, og oppirret og bedrøvet over sin søns tidlige død avskar han kort og bestemt al videre forbindelse med denne søns enke, og befalte sine barn at gjøre det samme. Og han blev adlydt. Nu hadde han været død i adskillige aar, og hans ældste søn var traadt i hans sted; men ogsaa han var døv og blind for sin brørdatters skjæbne, og hvis han overhodet nogensinde tænkte paa stakkars Nancy Hamilton, saa var det bare med et lettelsens suk over, at hun ikke vilde volde dem mer bryderi i dette liv.

Var det saa til at undres over, at Nancy — impulsiv, varmhjertet og høisindet som hun var — var kommet til at hade og foragte sin fars familie, skjønt had og vrede ellers var fremmed for hendes natur, og hadde omfattet sin stakkars, svake onkel Henry med større hengivenhet, end hun vilde ha skjænket noget medlem av sin fars familie?

Av og til hørte hun litt om ham av doktor Grantley, og hun hadde en fornemmelse av, at det ikke gik godt hverken for forretningen eller med hans huslige saker. Men noget bestemt hadde hun ikke hørt om det.

Doktoren omtalte hverken hendes tante eller Thomas Moss, og hvis Nancys tanker overhodet nogensinde stanset ved dem, saa var det bare for straks efter at fæstne sig ved penere, bedre minder end disse uhyggelige og sorgelige fra en svunden tid.

Fordypet i sine tanker hadde Nancy allerede gaat et langt stykke, før hun riglig merket den sterke, stekende varme og den lange, trættende vandring hun hadde begit sig ut paa.

„Ikke halvveis endnu — og allerede træt!“ tænkte hun, idet hun stanset og trak pu-

slen dypt. „Jeg skulde ønske jeg hadde ventet til iaften eller hadde tat Dorotys ponyer. De vilde ha hat godt av denne motion,“ tilføiet hun med et smil, ved tanken paa de to smaa, fete, glinsende, vakre dyr, som stod og hadde sine gode, makelige dage i sin luksuøst utstyrte stald.

„Litt over halv fire,“ vedblev hun og saa paa et litet lommeur, som var en av Sir Humphreys mange gaver til hende. „Jeg har mest lyst til at vende om og gaa tilbake. Det vilde være flaut, men absolut det behageligste. Men nu vil jeg foreløbig hvile mig litt og ta nærmere bestemmelse. Denne sten ser ganske indbydende ut.“

Hun utstøtte igjen et litet suk, men denne gang av lettelse, og satte sig ned. Hennes smaa hender laa ubedækket av hansker i hendes fang, og da hun saa ned paa den glatte, hvite hud, smilte hun.

„Hvor forskjellig fra før!“ tænkte hun. „De er et talende vidnesbyrd om den forandring der er foregaat i mit liv. Naar man ser paa dem, skulde man saa tro at de har skrælet mange hundre poteter, vasket og skurt gulver og delt ut saape og soda bak en disk? — Jeg vil da haabe,“ tænkte hun, idet hun med sine deilige øine fulgte en hjort som løp over engen, „at jeg ikke staar i begrep med at bli stollt! Jeg maa ikke glemme at jeg ikke har gjort noget for at fortjene den store, vidunderlige lykke, der er faldt i min lod. Jeg maa ikke glemme, at jeg er blitt vernet og beskyttet av en som endnu aldrig har sviglet og forlatt mig! Ak, jeg er slet ikke taknemlig nok. Jeg maa passe paa, at jeg ikke blir doven og forvænt. Det maa jeg aldrig glemme.“

Det er en ganske anden sak med Doroty. Dette liv tilkommer hende med fuld ret. Til mig er det kommet som en gave — kanskje som et laan — og som saadant maa jeg skatte det. Aa — hvis jeg bare hadde stemme nok til at rope ut al den taknemlighet, der fylder mit hjerte!“ mumlet den unge pike inderlig.

En rødme, fremkaldt av hendes sterke, indre bevægelse, la sig over hendes ansigt og gjorde det endnu yndigere.

I sin ubevisst nydelige stilling, helt optat av sine tanker, frembød Nancy et bilde, der var vakkert nok til at kunne glæde og fryde ethvert øie, og dog stod der litt borte fra hende en, som betragtet hende med alt andet end glæde og tilfredshet i sit bleke, ubarmhjertige ansigt.

„Ja, hun er sikkert alene. Naa, nu skal jeg gjøre op regnskapet med hende — og det i en fart. Hun skal faa vite, med hvem hun har at gjøre!“

Endnu helt fordypet i sine tanker horte ikke Nancy de sagte, hurtige skridt som nærmet sig hende, og hun for forskrækket sam-

men, da en skygge pludselig faldt henover den solbeskinte plet. Da hun saa op, saa hun William, den avskedigede tjener, staa foran sig.

Men hendes frygt forsvandt straks ved synet av mandens elendige forfatning.

„Det gjør mig ondt at se Dem saaledes, William,“ sa hun venlig, idet hun tok sine hansker og sin parasol og reiste sig.

Manden avbrøt hende vred.

„Aa — nu skal vi bare høre!“ sa han ufor-skammet. „Det gjør Dem vist ondt, Miss Ingenting — siden det var Dem som fik jaget mig paa porten! Ja, det gjør Dem vist meget ondt! Men jeg lar mig ikke vinde ved søte ord — der kommer De til den urette! De har spillet mig et forbistret slemt puds — og nu skal jeg gjengjælde Dem det!“

Nancy trak sig tilbake, ikke ræd, men ærgerlig over mandens ufor-skammethet og dri-stighet.

„De vet ikke hvad De sier,“ svarte hun meget rolig, men med kold stollhet i sin stemme — „la mig komme forbi!“

„Aa jo, jeg vet meget godt hvad jeg sier, min fine frøken. Jeg gad nok vite hvem De er, siden De er saa stor paa det overfor mig. Jeg har ikke trængt mig ind noget sted, jeg har ikke sneket mig ind i andre folks hus. De er ikke en smule bedre end jeg, saa De vet det. De tror vel ikke at jeg vet noget, men det tar De feil i. Gront-handlerbulikker er ikke saa fine og fornemme som Ripsstone Hall — nei, min fine unge dame. — Nei, De kommer ikke forbi,“ vedblev han, da Nancy gjorde en bevægelse, som om hun vilde skyve ham tilside — „jeg er ikke færdig med Dem endnu. Jeg har isinde at gjengjælde Dem det puds De har spillet mig — De som har berøvet mig mit levebrød, og —“

„Si mig hvad De ønsker jeg skal gjøre, og hvis det staar i min magt skal det bli gjort,“ avbrøt Nancy ham hurtig med en blanding av skræk og forbitrelse over mandens slyngelaglige trusler og anklage. I sit stille sind beklaget hun, at hun ikke hadde nogen penger paa sig. „Jeg har intet at gjøre med Deres avskedigelse; det har De bare Dem selv at takke for, William.“

„Jeg bryr mig ikke om løgne og utflugter,“ svarte manden brutalt, „dem kan De gjemme til Deres fine folk. Til en begyndelse vil jeg ha penger — enten paa den ene eller anden maate — saa vil jeg advare Dem.“

Nancy kastet et hurtig blik tilhoire og tilvenstre. Hun var alene — der var ikke en sjæl at se; denne mand blev mer og mer nærgaaende, og hun hadde ingen til at forsvære sig. Hvad skulde hun gjøre?

„Jeg sier Dem jo, at det gjør mig ondt

for Dem,“ sa hun nervøst. „Tro mig, det var ikke min skyld at De blev avskediget; men siden De mener det, saa skal jeg hjelpe Dem til at faa en anden plads. Mer kan jeg ikke si.“

„Det er jo et meget ædelmodig tilbud,“ sa manden haanlig, „og siden De gjør det, saa tar jeg imot det. Men jeg kan ikke indse, hvorfor ikke jeg skal leve som en fin herre, naar De er blitt en fin dame — kom derfor med nogen av alle Deres penger! Skal vi si fem pund til at begynde med? Og hør nu, min unge dame — hvis De ikke holder Deres mund om dette, saa blir det værst for Dem selv. Jeg er ikke for intet en kammerat av Tom Moss — ha, ha! Tænkte jeg ikke, at det skulde gjøre Dem en smule mykere!“ tilføiet han, da Nancy med et pludselig utbrud av skræk tumlet tilbake. „De visste vist ikke at vi var kammerater — hvad? Det var en kjedelig opplysning — var det ikke? Naa, men det er sandt, nu vet De hvad De kan vente Dem, fordi De har gjort det onde mot mig. Naa —“ sluttet William koldt — „nu ut med pengene; jeg har ikke lyst til at staa her hele dagen.“

Nancy var blitt blek som et lik; den blotte omtale av navnet Moss var faldt som en skygge over det solbeskinte landskap rundt om hende. Hun fryglet og avskydde denne mand i en saa høi grad, at den blotte tanke paa at han stod i ledtog med den anden skurk her, syntes at berøve hende all hendes mod. Hun gjorde sig det ikke klart hvad de vilde gjøre; hun visste bare at hun fryglet Thomas Moss som en due fryglet høken, og at denne mand hadde truet med det værste han kunde.

„Jeg skal gi Dem pengene,“ sa hun med svak stemme, „men jeg kan ikke gjøre det nu. Jeg har ingen penger paa mig.“

„Det tror jeg ikke!“ næsten skrek han. „Jeg vet De har Deres pung i lommen, saa jeg vil se efter. Men — hvis De ikke har nogen penger, saa tar jeg dette her — det er saa godt som penger.“

Hans store, haarde haand lukket sig over det kostbare ur med dets kjede.

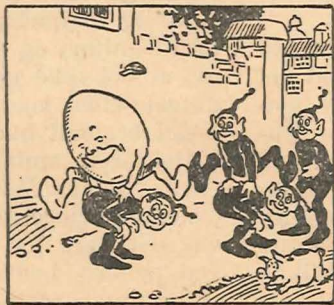
Nancy utstøtte et litet skrik. Hun satte stor pris paa dette ur, ikke bare fordi Sir Humphrey hadde git hende det, men fordi de eneste portrætter hun hadde av sin far og mor var gjemt i en liten medaljon, som var fastgjort til kjedet.

„Nei, nei —“ sa hun bedende, „ta ikke dette — De skal faa pengene. Jeg — aa —“ her blev en haand lagt over hendes strupe; ubevisst hadde hun hævet stemmen, og skurken, som var ræd for at hendes rop skulde bli hørt, bedækket hendes mund med sin anden haand; trods hendes heftige motstand, lyktes det ham at faa fast tak i uret, og han hadde næsten faat løstnet kjedet, da

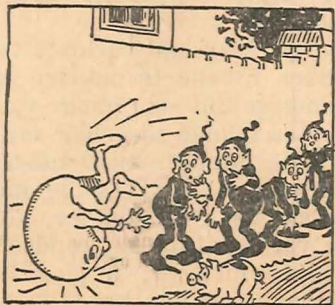
Da hustrøldene lokket Klumpe-Dumpe til at hoppe buk.

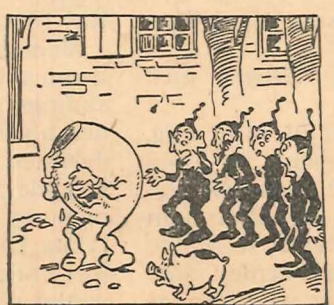
Klumpe-Dumpe var et meget stort hønseegg, der skulde bort til prestens kone for at bli laget til pandekaker. For ikke at komme tilskade, hadde det sat sig op paa prestegaardsmuren, til prestekonen kom hjem, men der fik hustrøldene øie paa det.

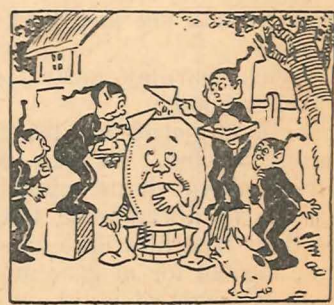
Og da de likte at faa en saadan grinagtig fyr til lekekammerat, saa inviterte de Klumpe-Dumpe ned til sig, saa skulde de lære den at hoppe buk, sa de. Klumpe-Dumpe hoppet ned fra muren, og det varte heller ikke længe før leken gik lystig.

Men saa hændte der noget frygtelig: Klumpe-Dumpe faldt. Den faldt like paa hodet, det sa knik-knak, og eggskallet gik istykker. Hustrøldene blev ganske forskrækket; men hvem hadde ogsaa tænkt paa, at en saadan fyr var saa skjør?

Og Klumpe-Dumpe jamret sig. „Nu er jeg ikke engang saa meget værd som et klinkeegg,“ sa den, „for der er et stort hul i mig.“ Hustrøldene suttet paa fingerspidserne, men hvad hjalp det? Og imens randt baade plomme og hvite ut av Klumpe-Dumpe.

Men da prestekonen jo ventet Klumpe-Dumpe til at lage pandekake av, saa maatte der jo gjøres noget. Og hustrøldene fandt paa raad. De fylde Klumpe-Dumpe med gips. Men da prestekonen ikke kunde faa Klumpe-Dumpe istykker til pandekaker, saa brukte hun den til rugcegg.

en haand pludselig blev lagt paa hans skulder. I næste sekund laa han i græsset, og Nancy klynget sig med et glædesskrik til Derrick Darnley. Herved fik slyngelen tid til at reise sig, og sprang nu i fuld fart over engen.

Darnley vilde følge efter ham, men Nancy holdt ham tilbage.

„Nei, nei,“ hvuset hun med svak stemme, for hendes kræfter var næsten uttømt, og hjertet banket i hendes bryst med voldsomme slag — „la — la ham løpe.“

„For at vende tilbage og overfalde Dem igjen?“ spurte Darnley med et mørkt, strengt uttryk i ansigtet. „Hvem er denne mand, Nancy? Kjender De ham? Saken maa lægges i politiets hænder; saadanne slyngler som han og hans like maa straffes grundigt!“

Saa vendte han sig om mot den unge pike, som var sunket ned paa stenen, likblek og skjælvende over hele legemet. Først nu følte hun hvor ræd hun hadde været.

„De er vel ikke kommet tilskade?“ spurte Darnley ømt og bekymret. „Jeg kom nok i sidste oieblik,“ tilføiet han, da hun rystet paa hodet. „Det var et rent tilfælde at jeg kom hit. Jeg fik pludselig den idé, at gaa og møte Dem, naar De vendte tilbake. Dolly trodde at De vilde komme denne vei, og —“

„Og —“ fuldendte Nancy med et svakt smil, skjont der var noget i hans ord og tone som fremkaldte et svakt farveskjær over hendes bleke kinder — „og saa kom De mig til hjælp for anden gang i mit liv. Mr. Darnley, jeg er ræd for, at De maa anse mig for en meget besværlig person, som stadig trænger til Deres hjælp og beskyttelse.“

„Jeg anser Dem for —“ men saa stanset han og undertrykte det han vilde si. „Er De sterk nok til at kunne gaa tilbake? Jeg vilde gjerne hente en vogn — men jeg vil ikke la Dem være alene —“

„Jeg kan meget godt gaa,“ forsikret Nancy,

og nu lignet hun virkelig ogsaa helt sig selv igjen. Der var intet spor tilbake av den ubehagelige hændelse, hun netop hadde oplevet, bare en sløife som hun hadde paa brystet var revet istykker under slyngelens forsøk paa at rive ur og kjede fra hende.

„Vi skal vente litt. Sæt Dem ned — vent litt, De skal sitte litt makeligere!“

Og uten videre løftet Darnley hende helt op og satte hende med ryggen mot stenen.

„Naa, Nancy,“ sa han meget rolig og bestemt, mens den sterke farve langsomt forlot hendes kinder, og hun undret sig svakt over at hendes hjerte banket saa voldsomt fremdeles, skjont al fare var forbi nu, „for at vende tilbake til denne mand — hvem var han? Jeg synes jeg har set hans ansigt før. Hvorfor fik jeg ikke lov til at følge efter ham, for at gi ham en ordentlig avstraffelse, den usling?“

„Aa, la os ikke tale om ham, Mr. Darnley,“ sa Nancy alvorlig og avvisende.

Den blotte hentydning til Thomas Moss hadde gjort hende saa grænseløst ræd. Den tanke slog ned i hende, at hvis hun oplyste Darnley om hvem han var, og derved skaffet ham flere ubehageligheter, vilde han kanskje hevne sig paa hende paa en endnu frygteligere maate end den han hadde forsøkt nu, idet han muligens vilde bringe Thomas Moss paa hendes vei igjen.

Det var naturligvis taapelig av Nancy. — Hvis hun hadde været mindre oprevet og

nervos, vilde hun ha indset hvor taapelig den tanke var, at disse to mænd skulde kunne gjøre hende noget ondt i hendes nuværende stilling.

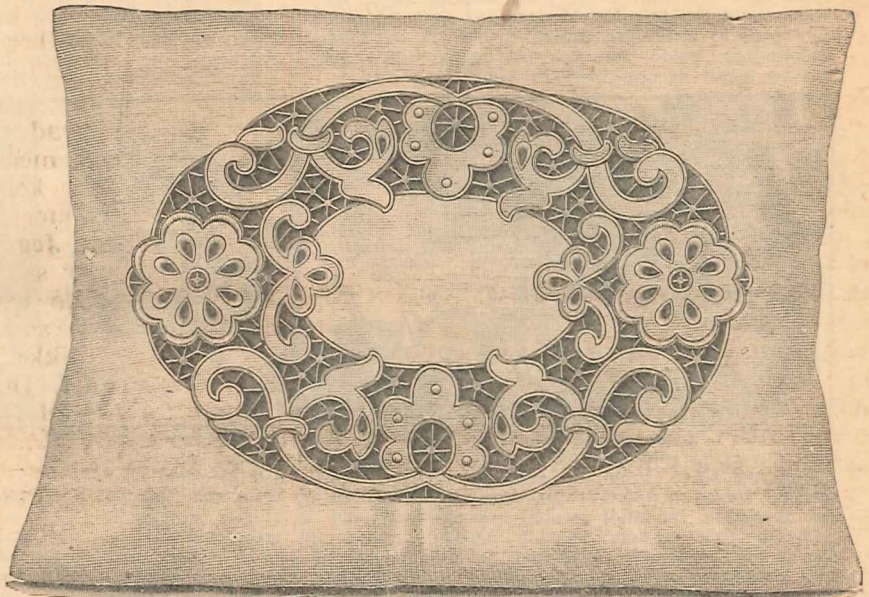
Hvis de vovet at forulempe hende saaledes som William nu hadde forsøkt, vilde Sir Humphrey selvfølgelig straks melde saken til politiet; men Nancyes sind og tanker var for oieblikket saa oprevet av mindet om fortiden, at hun ikke var istand til at se klart i saken.

(Fortsættes.)

30te haandarbeide.

Pute med venetiansk broderi.

Puten er 62 cm. lang, 55 cm. høi, og monstret broderes paa graat lerret med hvitt garn i venetiansk som. Desuten anbringes skyggehuller, hjul og snodde stave.

Materiale: Paategnet lerretspute, garn, pris kr. 5.25. Pute, stoppet med vegetabilisk dun, pris kr. 6.25 gennem „Nordisk Monster-Tidende“s broderiavdeling, Storgaten 49, Kristiania.

Bestillingsseddel findes i „Raadgiveren“ paa side 28.

„Velkommen, kjære barn,“ sa han, „kom ind i mit deilige slot, der skal dere leke med de smaa, søte katter og marsvin.“

Trolldmandens lys.

Der var engang en ond trolldmand, som bodde i et pragtfuldt slot, som var bygget av skinnende hvitt marmor og besat med ædelstene. Vindusruterne var diamanter av reneste vand, og naar solen skinte, straalte og glimtet de saa sterkt, at folk i omegnen kaldte dem „trolldmandens lys“.

Og idledetfor tjenestefolk hadde trolldmanden katter og marsvin. Kattene var kokke- og stuepiker, og marsvinene var lakeier. Men det var ikke rigtige dyr, det var smaa gutter og piker, som trolldmanden hadde fanget. Og var de først fanget, fik de aldrig lov til at slippe ut, mange av dem hadde været i slottet i flere hundre aar.

En dag syntes trolldmanden, at hans slot var altfor litet, og han sa:

„Mit palads er meget pent, men det er for litet til en saa mægtig trolldmand som jeg. Jeg maa ha bygget en ny fløi.“ Saa gik han ut i slottsgrunden, strakte sine lange, lynde arme ut og ropte: „Marmorblokke fra de fjerne land, kom og byg en fløi til mit slot.“

Han hadde ikke for sagt det, før store marmorblokke kom flyvende henimot paladset. Og da de — ganske av

sig selv — hadde bygget den nye fløi, ropte trolldmanden:

„Edelstene fra de dype miner, kom og smyk mit slot!“

Og oieblikkelig kom rubiner, safirer, opaler og diamanter flyvende gjennom luften og dalte ned paa marmorfløien, hvor de dannet de smukkeste figurer og forsiringer. Og da de alle hadde anbragt sig, var fløien færdig, og den var saa pen, at det var en fornøielse at se paa den.

Da nu fløien var færdig, maatte trolldmanden ha flere tjenestefolk. Derfor kaldte han alle sine marsvin og katter sammen og sa strengt:

„Iaften skal det sterkeste lys straalet ut av alle mine diamantruter.“

Det var paa den maate han lokket barna til sit slot, og naar folk saa, at trolldmandens lys var sterkere og klarere end sedvanlig, lot de aldrig sine barn gaa ut for at hente vand eller samle ved.

Men den aften sendte en fattig enke i landsbyen sin lille gut og pike ut for at hente vand, da hun var for syk til selv at gaa.

„Jeg er lei over, at jeg maa sende dere til brønden saa sent,“ sa hun, „men vi maa ha vand til aftensmaden og til imorgen tidlig. Dere skal holde hver-

andre i haanden, og dere maa love mig ikke at se op til trolldmandens slot.“

Men da trolldmanden saa barna komme ut fra hytten — han hadde en kikkert, hvorigjennem han kunde se over ti mil bort — sa han sagte et trylleord, der fik barna til helt at glemme morens ord og se op paa det straalende palads, hvor lyset skinte saa deilig gjennom diamantruterne, og litt efter stod de begge to paa slottets marmortrap.

Med et ondt, skadefro smil paa sit gamle, rynkede ansigt skyndte trolldmanden sig ut for at ta imot dem.

„Velkommen, kjære barn,“ sa han, „kom ind i mit deilige slot, der skal I leke med de smaa, søte katter og marsvin.“

Neppe hadde han sagt disse magiske ord, før Grete og Tom følte, at de blev mindre og mindre, indtil de ikke var mer end en fot høie. Og Grete hadd eover sin graa kattesikkelse en blaa kjole paa og et litet, hvitt stuepiketørkle og en kappe, og Tom, som var blit til et marsvin, hadde faat et rødt fløielslivré paa. Saa gik de ind i slottet med trolldmanden og blev sat i arbeide sammen med de andre forvandlede barn.

Da Grete og Tom nu ikke kom hjem igjen, visste deres stakkars mor, at trolldmanden maatte ha fanget dem, og hun var saa fortvilet, at hun i lange-tider hverken kunde sove eller spise. Hendes eneste haab var nu den yngste, lille gut, Henrik, og hun sa ofte til ham:

„Jeg er sikker paa, at din bror og søster er fanger i trolldmandens slot, og naar du blir ældre, maa du gaa derop og befri dem.“

„Ja, mor, jeg skal prøve paa at faa en god fe til at hjelpe mig,“ sa Henrik, som var en klok, liten gut, og visste at han ikke alene kunde overvinde den mægtige trolldmand.

En aften, da hans mor, som stadig var syk, laa i sengen, og han sat paa en liten stol ved siden av hendes seng, saa han en liten mus løpe bortover gulvet, og med et spring satte Henriks kat efter den. Men han skyndte sig

efter katten, tok den i nakkeskindet og satte den ind i stuen ved siden av.

„Jeg er ingen mus, jeg er en fe, Henrik,“ sa den lille mus og løp bort til ham. „Ønsk hvad du vil, og du skal faa det, for vi feer glemmer ikke en god gjerning.“

„Kjære fe,“ svarte Henrik hurtig, „min bror og søster er fanger i trolldmandens palads. Vil du hjelpe mig med at befri dem?“

„Imorgen tidlig vil du finde en pakke med fint pulver i under din hodepute. Det skal du dryppe paa trolldmandens oielok mens hans sover, saa er hans magt brutt, og din søster og bror er fri. Men da trolldmandens slot er omgitt av trolldom, kan du bare komme ind i det, naar du silter paa et av feernes tryllelepper. Det ligger ved siden av din seng imorgen tidlig.“

Næste morgen fandt Henrik ogsaa ganske riktig en liten pakke tryllepulver under sin hodepute og et litet teppe ved siden av sin seng. Og saa snart han satte sig paa det, fløi det med ham ut av hytten, op over landsbytakene og ind av et vindu i paladset.

Og i den sal han kom ind i laa trolldmanden og sov. Henrik listet sig bort til ham, tok pulveret op pav sin lomme og drysset det paa trolldmandens oielok.

Da rystet og skalv slottet, og trolldmanden forsvandt. Dørene gik op, og Tom og Grete, fulgt av en mængde andre barn, kom springende ind.

Saa forte Henrik dem allesammen ut av slottet, og de sprang hjem til sine forældre. Og Tom og Henrik og Grete skyndte sig ogsaa hjem til moren, der blev saa glad og lykkelig ved at faa dem igjen, at hun blev ganske frisk.

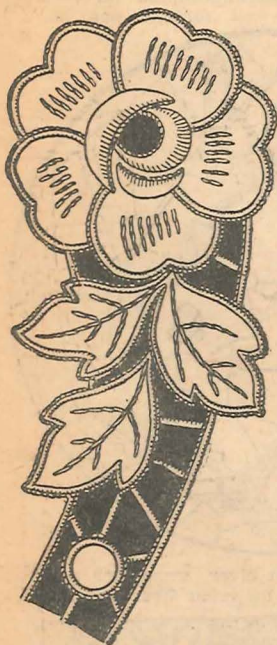
Og siden den dag levde baade de og alle andre folk paa egnen i fred og ro og behøvde aldrig mer at frygte for at la barna springe utenfor husene, for trolldmandens magt var brutt, og baade han og hans pragtfulde palads var forsvundet.

Hvad der interesserer damerne.

To bretservietter (i forskellige størrelser) med venetiansk broderi.
(Hertil hører bill. 1-3.)

De to bretservietter, 25×35 cm. og 30×21 cm. store, kan syes av hvitt eller kulørt tøj. Det pene rosemonster saavel som knaphulstungerne syes med hvitt glansegarn. Mønsteret overføres paa stoffet ved hjælp av blaakopierpapir.

Bill. 3. Broderiprøve til bretservietten. Bill. 2. En smule forformindsket.

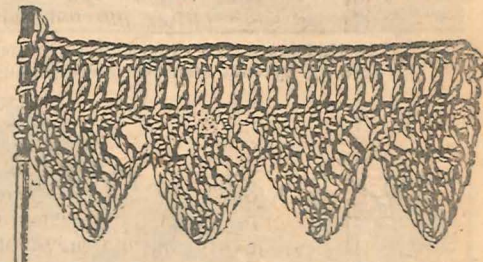
Smal, strikket blonde.
(Hertil hører bill. 4.)

Man slaar op 6 m. (masker) og strikker i frem og tilbagegaaende rader som følger:

1. rad: 1 m. løs av, 1 r. (ret), slaa 2 ganger om, strik 2 m. r. sammen, slaa ta ind (det 2 ganger om,

vil si: ta 1 m. løs av, strik 1 r. og træk den løse maske over den strikkede).

2. rad: 1 m. løs av, 1 v. (vrang), 2 r., 1 v., strik 2 m. r. sammen, 1 r.
3. rad: 1 m. løs av, 1 r., slaa 2

Bill. 4. Smal, strikket blonde.

11. rad: 1 m. løs av, 1 r., slaa 2 ganger om, strik 2 m. r. sammen, 7 r., ta ind.

12. rad: 6 m. maskes av, 2 r., 1 v., strik 2 m. r. sammen, 1 r., og disse 12 rader gjentas nu, indtil blonden har naadd den ønskede længde.

Let strikkemønster til barnetrøier o. s. v.

Man slaar op det ønskede antal masker og strikker en pinde ret.

Derefter begynder man atter fra begyndelsen av samme pinde med et nyt garnnøste, vender arbeidet og strikker med det andet nøste endnu en pinde tilbage. Saa har man nu et nøste garn hængende ved hver ende av pinden. Nu begynder man atter at strikke den sidst strikkede pinde med det første nøste og saa videre. Arbeidet kommer derved til paa begge sider at vise 2 pinder ret og 2 vrang, mens man har den fordel, hele tiden at kunne strikke ret.

Bill. 2. Bretserviet med venetiansk broderi. 30×21 cm. stor.

Bill. 1. Bretserviet med venetiansk broderi. 25×35 cm. stor.

ganger om, strik 2 m. r. sammen, 1 r., slaa 2 ganger om, ta ind.

4. rad: 1 m. løs av, 1 v., 3 r., 1 v., strik 2 m. r. sammen, 1 r.

5. rad: 1 m. løs av, 1 r., slaa 2 ganger om, strik 2 m. r. sammen, 2 r., slaa 2 ganger om, ta ind.

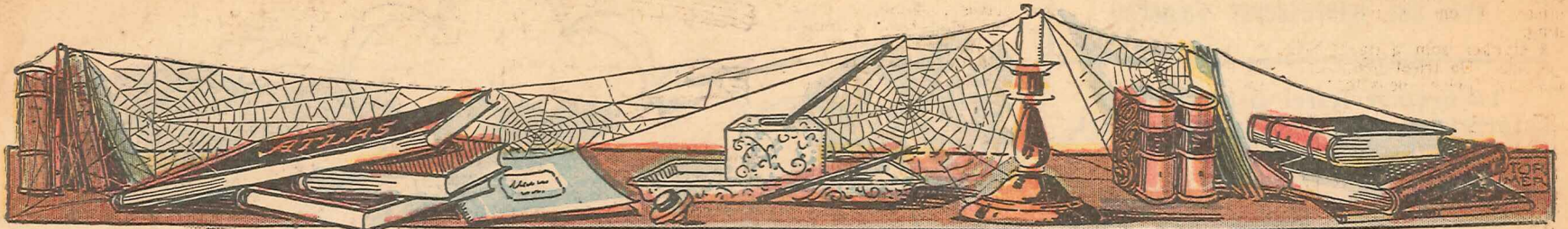
6. rad: 1 m. løs av, 1 v., 4 r., 1 v., strik 2 m. r. sammen, 1 r.

7. rad: 1 m. løs av, 1 r., slaa 2 ganger om, strik 2 m. r. sammen, 3 r., slaa 2 ganger om, ta ind.

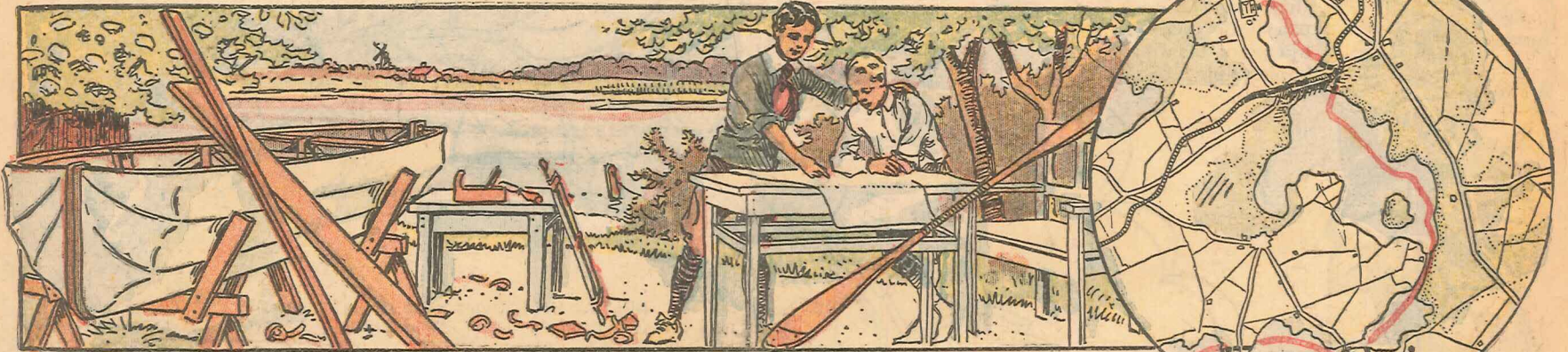
8. rad: 1 m. løs av, 1 v., 5 r., 1 v., strik 2 m. r. sammen.

9. rad: 1 m. løs av, 1 r., slaa 2 ganger om, strik 2 m. r. sammen, 1 r., slaa 2 ganger om, 3 r., slaa 2 ganger om, ta ind.

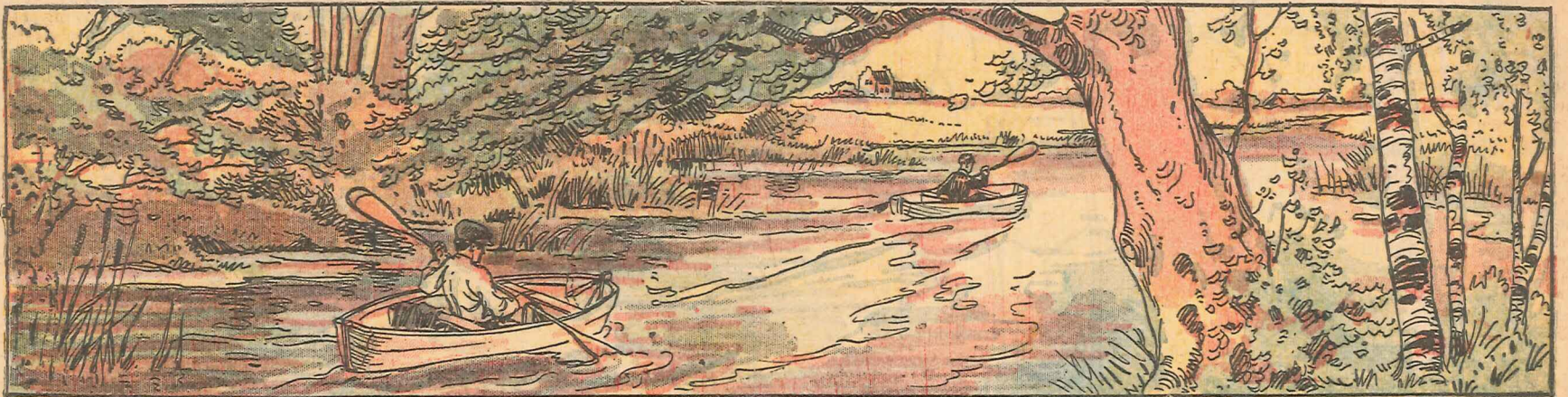
10. rad: 1 m. løs av, 1 v., 4 r., 1 v., 3 r., 1 v., strik 2 m. r. sammen, 1 r.

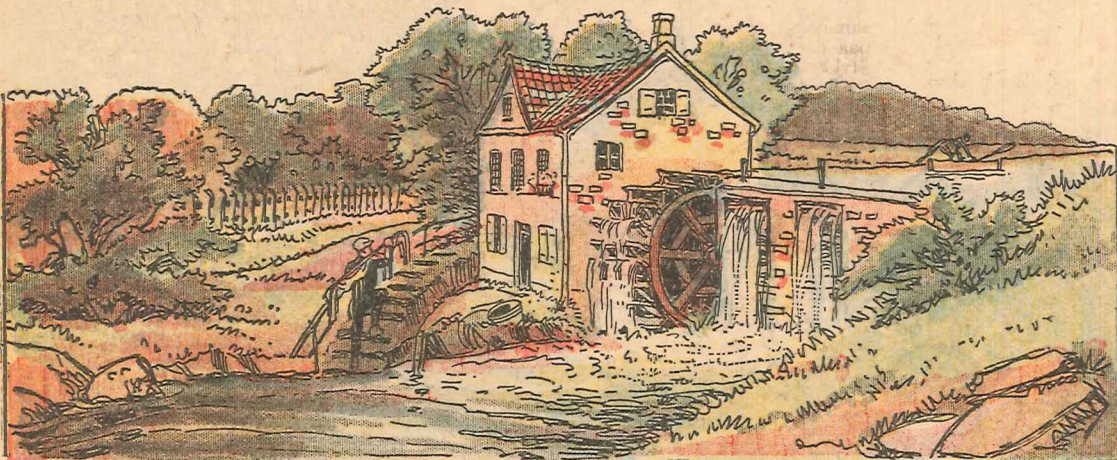
Skoleklokken har lydt for sidste gang for denne gang, og sommertidens gyldne, ubundne lykketid forestaar. Snart vil støv og edderkoppespind ha for vandlet skolebøker og hvad dertil hører, til et slumrende Torneroseslot, og man kan trygt slaa sig til ro med, at ingen for tiden vil forsøke paa at hæve denne lykkelige fortryllelse.

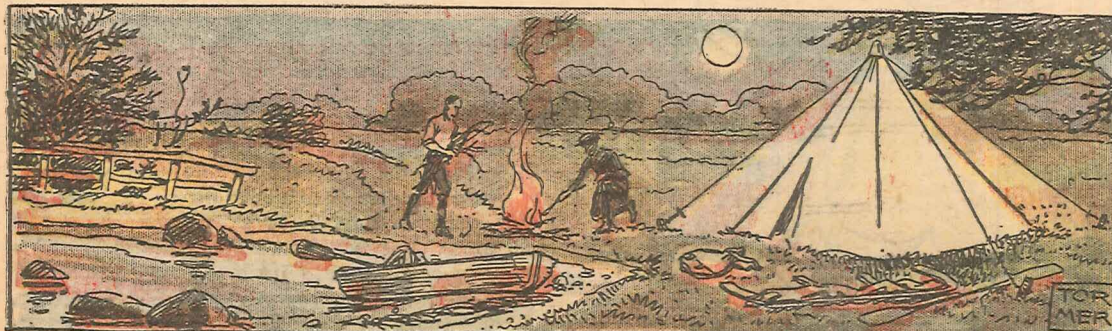
Der lægges planer for sommerferien, og den nye sammenklappelige seildugsbaat bygges. Med en rød blyant trækker man reiseruten op, og denne rute hører ikke til de dagligdage for seil- eller robaater. Det er denne gang elveløpene, man kan vælge til sine landeveie; at der er møller, sluser eller den slags ting, der tilsynelatende spærrer veien, spiller her slet ingen rolle; er der en hindring paa ens vei, folder man bare sit netteskal av en baat sammen og tar den over skulderen for at sætte den i vandet igjen paa den anden side. Prøv engang at ta et kart frem og forsøk at finde vei frem gjennom elver, smaasjøer og kanaler; man vil forbauses over, hvor mange veie, hvor mange muligheter der her frembyr sig. Bare tolv tommer vand under kjølen, — og veien staar aapen.

Under trærnes skyggende løvkroner, gjennom myrstrækningernes dunede siv, langs kanalernes snorrette bredder over skog og sjø gaar veien. Mellem bugnende akre og byernes stensatte elvedæmninger glir de lette seildugsbaate frem, rullende stadig nye landskaper, set fra en hel ny side, op for de ombordværende.

Og møter saa sluseverk eller vandmølle op og staar bom for veien, saa sættes fartoiet paa land, spilerne slaas sammen, ræling og kjøl blir som et stykke, og hele fartoiet hviler saa let paa skulderen som en almindelig randsel. Og oppe i mølledammen paa den anden side slusespjæld og aaleruse glir den lette baat alter som en svane ut paa sit rette element.

Og naar saa maanen tegner sig paa den mørke nattehimmel, sættes baatene paa land paa en eller anden liten idyllisk ø. Teltet reises, og baalet tændes, konservesdaaser og rygsækker kommer frem, og snart koker tekjelen, dinglende i sin primitive ophængning, og endnu før de sidste glør i baalet er dødd hen, fortæller taktfaste aandedrag bak tellvæggene, at en feriedag er endt — men med morgensolen gryr en ny midt i hele en sommermorgens fryd og herlighet.

Sammenfoldelig baat.

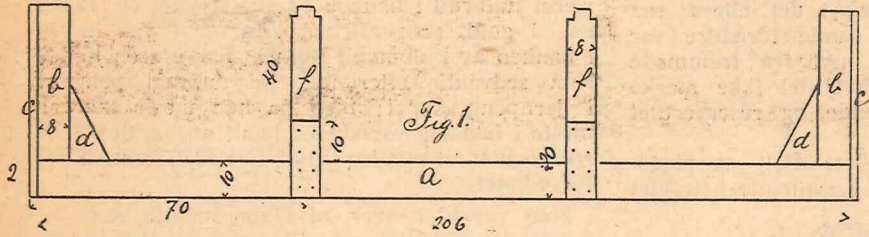
Av sammenfoldelige baater findes forskjellige typer, den bedst kjendte er vel Engelhart's system; da den er synkefri, anvendes den i stor utstrækning som redningsbaat. Den har en meget tyk bund, en slags ponton, der gir bæreevnen; langs kanten av denne ponton er siderne av lerret og kan foldes sammen. Derav ravnnet; i sin engelske form er den mest anvendt, nemlig „Engelhart's collapsible boat“. I sammenfoldet tilstand tar denne baat ikke megen plads op, særlig i hoiden, hvorfor der paa skibe kan stables flere baater ovenpaa hverandre; men selv om en saadan baat er forholdsvis let, er den dog ikke transportabel i den forstand, at den let kan medføres paa sommerflugter, hvilket er hensigten med den i det følgende beskrevne baat. Denne baat er meget let, men er ikke nogen sjøbaat, og bør ikke bli liggende i vandet efter bruken. Den maa benyttes med forsigtighet, da den ikke er synkefri; dette kan der raades bot paa ved at forsyne den med kapokputer, men saadanne vil gjøre den tungere at transportere.

Kjøel og stevn bygges sammen; av 10×1 cm. træ skjæres et stykke a 206 cm. langt. Stevnene bb skjæres av 8×1 cm. træ, længde 40 cm. De samles til a ved hjælp av listerne cc, der skjæres av 2×1 cm. træ og er 50 cm. lange. Indvendig sættes vinkelstykkerne dd, der ogsaa skal være 1 cm. tykke. Alle disse stykker maa passe gammen i et plan. Der skal lægges et lag træ til paa hver side; er siderne derfor ikke glatte, vil de senere lag komme til at ride paa enkelte fremstaende kanter, og derved vil der fremkomme utætheter. De samlede stevnstykker, kjøel, vinkelstykker og lister bør derfor gaas efter med en høvl.

70 cm. maales av fra hver ende, og med disse punkter som midtlinjer anbringes to opstandere ff; disse bestaar hver av tre stykker, der er av 8×1 cm. træ. Midtstykket er 40 cm. langt og gaar bare til overkant av a. Sidestykkerne (klamper) er bare 20 cm. lange og naar til underkant av a, se fig. 2. De samles indbyrdes og til a med 3 a 4 undersænkede skrucer fra hver side. De øverste ender av ff skjæres ut som

3x2 cm. Den tilbageværende tap blir allsaa 4 cm. i baatens længderetning.
4 stykker som g fig. 3 skjæres av 1 cm. træ. Da træet neppe er bredt nok, maa 2 fjæler benyttes som anlydet

jernet maa hullerne ikke være større, end at naglerne drives i. Hullerne forsænkes litt fra den side hvor nitnagen skal være. Istedetfor nitnager kan anvendes smaa bordbolte; disse er lettere at behandle, men er ikke saa sterke og

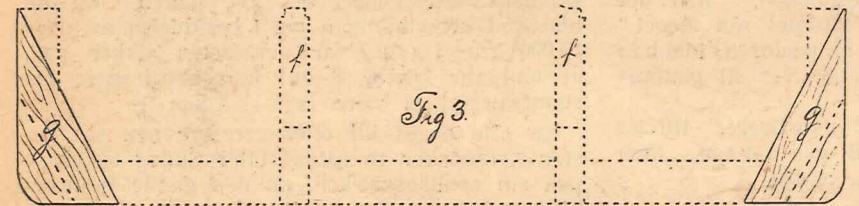
punkttert. Stykkerne g fastskrues 2 og 2 i hver ende til a og b; disse er anlydet punkttert paa fig. 3.

Mellemstykker av 1 cm.s tykkelse og av bredde som høiden av a (10 cm.) passes til paa begge sider av a, mellem g og f samt mellem opstanderne ff. Sammenføjningerne maa udføres omhyggelig for at undgaa utatheter. Paa begge sider av bb skrues smaa utfyldningstrekanter tt. Kjøl, stavn og opstander har nu samme tykkelse, nemlig 3 cm. overallt med undtagelse av de øverste 30 cm. av hver opstander ff. Begge ender av kjølen rundes litt av.

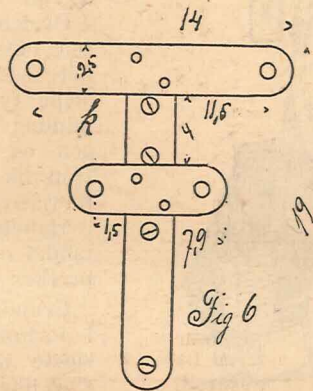
2 lyster h 5x1,5 cm. fastskrues en paa hver side av ff, saaledes at de hviler paa klamperne fig. 4.

Paa disse lyster anbringes sætet i fig. 5, der er en liten fjæl med en paaskrudd liste, som passer mellem hh. Sætet kan da skyves litt frem eller tilbage efter ønske, for at faa baaten paa ret kjøl, hvis der f. eks. medføres litt bagage i den ene ende av baaten. Et

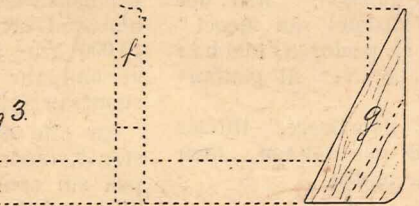
av hængslerne k til stavnene er vist fig. 6; et saadant hængsel anbringes indvendig paa hver stavn. Hvert hængsel bestaar av 3 stykker galvanisert baandjern 2,5 cm. bredt og 3 a 4 mm.

veier ogsaa litt mer, og det gjælder om at spare saa meget som mulig i vegt. Paa fig. 7 er vist bolte; efterat motrikken er skrudd fast, skjæres det overflødig av bolten, og enden av denne nittes litt, for at motrikken ikke skal gaa op.

Ytterhullerne i jr maa svare til hullerne i k, og korte 5/16" (8 mm.) bolte tilpasses. Paa A og B anbringes jr jr indvendig, men utvendig paa C, se fig. 8.

Fig. 9 viser det ene sæt stringer set

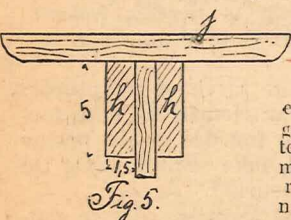
fra stavnene i ufoldet tilstand. For at holde baaten ufoldet anbringes 4 tverstykker, der to og to danner to sæt omtrænt som tofter i en baat. Disse tverstykker hængsles paa midten, de vil da

lykt. Tverstykkerne nittes fast til de lodrette stykker, og disse skrues fast til stavnene.

Til at holde lerretet utspilet anvendes ialt 6 buer (stringer), som to og to er like, tre paa hver side. Et større antal gir en bedre form og en sterkere baad, men forøker ogsaa vegten.

Hver stringer maa være i et stykke. Alm kan benyttes. Tykkelse 2,5x2,5 cm. De to øverste, som tillike danner baatens lønning, kaldes A, de næste og største B, de nederste C. Længden av dem findes ved at stille kjøl og stavn op og prøve sig frem med en tynd liste. Idet baaten skal være 1 meter bred. Kanterne av alle 6 stringer maa rundes litt og bøjningen foretas.

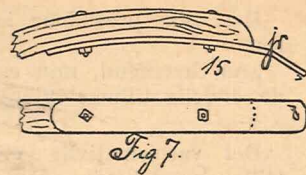
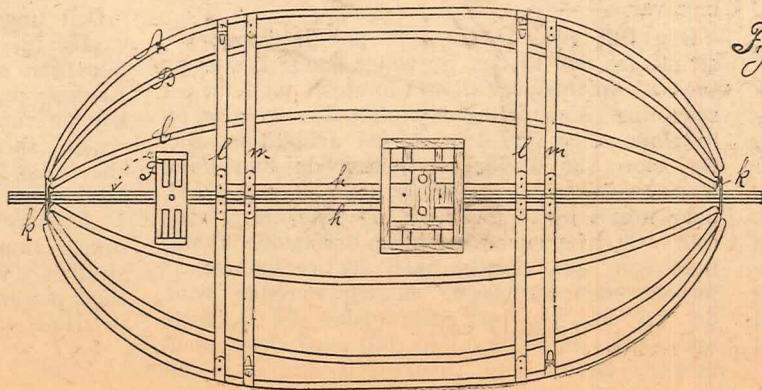
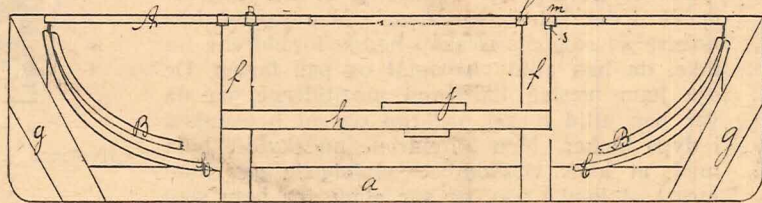

Findes en baatbygger i nærheden, kan han meget let foreta bøjningen, ellers maa stykkerne utbløtes i vand, spændes ind litt mer end den rette form og bli sittende i spænd til de er helt tørre.

Alle enderne av stringerne forsynes med hængestykker jr. fig. 7; galvanisert baandjern 2,5 cm. x 3 mm. kan benyttes. Stykkerne gjøres ca. 15 cm. lange og bør nittes (klinkes) til stringerne. Denne nitning maa udføres omhyggelig. Hullerne i træet skal akkurat passe til naglerne (klinkerne), og i baand-

kunne slaas sammen og ikke la saa megen plads op, naar baaten er sammenfoldet. Hængslerne kan utelates, men stoppeklodserne s maa allikevel bibeholdes.

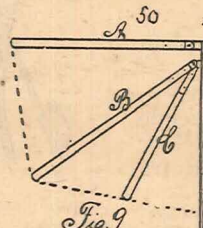
Fig. 10 viser et sæt l og m, og hvorledes disse foldes sammen. De er fastgjort, hver i sin side av baaten, og i utslaat tilstand hviler de i indskjærin-

gerne paa opstanderne ff, se ogsaa fig. 11. Hvert tverstykke er forsynet med en stoppeklovs s, hvorved forhindres at den ene side A boier sig mer end den anden. Fig. 11 viser et sæt i litt større maalestok. De to tverstykker l og m, der danner et sæt, fastgjøres hver til sin side med en lærstrop (lærstrop- per og remmer maa fra tid til anden smøres med litt tran eller lærolje), de motsatte ender fastgjøres, naar baaten er ufoldet, til lønningerne med lærrem-

me, der er forsynet med spænder. Alle tverstykker kan gjøres 3x3 cm. tykke. Hele stellet stilles samlet paa ret kjøl, og efterat tverstykkerne er stille vandret, bindes flere stykker hyssing mellem stringerne, saaledes at de holdes paa plads, se fig. 9. Seilduksovertrækket kan nu tilpasses. Dette kan være i tre stykker til hver side. Den øverste kant maa syes (fal-des) sammen, saa den ikke skal flosse, og gjøres saa rikelig, at kanten kan naa rundt om A og syes sammen under denne, se fig. 12. Paa de steder hvor tverstykkerne er maa skjæres huller svarende til stykkerne ut i lerretets kant. De to samlinger mellem de tre stykker, der danner en side, lægges ut for stringer B og C, og disse

sammensyninger gjøres brede, saa der paa disse steder blir dobbelt lerretslag. Stykket mellem A og B klippes først til (med tillæg for den brede sammensyning), derefter stykket mellem B og C, og endelig stykket mellem C og kjølen; der maa tillike lægges til for det stykke, som skal fastgjøres til kjøl og stavn. Fig. 13 viser skematisk en

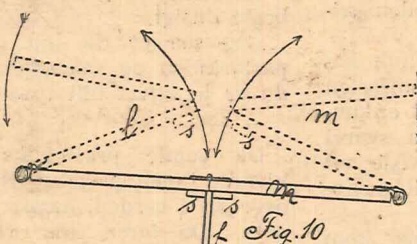
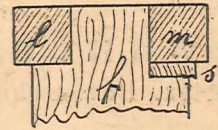
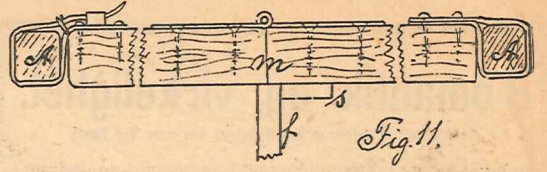
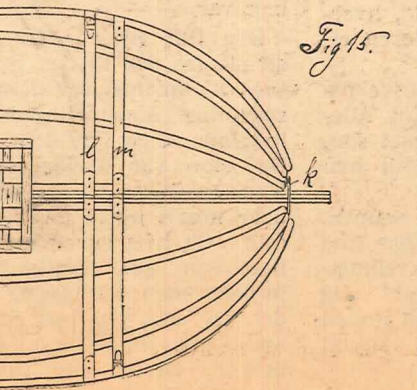
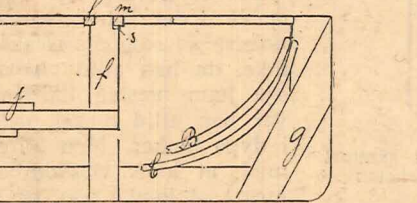
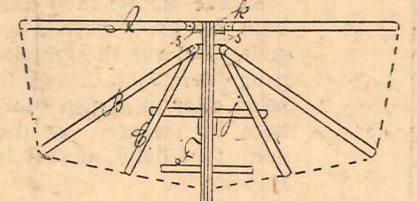
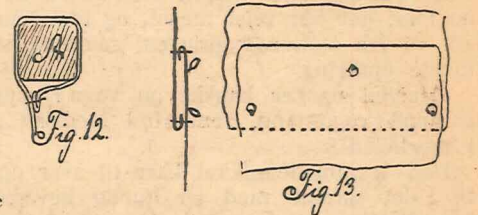

Fig. 11 viser et sæt i litt større maalestok. De to tverstykker l og m, der danner et sæt, fastgjøres hver til sin side med en lærstrop (lærstrop- per og remmer maa fra tid til anden smøres med litt tran eller lærolje), de motsatte ender fastgjøres, naar baaten er ufoldet, til lønningerne med lærrem-

bred fald (sammensyning), og hvorledes der med visse mellemrum fastsyes smaa messingringer. Ved hjælp av en fortløpende snor kan B og C fastsnøres paa plads.

Naar lerretsovertrækkene er sydd fæ-

dig i to halvdele, lægges de paa og trækkes ind til kjøl og stavn, hvortil de fastgjøres forskjellige steder med nogen bredhodede stifter, hvorefter to lange lister (en paa hver side av kjølen) skrues eller spikres fra stavn til stavn langs kjølen og holder lerretet paa plads. Paa fig. 14 er L lerret og nu listerne.

Lerretsovertrækket gjøres bedst vandtæt ved at overstrykes flere ganger med en tynd gummiopløsning (solution) lignende det som anvendes til cykkelreparationer; men en saadan behandling er noksaa kostbar. Billigere er det at overstryke med fænis eller tynd maling, hvortil er sat litt saape. Allsaaape kan ogsaa benyttes.

I den ene stavn børes et hul til en fangline, der ogsaa benyttes til at sammensnøre baaten med under transporten.

Indvendig paa kjølen anbringes i hver ende en liten fjæl til at lægge fotterne paa. Fjælene fastgjøres hver med en skrue, saa at de kan dreies paa langs naar baaten er sammenfoldet; der anbringes to fjæler, saa det er likegyldig hvilken av stavnene der regnes for forenden.

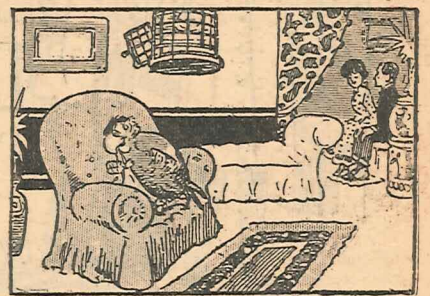
Som aare anvendes en let, rund slang med et ovalt blad i hver ende.

Bladene sættes vinkelret for hverandre.

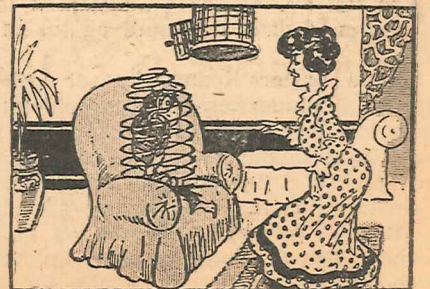
Det blad som er ute av vandet vil under roingen da altid være skivet, og derfor gjøres mindre motstand i motvind.

Fig. 15 endelig viser det færdige stel, for paasetning av lerret finder sted. V.A.J.

Da papegoien gik paa eventyr.

„De har ikke lagt merke til, at jeg er sluppet ut av buret,“ hoverte papegoien; „nu vil jeg gemme mig her i stolen,“ fortsatte den og begyndte at plukke hul i trækket.

Men her hadde den ikke held med sig, for da den endelig hadde faat hul, sprang hare fjæren op, og vips! — der sat stakkars poppegut paany i bur.

Romantik og virkelighet.

Avsluttede illustrerte fortællinger fra nær og fjern.

Sønnen.

Av Alex. Bovenschulte.

Da toget stanset ved den lille vesttyske by O—, var der blandt de faa reisende, som steg ut ved stationen, en elegant klædt herre i midten av trediveaarene. Han hadde dette selvsikre og overlegne væsen som mennesker gjerne faar, der har reist meget, og idet han hurtig gik ut fra stationsbygningen, saa han sig speidende omkring.

„Herren ønsker kanskje en vogn?“ spurte en gammel vognmand, som stod med sit kjøretøi i nærheten.

Den fremmede nikkede bare til svar og slengte i det samme med en hurtig bevegelse sin haandkuffert op paa baksætet av vognen, hvorefter vognmanden løftet den anden litt større kuffert op paa forsætet.

„Hvorhen skal jeg kjøre herren?“ spurte han saa, da de hadde tat plads paa vognen.

„Til pastor Krumacker!“ lod svaret.

„Jasaa — Vognmanden kastet et forskende blik paa den fremmede. — „Med forlov, det er kanskje pastorens søn, som er ventet hjem fra utlandet?“ spurte han.

„Ja, nelop!“ svarte den reisende, idet han tændte en cigar og lænet sig tilbake i vognen. Derefter tok han frem en lommebok og begynte at notere deri, hvorved han tydelig tilkjendegav, at han ikke ønsket samtalen fortsat.

Efter et par minutters kjørsel gjennem den lille, gammeldagse by stanset vognen utenfor presteboligen. Den fremmede steg av og blev stående et øieblik som før at samle sig, hvorefter han ringte paa.

„Er pastoren hjemme?“ spurte han den ældre tjenestepike som aapnet døren.

„Ja, han er —“ svarte hun, og idet hun kastet et blik paa vognmanden som tok kufferten paa nakken, utbrøt hun sporgende: „Det er kanskje sønnen?“ — Og uten at vente paa svaret vedblev hun, mens han gik foran og viste vei gjennem den lange gang: „Aa, hvor vil pastoren og fruene dog bli glade!“

Efterat ha banket paa og paa pastorens „kom ind!“ aapnet døren, sa piken med en stemme

„Herren ønsker kanskje en vogn?“ spurte en gammel vognmand, som stod med sit kjøretøi i nærheten

der rystet av betagelse: „Pastorens søn!“; hvorefter hun diskret forsvandt og lukket døren efter sig.

Gamle pastor Krumacker sat ved skrivebordet i sit studerværelse og arbeidet flittig. Allerede for flere dage siden hadde han ventet sønnen; men denne var stadig uteblit, indtil han nu pludselig traadte ind av døren.

Pastoren hadde reist sig og gik mot sønnen. „Henrik, min gut,“ sa han og la begge sine hænder paa den unge mands skuldre, „velkommen hjem igjen til dine gamle forældre!“ Og straks efter aapnet han døren ind til en anden stue, idet han ropte: „Fanny! Fanny! Skynd dig! Henrik er kommet!“

Den lille prestefrue kom hurtig tilsyne i døren:

„Aa, herregud, min egen gut — saa kom du da endelig tilbake igjen!“ —

Det var en livlig middag i det ellers saa stille prestehjem. De to gamle forældre var utrættelige i at spørre om nyt fra fremmede land, og de la i sin ivrighet slet ikke merke til sonnens paafaldende kulde og reserverthet overfor dem.

„Aa, hvor du har forandret dig!“ sa pastoren tilsidst, idet han glad og smilende betraktet

„Henrik, min gut,“ sa pastoren og la begge sine hænder paa den unge mands skuldre.

sin søn. „Jeg kunde ha møtt dig paa gaten uten at kjende dig igjen.“

„Ja, ikke sandt?“ sa prestefrue. „Men det er skjegget som forandrer ansigtet saa meget.“

„Ja, naturligvis skjegget,“ sa pastoren, idet han uvilkaarlig lot haanden gli henover sit glatbarberle ansigt.

„Og saa er du blitt litt alvorligere,“ tilfoiet pastoren og saa smilende paa sønnen, „men du er jo ogsaa blitt tyve aar ældre.“

De gamle prestefolks glæde over sønnen kjendte ingen grænser. Denne søn, som de ønsket over alt i verden, hadde som ganske ung forlatt dem. Da faren ikke vilde gi efter for hans lyst til sjøen, men strengt holdt paa det teologiske studium, forsvandt han en dag spurlost fra hjemmet. Først ti aar efter hørte de fra ham, idet han i et brev til dem bad om tilgivelse for sin ulydighet og samtidig meddelte, at han i sin tid var flyttet med en koffardidamper hadde Australsien rundt og for tiden opholdt sig i Australien.

Senere fik de med lange mellemrum brev fra ham og hørte saaledes, at det stadig gik ham godt. Det var til stor glæde for forældrene, hver gang der kom brev fra sønnen; men længselen efter at gjense ham blev for hvert aar sterkere og sterkere, og dog skulde der gaa tyve aar, før dette deres høieste ønske gik i oppfylldelse.

Det er derfor let forståelig, at der nu var glæde i det lille prestehjem. Men nogen fornøielse av sonnens selskap hadde forældrene nu ikke, da han alltid var optat og paa farten. De saa ham næsten bare ved maaltiderne, og da var han alltid meget ordkrap og sat hensunken i dype tanker. Men forældrene undskyldte ham med, at hans virksomhet selvfolgelig gav ham meget at tænke paa, og var glade for ham som han var. —

Den lille by var ikke rik paa begivenheter; alt gik fra dag til dag sin rolige gang. Pastorens sønns hjemkomst var derfor imøteset med megen spænding. Mange husket endnu den freidige og livsglade unge fyr, der var saa avholdt av alle. Og stor var derfor skuffelsen, da han kom. Han omgikk ingen, hilste bare flygtig igjen, naar nogen hilste paa ham, og talte aldrig med folk. Og hvis en eller anden, der hadde kjendt ham som gut, tiltalte ham, fik vedkommende hofflige, men kjolige og aandsfraværende svar; det var som om han ikke husket det fjerneste om nogen sinde før at ha talt med disse mennesker. Derfor var stemningen mot ham alt

andel end venlig, og man beklaget forældrene, de gamle prestefolk som alle holdt meget av.

En morgen blev den lille by vækket av sin dvaler ved den begivenhet at der om natten hadde været indbrud i banken og var stjaalet ca. 12,000 rm. i guld, som aftenen i forveien var indsat i banken av kjøbmand Rokke. Kassereren hadde som sedvanlig efter lukketid anbragt pengene i jernpengeskabet; men da han næste morgen møtte i banken, var skabet brutt op, og de 12,000 rm. foruten et mindre beløp, ialt 12,378 rm. 88 pf., forsvundet.

Man var klar over, at tyven maatte være en ualmindelig dygtig mand av faget. Ved hjelp av bor og sliksag, der maatte ha været av sjelden fin og sterk kvalitet, var det lyktes ham at fjerne laasen saavel paa den tykke jernpengeskapsdør som paa den jernbeslaatte bakdør, der var en liten fure indlat til banken, og ad hvilken vei tyven var kommet ind.

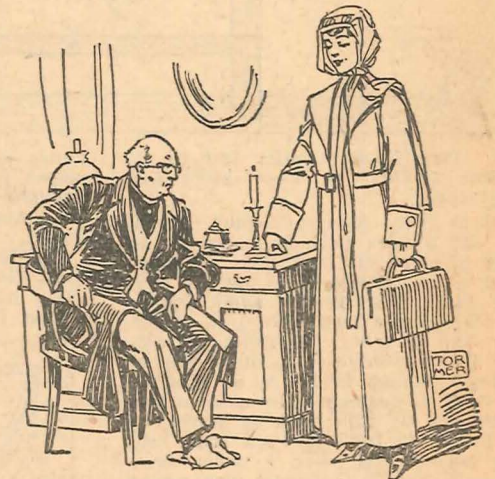
Øvrigheten gik straks igang med undersøkelsen. Der blev holdt forhør og arbeidet i stilhet og efter kort tids forløp lyktes det at gripe tyven. Dette gik saaledes til. En eftermiddag henvendte en opdager sig i presteboligen og bad om at faa pastorens søn i tale. Han fik imidlertid det svar, at sønnen dagen i forveien var bortreist for kortere tid. Saa satte øvrigheten sig straks i forbindelse med politiet landet over, og faa dage efter blev Henrik Krumacker grepet og som arrestant ført til O—.

Grunden til arrestationen var følgende: Det var i forhørene blitt oplyst, at prestesønnen i den sidste likegyldige erande, været i banken i ganske likegyldige erande. Tillike at han hadde været tilstede i banken den aften like før lukketid, da kjøbmand Rothe indbetalte de 12,000 rm. De mest vektige indici var dog, at han den nat, indbruddet hadde fundet sted, var blitt set at skynde sig med nervos hurtighet nedover Blumenstrasse i nærheten av banken. Og da han ved arrestationen var i besiddelse av over 10,000 rm. i guld, var øvrigheten sikker paa, at han var tyven, skjønt han i forhørene bestemt negtet at være den skyldige. —

En otte dages tid efter arrestationen sat pastor Krumacker en lørdag eftermiddag og skrev paa sin søndagspræken, da den gamle tjenestepike meldte, at der var en dame utenfor, som ønsket at tale med pastoren og pastoren.

Litt efter traadte en ung dame ind i studerværelset, og idet hun smilende rakte pastoren sin haand, sa hun: „Jeg er Clara Reimer!“

Den gamle prest og spurte, idet han tok hendes fremrakte haand, og sa: „Hvormed kan jeg være Dem til tjeneste, frøken?“

„Hvormed kan jeg være Dem til tjeneste, frøken?“ spurte den gamle prest.

Den unge dame blev litt forvirret og utbrøt: „Jeg forstaar ikke — har Henrik da ikke fortalt Dem om mig? — Ja, for det er da pastor Krumacker, jeg taler med, ikke sandt? — Og De har en søn, som heter Henrik?“

„Jo,“ sa den gamle prest alvorlig, „det er ganske riktig. Kjender De, frøken, kanskje noget til min søn?“

„Kjender? — Jeg er jo forlovet med ham!“ svarte hun. „Vi kom sammen hertil fra Australien. Jeg blev bare i hovedstaden for at hilse paa mine forældre. — Jeg forstaar det ikke! — Han var heller ikke paa stationen for at

NICOLAY S.
VERLI
Uhrmacher
Armbaandsuhre
Lommeuhre
Akersgd. 26, ved Carl Johansgd. Chr.

Skriv efter Priskurant fra
Musik. A. Th. Nilsson
Musikhandel, Norrköping. Musikinstrumenter, Streng og Tilbehør bedst og billigst. Violiner, Guitarer, Messinginstrumenter, Sextetnoder, ægte Magdeburger-Harmonikaer, Mundharmonikaer m. m.

Lotus er den bedste

Lotus istedetfor Natursmør.

Lotus sparer ca. Kr. 2,00 pr. Kilo.

Lotus sælges hos de Handlende.

Lotus koster Kr. 2,30 pr. Kilo.

Haarklippemaskine
udmerket god,
klipper 3,5, 8 mm; forniklet Kr. 4.75 mot postopkrav fra
COWARD & THOWSEN, Kristiania.

Alf Bjerckes MALERVARER

ERNEMANN
Haand- og Stativ-Kameraer indrettet til Benyttelse af Plader og Film, de mest yndede Præcisions Kameraer. Deter **Tyske Mesterværker** af Kamera-Bygningsteknik. Prislister gratis. Faas hos alle nordiske Foto-Forhandlere. **ERNEMANN-WERKE A.G. DRESDEN 269** Photo-Kino Werke. Optische Anstalt.

Lilleborg Bade-Søpe er behagelig, mild og drøi og er utmerket for huden.

FORÆRING!!!
Frimærkesamlere! For 50 Øre og 20 Øre Porto i ubrugte Mærker faar De Europa Mærker: Schweiz gammelt Jubilæumsmærke, stort Sæt Belgien inclusive 1, 2.—Francs, Montenegro 1874 til 1898, bedre Sorter ogsaa højeste Værdier, 4 tyske Krigsomraademærker, Rumænien Krigsmærke, Østlig Efterbetaling. Gratis til det øvrige gives 6 fine Kreta Revolutionspost, 7 Bolivia inclusive 100 cents, Chile Efterbetaling, 7 nye Japan, Béla Szekula, Luzern III, Schweiz.

3 Kr. for et Klaver
Kursus. Alle og enhver kan lære at spille paa faa Timer — uden Noder — og med begge Hænder — rent og smukt efter Øret. Interessante Oplysninger sendes omg. (Svarporto) 10 Øre i Frim. til **Gypsy Piano System, Horsens, Danmark.**

1000 stk. s. k. amerikanske ankerure av hvid, uforanderligt metal og skruekapsel. Avtrukne med 3 (tre) aars garanti for sikker gang. 2.50 pr. stk. 2 stk. fragtfrit mot efterkrav. Adr.: **Urimporten, Aplared, Sverige.**

Dammann & Baltzersen
CHRISTIANIA
VINE & SPIRITUOSA
Forlang Priskuranter

Nyegaard & Co.
Fabrik for pharmaceutiske Præparater anbefaler følgende:
Globoid Acetocyl Anerkjendt mod Influenza og Hodepine.
Globoid Blaudspiller Bedste Mittel mod Blegspot.
Opposum Ægte russisk Frostbalsam.
Pinethol Hostebonbons. Furunaalspastiller).
Syrup Otto Mod Overanstængelse. Nervestyrkende. Faaes kun mod Recept.
Pectorin Velsmagende Hostesaft.
Oxygenol, Tandcreme, Tandpulver, Mundvand.
Erholdes paa alle Apothek.

„Graat Haar“
forsvinder, naar man benytter
Apotheker Wolffs Haarfarve.
Blond. Brun. Sort. Ægte. Uskadelig. Letvindt. Kr. 3.50 pr. Æske. Utenbys Porto 50 Øre. **Parfumeri Wolff, Christiania.**

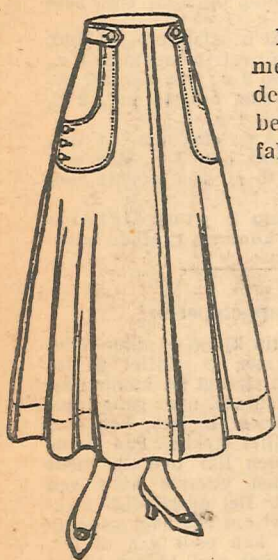
Guitarer
af Levin's bekjendte svenske Fabrikat. Har erholdt „Grand Prix“. Kr. 18.50 til 120.00 efter Kvalitet og Udstyr
Mandoliner — Luther i stort Udvalg
— Forlang Katalog —
William Johnsen forandret Navn til
William Farre
19 Karl Johansgd. 19 ved Dopheide.

Er De tunghørt
da kan **Acousticon** hjælpe Dem. Prisbelønnet i mange Lande. Anbefalet af Læger. Katalog gratis. Undersøgelse af Hørselen gratis paa vort Kontor fra 10 til 2.
General Acoustic Co., Grønsen 5^{IV}, Christiania.

Bang & Tegner & Co.
Medicinske Sæber
Exemsæbe
Ufeilbarlig mod Exem og andre Hudsygdomme, sprukken, rød og rynket Hud, Finner og Fregner. Faaes paa alle apotek. Pris pr. st. 0.80.

„Allers Familie-Journal“s Sykurv.

Ukentlige tilskaarne silkepapirmønstre til dame- og barnegarderoben. Skriv navn og adresse paa nedenstaaende blanket og send den, tillike med et 10-øres frimerke, til „Allers Familie-Journal“, Storgaten 49, Kristiania, og De vil pr. post porto frit, motta nedenstaaende snitmønstre utklippet i silkepapir, færdig til bruk.

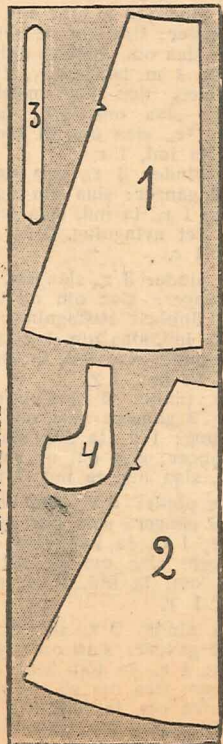

Skjørt i tre bredder.

Modellen er sydd av marineblaat stof og er meget klædelig og praktisk. Den avsluttes nedentil med en bred fald. Paastukne lommer og belte som knappes. Skjørtet er glat oventil og falder meget vidt ut nedentil. Der medgaar til

- st. 48 2 m. stof av 140 cm.s bredde. Mønsteret bestaar, som bill. viser, av 4 dele:
- Fig. 1. Forbred.
- „ 2. Den halve Bakkbred.
- „ 3. Belte.
- „ 4. Lomme.

Ved tilklippingen lægges mønsteret langsmed stoffet. Midten av bakkbredden langsmed stoffets bred.

Allers Familie-Journal, Storgaten 49.

Bestillingsseddell paa Sykurv 30 — Pris 10 øre.

Navn _____

Adresse _____

33. bind. Bilag til „Allers Familie-Journal“ Nr. 30

En umulig opgave.
(En gammel historie.)

En gammel kone kom en dag meget forknytt til stedets prest og beklaget sig for ham over, at hun var saa slem til at baktale folk. Hun visste godt at det var en stor feil, men det var hende umulig at la være.

„Det er meget slem, naar en feil blir til vane,“ sa presten, „men vaner maa kunne avlægges. Er det ofte, De lar denne feil faa magt over Dem?“

Ak-ja, hver dag, undertiden mange ganger om dagen.

Presten tænkte sig om. Konen kunde ikke være ond, hvis hun var det, saa vilde hun ikke føle anger over det, hun gjorde, hun maatte altsaa ikke være helt klar over de slemme følger av sin baktalelseslyst. Det gjaldt derfor først og fremst om at gjøre hende dette begripelig. Konen som hadde staaet taus

og ventet paa at presten skulde uttale sig, spurte nu:

„Vet presten intet raad at gi mig for min slemme mund? Er der ikke et eller andet, jeg kan gjøre for at faa litt fred med mig selv?“

Presten svarte meget alvorlig: „Jeg kan nok paa lægge Dem en slags bot, som kanskje tillike vilde være en lære for Dem, det kommer bare an paa, om De blindt vil adlyde den ordre jeg gir Dem nu, enten De forstaar den eller ikke?“

„Det vil jeg sikkert gjøre?“ forsikret konen.

„Nuvel, saa gaa paa torvet, kjøp en slagtet høne som endnu ikke er plukket, og bær den gjennom byen ut til kirkegaarden. Men gaa ikke den snarste vei, gaa først gjennom Torvgaten, Karl Johans gate, Akersgaten, drei saa bort til Pilestrædet, gaa op St. Olavs gate og derfra til kirkegaarden. Mens De gaar, skal De stadig plukke fjær av hønen og la disse flyve,

FLØTE-LANOLIN SÆPEN
brukes av tusinder.
Bedste barnesæpe.
M. ZADIG A/S.
Kristiania.

TALE-maskiner.
Parlophoner fra kr. 24.00.
Grammophoner til orig. fabrikspriser. Dobbelsidede plater fra kr. 2.00. Forlang strax talemaskin-katalog fra Skandinaviens største eksportforretning til private i musikinstrumenter og noter.
OLAF T. RANUM, Trondhjem.

Bedste Mærke for Hermetik
CCC
CONCORD CANNING Co. Stavanger.

ETABLERET 1752. Naar De tager en Pille, tag saa en
Brandreth's Pille
Ren vegetabilsk, Altid virksom.
Brandreth's Piller rensar Blodet, Maven og Indvoldene og styrker Fordøjelsen. De ansporer Leveren, fjerner daarlig Galde og fordærvede Afsønderinger. De styrker, regulerer og rensar hele Systemet.
Forstoppelse, Svimmelhed, Søvnighed, belagt Tunge, daarlig Aande, Hovedpine, Mavesmerter, slet og mangelfuld Fordøjelse, Leversyge, Gulsot og enhver anden Upasselighed kommer fra urent Blod.
Før Billedet træt op til Øjnene og se hvorledes Pillen gaar ind i Munden.
Sælges paa alle Apoteker.
Alcock Manufacturing Co., Birkenhead, England.

ETABLERET 1847.
ALLCOCK'S PLASTRE
Universalmiddel mod Smerter.
Hvorsomhelst der er Smerter bør et Plaster anbringes.

FARRIS
NATURLIG MINERALVAND
FRA JONG HAARONS RADIARTIV-ALKALISKE MINERALKILDER
3/4 NORSCHE MINERALKILDER
LARVIK BAD NORGE.

Rocambole
Verdens største og mest spændende roman.
1 krone pr. bind.
Tilsalgs i alle boklader og jernbanekiosker.

Frimærkesamler!
SVENSCKE LANDSTORMS-FRIMÆRKER.
(Provisoriske Frimærker). Gamle Portomærker, overstemplede, og nye Frimærker fra Aar 1877, alle overstemmede 5 og 10 Øre.
Komplet Sæt, 21 forskellige ustemplede, Pris Kr. 17.50. 9 forskellige Portomærker 1-50 Øre, Pris Kr. 5.
Fuldständig Prospekt gratis.
Centralraadets Distributionsbyrå, Drottninggatan 66, Stockholm.

Ennas fotografi-
apparater er de bedste, med dem kan enhver straks fotografere overalt. Pris fra 9 kr. 50 øre komplet.
„Amator-Fotografen“, Vimmel-skaffet 47, Kbhvn. Forlang prisliste.

Gammelt Kobber, Messing, Aluminium m. m.
kjøpes. Kristiania Kunst- & Metalstøberi Øvre Gade 7 og Kongensgade 29, 2. etg.

Fuldständig katalog over **Krigsfrimerker!**
med 140 illustrationer samt ny prisliste nr. 45, faas mot 25 øre i frim. fra **Harry Wennberg, Stockholm 1.**

Urmakere Fournitur og verk for urmakere. Billigst og bedst!
Skriv efter katalog!
Aktieselskabet „JUDITH“
Christiania St. H. 3.

Kjob vore anerkjendte Fabrikata af alslags **TRICOTAGE**
Absolut største Udvalgt
- for alle Aarstider. -
En gros & en detail.
A./S. Lauritsen & Sørensen
Tricotagefabrikker,
Apothekergade 10 Hj. Pilestrædet. Tlf. 6118

Lomme-, Væg- og Vække-Uhre, Uhrkæder, optiske Artikler m. m. kjøbes billigst i Skandinavien fra **Aug. Peterssons Uhrlager, Gislaved Sverige.** Illustr. Prisliste gratis.
Kunstige lemmer,
alle slags bandager av celluloid og læder. Rygholdere, brokbind, mavebind, elastiske strømper, Rullestole, natstole, kunstige øjne og hørerør.
Urinaler for dag- og natbrug.
M. Gallus,
Teatergaden 15 v. Pilestrædet, Kristiania.

PHOSPHO
ENERGONPILLER
Anbefales af Lægerne ved almindelig Svagthed, Nervøsitet, Overanstrengelse og Søvnløshed. Sælges paa Apoteker å 3,50 pr. Port. Forl. Prospekt fra A. B. Pharmacia, Stockholm. Kontroll.: Professor A. Vesterberg.

Det er ikke nødvendig at De bestemt følger de gater, jeg har nævnt, hvis bare den oravei, De gaar for at naa maallet er like lang. Naar der ikke er en fjær tilbake paa henen, skal De komme tilbake til mig og avlægge beretning om hvorledes det er gaaet.

Konen var meget forbauset, det lod jo næsten som om presten gjorde nar av hende, men hun hadde lovet at adlyde uten indvending og hun holdt ord. Da vinden hadde bortført den sidste hønefjær, vendte hun tilbake til presten med en mine, der ikke var fri for et røbe nysgjerrighet.

„Naa, er De allerede der,“ sa presten, „har De nu samvittighetsfullt utført den første del av mit paabud? Naar De har utført den anden, haaber jeg at De for fremtiden vil være heldbredet for Deres stygge feil. Gaa tilbake igjen, følg den samme vei som De tok, saml op alle fjærene igjen og bring dem med til mig.“

„Det er aldeles umulig,“ ropte konen forfærdet, „jeg har kastet fjærene hist og her uten plan, og vinden har ført dem bort i alle retninger. Det vilde være spildt arbeide at lete efter dem.“

„De har ret,“ sa presten, „det vilde være umulig at samle fjærene igjen, men nu alle de bakvaskelser. De likeledes uten plan har strødd ut, de er

floiet rundt som fjærene, er trængt gjennom mange øver ind i manges hjertor som De slet ikke kjender, og de som hører dem vil bre dem videre i alle retninger. Prøv nu at kalde bare en av dem tilbake, hvis De kan!“

Konen slog hænderne sammen. „Det har jeg slet ikke ofret en tanke!“ sa hun forfærdet. „Da har jeg jo været endda slettere, end jeg trodde. Vil jeg efter dette kunne faa fred med mig selv?“

„Det vil De, for efterat ha indset hvor stor skade, De har anrettet, vil De kunne avlægge den sørgelige vane,“ sa presten mildt, „kom til mig, naar De igjen bukker under for fristelsen; men jeg tror ikke De i den anledning vil traakke ned mine dører oftere.“

„Presten fik ret, konen kom ikke igjen.“

Hun hadde ikke mod til at samle hønefjærene ind igjen og hadde derfor ikke senere strødd dem ut.

Hjemmet.

Litt strikning.
Strikket mellemverk med „sildebena“ i kanten.
Man slaar op 27 m. (masker) og strikker i frem- og tilbakegaende pinder som følger:
1. pinde: 3 r. (rette), slaa om, ta ind (det vil si: 2 m. strikkes ret sammen), 1 r., slaa om, ret avtagning (det vil si: 1 m. tas løs av, 1 m. strikkes ret, den løse maske trækkes over den strikkede), 2 r.,

slaa om, ret avtagning, 3 r., ta ind, slaa om, 2 r., ta ind, slaa om, 3 r., slaa om, ta ind, 1 r.

2. og alle med like tal betegnede pinder strikkes paa samme maate: 3 r., slaa om, ta ind, alle følgende masker strikkes vrang, alle omslagstraaede ret. Naar man tilsidst har 2 masker tilbake paa pinden, slaar man en gang om, strikker 2 m. sammen, den sidste maske strikkes ret.

3. pinde: 3 r., slaa om, ta ind, 2 r., slaa om, ret avtagning, 2 r., slaa om, ret avtagning, 1 r., ta ind; slaa om, 2 r., ta ind, slaa om, 4 r., slaa om, ta ind, 1 r.

5. pinde: 3 r., slaa om, ta ind, 1 r., 2 ganger: slaa om og ret avtagning; 2 r., slaa om, dobbelt indtagning (det vil si: 1 m. tas løs av, 2 m. strikkes sammen, den løse maske trækkes over), slaa om, 2 r., ta ind, slaa om, 1 r., slaa om, ta ind, 2 r., slaa om, ta ind, 1 r.

7. pinde: 3 r., slaa om ta ind, 2 r., 3 ganger: slaa om og ret avtagning; 1 r., ta ind, slaa om, 1 r., slaa om, ret avtagning, 3 r., slaa om, ta ind, 1 r.

9. pinde: 3 r., slaa om, ta ind, 1 r., 2 ganger: slaa om og ta ind; slaa om, dobbelt indtagning, slaa om, 2 r., ta ind, slaa om, 1 r., slaa om, ret avtagning, slaa om, ta ind, 2 r., slaa om, ta ind, 1 r.

11. pinde: 3 r., slaa om, ta ind, 2 r., 3 ganger: slaa om og ret avtagning; 1 r., ta ind, slaa om, 1 r., 2 ganger: slaa om og ret avtagning; 3 r., slaa om, ta ind, 1 r.

13. pinde: 3 r., slaa om, ta ind, 1 r., 3 ganger: slaa om og ret avtagning; 1 r., ta ind, slaa om, 1 r., 2 ganger: slaa om og ret avtagning; slaa om, ta ind, 2 r., slaa om, ta ind, 1 r.

15. pinde: 3 r., slaa om, ta ind, 2 r., 2 ganger: slaa om og ret avtagning; 1 r., ta ind, slaa om, 3 r., 2 ganger: slaa om og ret avtagning; 3 r., slaa om, ta ind, 1 r.

17. pinde: 3 r., slaa om, ta ind, 1 r., 2 ganger: slaa om og ret avtag-

ning; 1 r., ta ind, slaa om, 1 r., slaa om, ret avtagning, 2 r., slaa om, ret avtagning, slaa om, ta ind, 2 r., slaa om, ta ind, 1 r.

19. pinde: 3 r., slaa om, ta ind, 2 r., slaa om, ret avtagning, 1 r., ta ind, slaa om, 3 r., 2 ganger: slaa om, ret avtagning og 2 r.; 1 r., slaa om, ta ind, 1 r.

21. pinde: 3 r., slaa om, ta ind, 1 r., slaa om, ret avtagning, 1 r., ta ind, slaa om, 2 r., slaa om, ret avtagning, 2 r., slaa om, ta ind, 2 r., slaa om, ta ind, 1 r.

23. pinde: 3 r., slaa om, ta ind, 3 r., ta ind, slaa om, 7 r., slaa om, ret avtagning, 5 r., slaa om, ta ind, 1 r.

En pinde som 2. pinde strikkes, og saa kommer 1. pinde igjen.

Trappeløpere.

Man skal altid kjøpe en eller halvanden meter mer av stoffet til løperen end man strengt tal kunde noie sig med, da man saa, hver gang løperen tas av for at bankes, kan forskyve den et litet stykke. Paa denne maate slites den likt overall, mens ellers bare den ytterste kant ved trinnene slites. Det overflødige stykke brettes halvt om ved hver ende av løperen. Man kan godt gaa ut fra, at den ene meter stof bidrar til, at løperen holder dobbelt saa længe.

Fra „Nordisk Monster-Tidende“s broderiavdeling bestiller underlegtede herved portofrit tilsendt mot postopkrav komplet materiale til haandarbeide nr. 30 Pris kr. 5.25 og 1 r. 6.25.

(Fortalt fra side 26)

ta imot mig, som avtalen var, jeg maatte finde hit alene. Og saa det, at han slet ikke har talt om mig — men det skulde kanske være en overraskelse —

Hun talte forvirret og i avbrutte sætninger, mens hun søkte at finde en naturlig forklaring.

Den gamle prest sat like overfor hende og saa paa hende med alvorlige, bedrøvede øine. Saa sa han langsomt og dæmpet:

„Kjære frøken — hvad De har fortalt, har gjort mig usigelig ondt, — ja, nu maa De høre rolig paa mig, jeg har en sørgelig meddelelse at gjøre Dem. Henrik er ikke den som De og hans gamle forældre har anset ham for. Han har gjort os en stor sorg, og har bragt skam over os. Han har begaaet en stor synd, som jeg haaber, Gud engang vil tilgi ham.“

„Men hvad har han da gjort?“ spurte den unge pike med rystende stemme.

„Min søn,“ vedblev presten, „er blit arrestert for at ha begaaet indbrud i banken og stjaalet flere tusen rm.“

Clara Reimer hadde reist sig og stod med ly-nende øine foran presten.

„Det har Henrik aldrig gjort!“ sa hun bestemt.

„Var det bare saa vel,“ svarte presten, — „men desværre — Beviserne er der.“

„Han har ikke gjort det! Han har ikke gjort det!“ vedblev hun heftig; men pludselig sank hun sammen i stolen med hænderne for ansiglet, mens graaten gjennemrystet hende. —

Et par dage efter fik Clara lov til, med prestens ledsagelse at besøke Henrik i varetægs-arresten paa raadhuset. Det var med en underlig gysen, Clara betraadte dette sted, og skam og vrede opfyldte hende; for hun kunde og vilde ikke tro paa Henriks skyld.

Gjennem en lang gang naadde de cellen, og da fængselsbetjenten hadde aapnet døren, gjorde han høflig plads for pastoren, som fulgt av Clara, gik ind.

Den gamle prest gik bort til sønnen som sat halvt bortvendt paa briksen uten at ta notis av de indtrædende.

„Henrik,“ sa han, „her bringer jeg Clara Reimer, som har ønsket at tale med dig.“

Men idet den unge pike gik nærmere, stanset hun pludselig med et ryk, og mens hun for-hauset saa fra den ene til den anden, spurte hun:

„Hvem er den mand? — Det er jo ikke Henrik!“

Der blev et øieblikks taushet, saa sa presten:

„Jo! — Dem kjender jeg ikke, frøken, — men denne er desværre min søn.“

Da lød fangens hæse stemme borte fra briksen:

„Den unge dame har ret. Jeg er ikke Henrik og altsaa ikke pastor Krumackers søn —“

Presten vendte sig forbauset mot fangen.

„Hvad er det, du sier?“ spurte han. „Er du ikke min søn? — Menneske, hvem er du da?“

„Hvem jeg er, prest, faar hverken De eller nogen anden vite.“ Lød svaret, hvorpaa fangen vendte de fremmede ryggen og var ikke til at faa et ord ut av mere. —

I de dage, som nu fulgte, gik den gamle prest,

hans hustru og Clara i angst og uro for den forsvundne søn. Med glæden over, at sønnen ikke var indbrudstyv, blandet sig frygten for hvad der var blit av ham, og eftersom dagene gik, bredte ængstelsen sig mer og mer. Den eneste som kunde gi oplysning, var fangen paa raadstuen, men han negtet bestemt at meddele, hvem han var og hvorledes han var kommen i besiddelse av Henrik Krumackers papirer og eiendele.

Men saa en dag mottok pastor Krumacker fra hospitalet i M— en meddelelse om, at hans søn for nogen tid siden i meget forkommen tilstand var indlagt der, hadde indtil nu været uten bevissthet og som følge derav ute av stand til at gi nogen oplysning om sig.

Pastoren reiste straks sammen med Clara til M—, hvor de fandt Henrik paa hospitalet. Han var endnu meget syk, men efterat hans tilstand hadde bedret sig, fortalte han føplende:

„Hvem er den mand? — Det er jo ikke Henrik?“ sa den unge pike.

Da han hadde fulgt Clara til Berlin, var han reist videre med toget vestpaa og hadde da i kupeen gjort bekjendtskap med en herre, der presenterte sig som Ove Kurk og fortalte, at han var direktør for en cementfabrik i M—. Kurk hadde likesom Henrik reist meget, og det varte derfor ikke længe, før de to herrer kom i livlig samtale.

Da toget holdt ved ovennævnte by, foreslog direktøren Henrik, at han — før han reiste videre — skulde bese fabrikken og bakefter spise middag sammen med ham. Og da Henrik var kommet til at like den høflige og elskverdige mand godt, mottok han indbydelsen.

Fra det øieblik de gik ut av kupéen og sammen gik bortover veien som førte til byen husket Henrik bare, at han fik en cigar av Kurk, som han straks tændte, og at samme cigar forekom ham at være meget sterk. Han tænkte dog ikke videre over det, før de gik over en smal marksti for — som Kurk meddelte — at skylte gjenvei til fabrikken. Da merket han pludselig at det svimlet for ham og at kræfterne svigtet ham, og saa husket han ikke mer.

Da han kom til sig selv igjen, laa han paa hospitalet i M—, hvor han hadde ligget ukjendt og uten bevissthet i fjorten dage. Det var en bonde som hadde fundet ham i en torvmyr et stykke utenfor byen halvnaken og næsten helt begravet av torvjorden, og hadde da straks bragt ham til hospitalet.

Det signalement, Henrik gav av Kurk, passet paa den forlorne presteson, og det viste sig da ogsaa at være en og samme person. Han blev senere gjenkjendt som en farlig international indbrudstyv ved navn Stefan, som politiet længe hadde været paa jagt efter, men pludselig tapt sporet av.

I forhørene erklærte han, at det ikke hadde været hans mening at ta livet av Henrik Krumacker, men da han visste, politiet var paa sporet efter ham, hadde han set sig nødsaget til at skaffe pastorens søn avveien for selv at kunne optræ i dennes sted og derved vildlede politiet. Og da Henrik Krumacker selv hadde fortalt ham sin livshistorie, næret han ikke frygt for foreløbig at bli opdaget. Han var imidlertid klar over, at han før eller senere vilde bli avsløret, og hadde derfor begaaet indbrud i banken i O— for at skaffe sig penger som han i høi grad trængte til før han reiste videre. Uheldigvis hadde han begaaet den dumhet at vente for længe med at forlate byen, hvilket var skedd for ikke straks at lede mistanken paa sig, men altsaa ikke hadde nyttet ham noget. —

Kort efter blev Henrik utskrevet fra hospitalet og reiste hjem sammen med sin far og sin tilkommende hustru.

Den gamle vognmand stod med sit kjøretøi ved stationen i O— og ventet paa toget.

Endelig ankom det, og litt efter kom pastor Krumacker, fulgt av frøken Clara og en ung mand ut fra stationen. Da de hadde sat sig i vognen, og kjøretøiet skulde til at sætte sig i bevegelse, vendte vognmanden sig paa forsætet og betraktet opmerksomt den unge mand som uvilkaarlig maatte smile.

„Ja, se bare paa ham —“ sa pastoren, idet han la armen om sønnens skulder — „det er nemlig min rigtige søn —“

„Jasaa —“ sa vognmanden eftertænksomt — „ja, saa maa jeg tilstaa, hr. pastor, at ham liker jeg meget bedre end pastorens anden søn!“

Derefter smeldte han med pisken og lot hesten trave. —

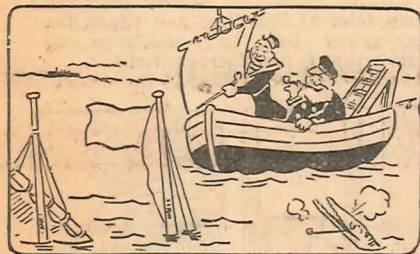
En halv time efter sat de gamle prestefolk igjen ved middagsbordet med sin hjemvendte søn — denne gang den rigtige — og deres tilkommende svigerdatter Clara Reimer. At lykken nu var fuldkommen i det lille prestehjem, behøves neppe at tilføie.

Konversationen ved bordet var livlig, der var jo saa meget at tale om. Henrik fortalte om sine reiser i de fremmede land, og pastoren talte om forældrenes glæde over igjen at se ham efter saa mange aars forløp.

„Ja, Henrik, du kan tro vi er glade over dig,“ tilfoiet den lille prestefrue, idet hun la sin haand paa sønnens arm og smilende betraktet ham.

„Naar jeg nu rigtig ser paa dig, kjender jeg dig jo saa udmerket godt; du har næsten slet ikke forandret dig fra dengang du var gut — og tænk, jeg som trodde du hadde faat helskjeg —“

Sjømandslurhet.

En vakker søndag morgen forliste et stort, fremmed seilskib ute paa sandbanken. Mandskapet blev reddet, men skibet sank, saa bare masterne raget op over de graadige bølger. Det rygtedes hurtigt, at store skatter var gaat under med skibet, og hele kystbefolkningen gjorde sig rede for at prøve at hæve skatten.

Men der var et par særlig lure, gamle sjoulke mellem dem, og de syntes at det vilde være synd at dele skatten ut i smaaportioner, og derfor besluttet de at ta det hele selv. De skyndte sig sporenstreks ned til sin baat og rodde ilsomt ut til de frisstende mastetoppe. Og de rykket masterne løs av skibet og trak dem op, efter først at ha markert stedet med en lønde.

Saa seilte de et godt stykke bort fra strandingsstedet og hamret masterne fast her, idet de banket dem ned i den bløte sand. Og det var netop paa høi tid, for de kunde allerede se hvorledes bjergningsdamperne kom myldrende, for at være med paa at heise pengekisterne op av vraket.

Med et stille smil forlot de to forslagne sjoulke det imiterede strandingssted og rodde tilbake til sin lønde, mens alle redningsdamperne allerede var ifærd med at sende dykkere ned omkring masterne. Og paa denne maate kunde de to i fred heise de deilige, fete pengekister op i sin baat, uten at bli forstyrret. O

Ungdomselksiren.

1. „Hvor kjedelig det er, at min mand er blit saa gammel! Han sitter altid fordyppet i sine bøker; jeg læste imorges i avisen om en ungdomselksir, der skulde kunne gjøre folk unge paany — jeg tror jeg vil kjøpe en flaske til ham.“

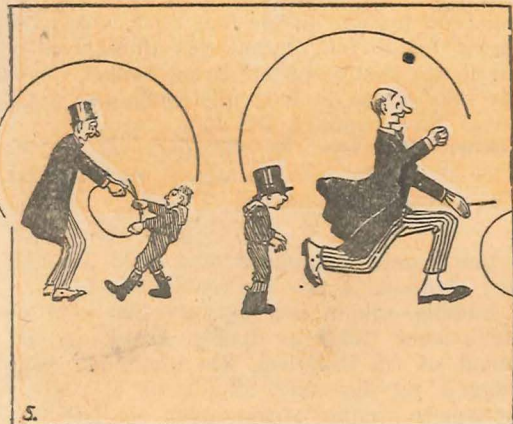
2. „Bedste frue, jeg garanterer Dem, at før der er gaat en maa-ned er Deres mand blit 50 aar yngre, hvis han drikker vor ungdomselksir.“

3. „Den smaker udmerket godt, den livsvækker min hustru har kjøpt, jeg tror jeg tar et lilte glas ekstra, mens hun ikke ser det.“

4. Mens professoren og hans frue en ukes tid efter (professoren har i den tid drukket to flasker ungdomselksir) gaar en tur, forsvinder den ærværdige olding pludselig med utropet: „Nei, se, en gut med et hjul!“

5. Til fruens forfærdelse bemægtiger han sig gullens hjul og triller lystig avsted bort-over gaten.

6. Fruen følger efter, fyldt med bange anelser; da hun omsider indhenter ham i en sidegate, ser hun ovenstaaende opbyggelige syn; det koster hende en haard kamp at faa ham overtalt til at følge med hjem.

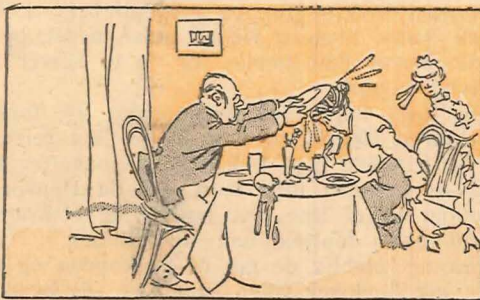

7. Paa trappegangen moter de naboens lille gut; professoren lægger sig ned paaknæ og er snart i fuld gang med at snakke barnesprog, til like stor forundring for fruene og den lille Peter.

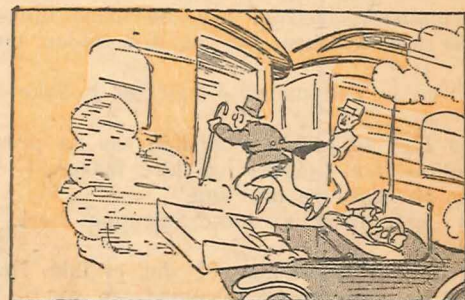
Det er vel overflødig at fortælle, at fruene aldrig oftere forsøker at forynge sin mand ad kunstig vei.

Hvorledes Hr. P. naadde sit kontor mandag morgen.

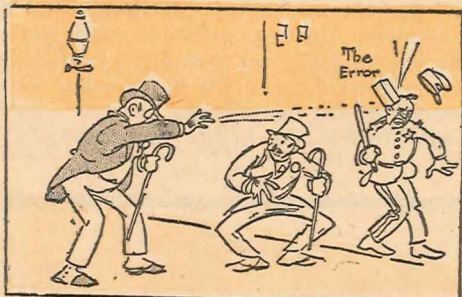
Hr. P. var av et temmelig kolerisk temperament, og mandag morgen pleide han at være særlig umedgjørlig. Hvorledes han denne dag naadde sit kontor, er det altsaa, at man vil se i det efterfølgende.

1. Hr. P. paastaar, at pandekaken er svidd, og kaster den i hodet paa sin hustru.

2. Forsinkel ved den derav følgende trætte er det bare i yderste øieblik, at han naar toget.

3. Yderligere opirret herved kan han ikke fa være at forsøke at ramme en konkurrent han tilfældig moter.

4. Man vil ha lagt merke til, at stenen forfeilet sit maal, hvorfor hr. P. maa gripe til en ilsom flugt.

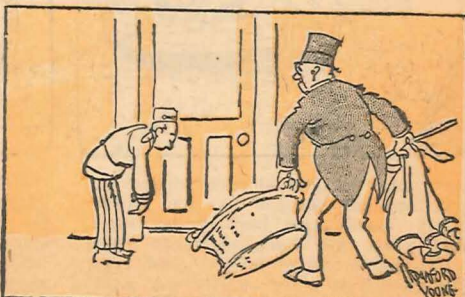
5. Da han føler at han ikke kan slippe fra forfølgerne, griper han en vandslange og bringer forvirring i forfølgerne rækker.

6. For at undgaa videre forviklinger med ordenens haandhævere, kjøper han sig en glimrende forklædning.

7. Og paa denne maate slipper han litt slukorel ut av den efterhaanden noget truende situation.

8. Men han maa indrømme for sig selv, at han ikke liker kontorbudets diskrete smil, da han endelig naar kontoret.

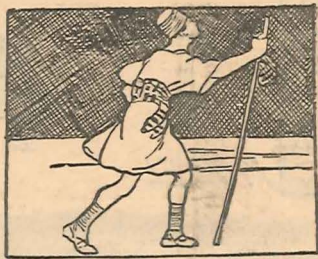
Kameldriveren som fik prinsessen.

1. Den fattige kameldriver Hassan var forelsket i sultanen av Arabiens datter Myriam. Han visste, at der var intet haab for ham, men da hørte han om en frygtelig kjæmpe, som huserte i nabolandet.

2. Det var en uhyre skikkelse, der ikke blot røvet arabernes kvæg og gods, men som ogsaa ved sine skrækkelige brøl og sit frygtelige utseende jøgn menneskene paa flugt, saa landet blev folketomt.

3. Dette gav Hassan mod, for hvis han kunde fælde den frygtelige kjæmpe og tilegne sig alle hans skatte, saa kunde han bli likesaa rik som sultanen av Arabien og faa hans datter til hustru. Han begav

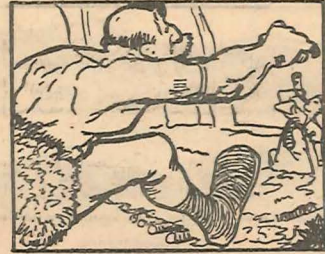
4. sig derfor straks avsted til nabolandets sultan og tilbød at ville nedlægge kjæmpen, hvis man vilde gi ham en hakke, en spade og et horn at blaase i. Det fik han ogsaa av sultanen.

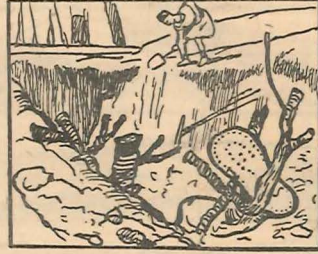
5. Nu beluret han utysket, og det varte ikke længe, før han hadde opdaget, at dette hadde sin hule mellem nogen klipper. Hassan hadde straks sin plan færdig. Han gravet en dyp faldgrube

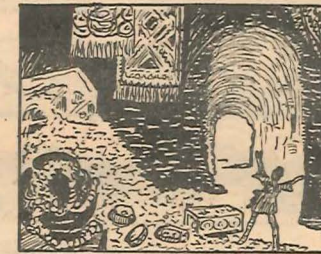
6. utenfor kjæmpens hule, og dækket hulen med grene og grønne blade, saa man ikke kunde se den. Derpaa stilte han sig utenfor hulen og blaaste i sit horn.

7. Kjæmpen, som netop blev forstyrret i sin middagssøvn, blev meget forbitret. Han kom ut av hulen for at gripe hornblaaseren og knuse ham med sine hænder.

8. Men neppe var han ute av hulen, før han styrtet ned i gruben og dræptes i faldet. Hvorpaa Hassan straks gav sig til at skuffe jord ned over ham.

9. Nu gik Hassan ind i kjæmpens hule, og her næsten blændedes hans øine ved synet av de uhyre skatte, som kjæmpen hadde opdyngnet. Mens han gik derinde,

10. hørte han en svak stemme si: „Luk mig op!“ Han aapnet et skrin, hvorfra stemmen kom, og en nydelig, liten dverg kom tilsyne. „Jeg har været spærret inde her i tredve aar.“

11. sa dvergen. „Nu skal du til belønning faa min turban. Naar du tar den paa hodet, vil alt gaa vel for dig.“ Dermed var dvergen forsvundet, Hassan gik nu ogsaa ut av hulen,

12. og da han utenfor denne hest, svang han sig op paa den og galoperte avsted mot syd. Han stanset ikke før han møtte en smuk og fyrig, hvit holdt utenfor en liten hytte.

13. En olding traadte ut av den og fortalte ham, at hele landet var ødelagt av en frygtelig kjæmpe. Hvem der kunde dræpe kjæmpen, vilde bli landets konge.

14. „Jeg har allerede dræpt kjæmpen, sa Hassan, og da oldingen hørte dette, bad han Hassan bli i hans hytte til han hadde faat det flygtede folk tilbake.

15. Solen hadde ogsaa bare været fem ganger nede under horisonten, da det flygtede folk vendte tilbake, og jublende av glæde utropte Hassan til landets konge.

16. Han lot nu kjæmpens skatte bringe til sit palæ, og snart bredte rygterne om hans rigdom sig like til Arabien. Nu kunde den før saa fattige kameldriver Hassan

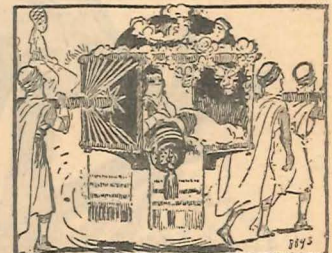
17. vove at beile til prinsesse Myriam, og han drog derfor avsted med en stor karavane, hvis kameler var belæst med alleslags kostbarheter og skatte.

18. Sultanen av Arabien, der ikke gjenkjendte sin tidligere kameldriver, stod selv utenfor sit palæds da Hassan kom med sin karavane; og da Hassan fridde til hans datter,

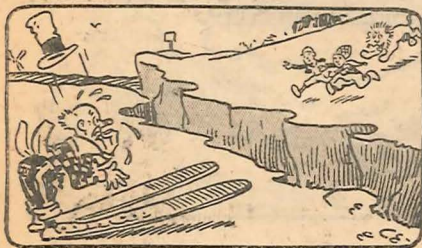

19. gav han straks sit Ja og sin faderlige velsignelse, og gav Hassan Myriam til hustru. Myriam var ogsaa meget lykkelig, og da brylluppet var bliet feiret med stor pragt,

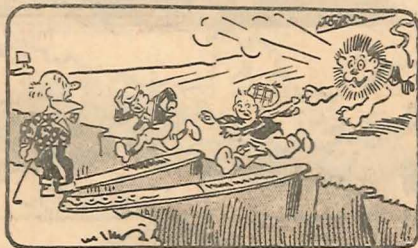

20. drog man tilbake til Hassans nye land, hver man levde længe og regjerte over et lykkelig folk. Og i det land taler folk endnu om sultan Hassan og dronning Myriam.

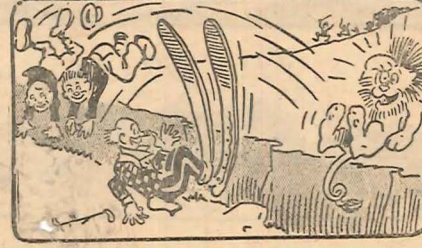
En historie om herren med de lange støvler.

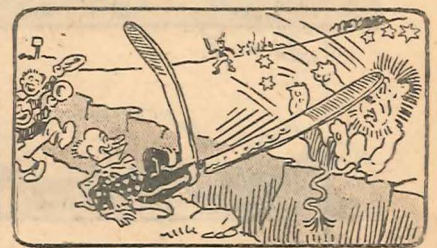
Herren med de lange støvler var en dag ute for at spasere et sted nede i Afrika. Tversover terrenet gapte en smal, men meget dyp kløft. Pludselig blir herren med de lange støvler oppskræmt ved vilde skrik, der lyder ham imøte over fra den anden side av kløften, og han ser til sin forferdelse to smaa, stakkars barn forfulgt av en frygtelig løve.

Her er gode raad-dyre, for der maa uvægerlig hænde et av to: enten naar løven guttene, og saa æter den dem, eller ogsaa naar guttene kløften, og saa styrter de ned. (Men som man vil bemerke: i begge tilfælder vil de stakkars smaa miste livet.) Herren med de lange støvler er dog en snarraadig mand: han stiller sig paa kanten av kløften, saaledes at de lange støvlers næser naar over paa den anden side.

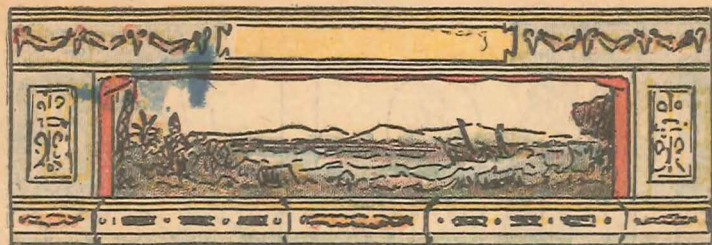
Guttene er ikke sene til at opdage den chance, der her bydes dem, og de sætter i firsprang over de improviserte broer: men det generer ikke den blodtørstige løve i allerminste maate, den har nemlig tænkt paa at gjøre akkurat det samme. Men ikke før har de to smaa fyrer sat føtterne paa herrens støvlenæser, saa retter denne sine støvler i veiret, og de faar en hodekulds, men frelsende luftreise.

Løven sætter sig noget slukoret ned paa kanten av kløften, for at ærgre sig over den undløpne menneskestokk, men da rammer gjengjældelsen den i form av et ublidt dunk av en av de berømte støvler, og den lusker brummende bort. Men de to reddede gutter gir herren med de lange støvler et taknemlig hurra — og det ærgrer bare løven endnu mer.

Robinson paa den øde ø.

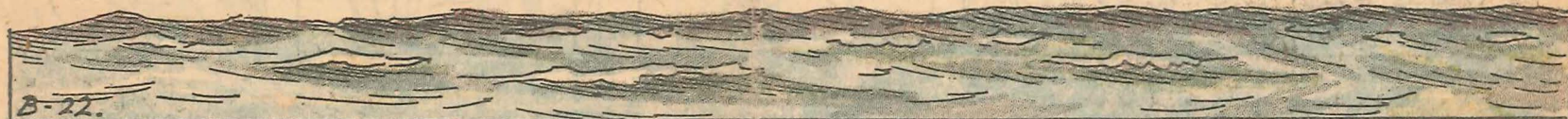
(To sætstykker, Robinson selv og lamaen fandtes i forr. nr.)

MODEL.

B-13.

B-22.

B-22.

B-19.

B-17.

B-14.

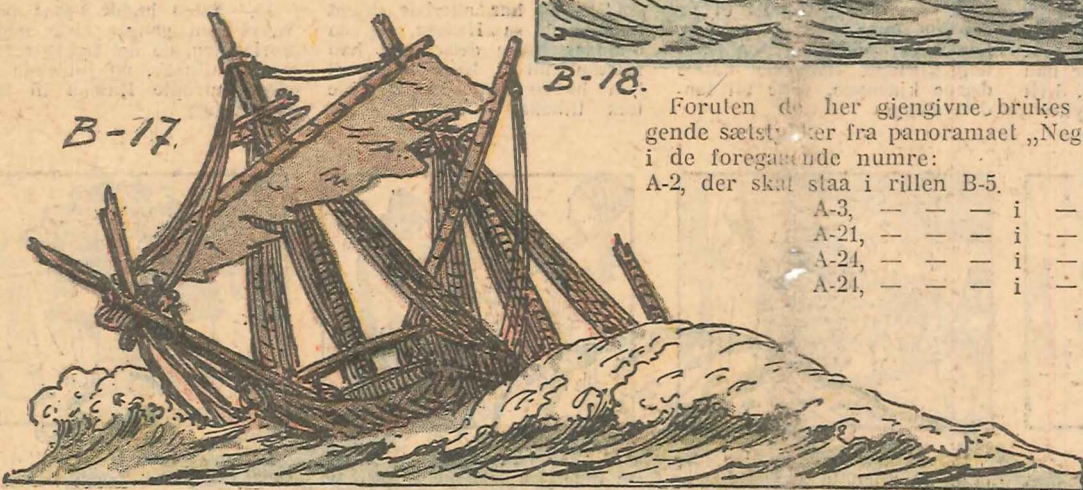
B-14

B-10

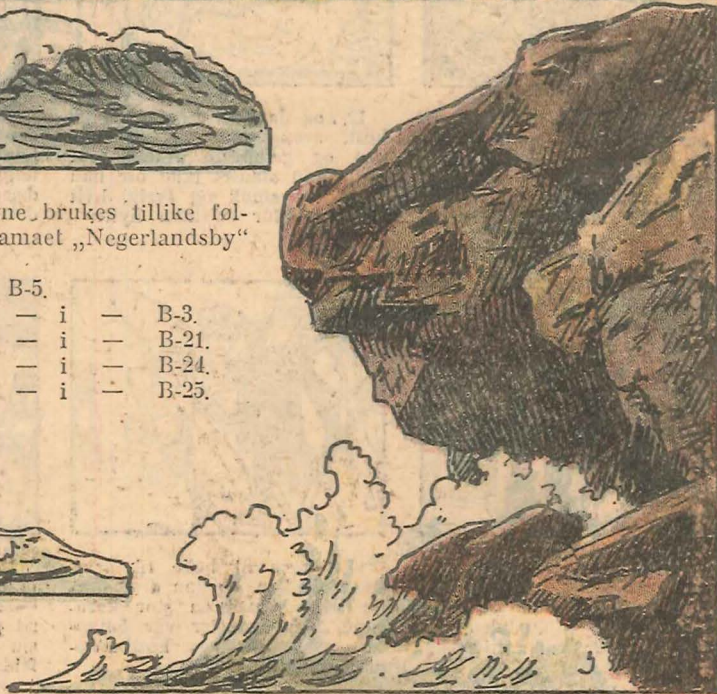
B-18.

B-17.

Foruten de her gjengivne bruges tillike følgende sætstykker fra panoramaet „Negerlandsby“ i de foregaaende numre:

A-2,	der skal staa i rillen B-5.				
A-3,	— — —	i	—	B-3.	
A-21,	— — —	i	—	B-21.	
A-24,	— — —	i	—	B-24.	
A-21,	— — —	i	—	B-25.	

B-4.

B-7.

B-1.

B-2.

H.C.M.